

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 67
26 de juny de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 35, segona i darrera reunió

SUMARI

Dossier

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Projecte de llei orgànica per la qual es fa efectiva l'abdicació de Sa Majestat el Rei Joan Carles I de Borbó (tram. 302-00180/10) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la reconfiguració del mapa comunicatiu (tram. 302-00178/10) p. 11

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació actual del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 302-00175/10)p. 19

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la violència que generen els grups radicals i els organitzats (tram. 302-00176/10) p. 25

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural (tram. 302-00177/10) p. 34

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'economia del tercer sector (tram. 302-00174/10) p. 40

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a garantir la viabilitat i l'estabilitat de les entitats socials (tram. 302-00179/10) p. 41

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 35.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Ensenyament, d'Interior, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Benestar Social i Família.

La vicepresidenta primera

Reprenem la sessió.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Projecte de Llei orgànica per la qual es fa efectiva l'abdicació de Sa Majestat el Rei Joan Carles I de Borbó (tram. 302-00180/10)

El quinzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Projecte de Llei orgànica per la qual es fa efectiva l'abdicació de Sa Majestat el Rei Joan Carles I de Borbó, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Per exposar-la té la paraula el diputat Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Aquesta moció, fruit de la interpellació, intenta ubicar el debat sobre l'abdicació i el rellleu al capdavant del cap d'estat; vol parlar de democràcia i vol el pronunciament d'aquest Parlament.

En primer lloc, on s'ubica? On s'ubica l'abdicació? Nosaltres entenem que l'abdicació de la setmana passada i la coronació de Felip VI on s'ubica és en una profunda crisi entorn de l'Estat i en un intent de blindar el sistema. Una crisi que és una crisi territorial fruit de la sentència del 2010; una crisi que és social, amb l'expressió de la reforma del 135 de la Constitució; una crisi que és democràtica i que trenca també amb el pacte constitucional des d'aquest punt de vista. I l'abdicació i la coronació de Felip VI han esdevingut sobretot un acte polític. Polític després de la desfeta del bipartidisme, polític enfront de l'escenari català i el que es pugui plantejar des de Catalunya la propra tardor. I el que intenta és perpetuar, perpetuar un pacte, però perpetuar-lo sense una nova legitimitat, a partir d'una institució «decimonònica», a partir d'una llei sàlica que no té cap sentit i a partir precisament d'una successió vinculada a l'opacitat, al manteniment dels privilegis, que es fonamenta en la impunitat dels seus actes, sense conèixer el patrimoni de qui entra ni tan sols de qui surt, sense saber la declaració patrimonial d'una institució, a més, que ha patit els efectes d'aquesta sensació d'impunitat, i que avui mateix la imputació de la infanta Cristina no és més que una

de les expressions d'una família i, en aquest cas, d'una infanta que ha actuat com ha actuat perquè pensava que era intocable.

Per tant, nosaltres el que plantejem aquí és que el que cal és encarar el segon dels debats, un debat sobre democràcia. Perquè avui el debat no és sobre república o monarquia; el debat és sobre democràcia, sobre en què es fonamenten els nous acords. I els nous acords s'han de fonamentar, precisament, a partir de la renovació del contracte democràtic, i un contracte democràtic es fonamenta precisament a partir de la legitimitat, de la *legitimitat* que pot donar, precisament, una consulta.

El que és evident és que avui aquest Parlament connecta amb una demanda catalana, en què aquest país, la majoria d'aquest Parlament i la majoria d'aquesta societat entenen que avui aquests nous acords s'han de fonamentar en una consulta. Però amb una demanda que, d'acord amb diferents estudis demoscòpics, també es fonamenta en una demanda que ve de la resta de l'Estat, ja que avui a la resta de l'Estat són molts els ciutadans –el 62 per cent, explicàvem recentment–, doncs, que el que demanen, precisament, és poder fer una consulta entorn de quin model d'estat es planteja.

Antonio Baños, a un llibre que recomano, *La rebelión catalana*, s'adreça a la gent de la resta de l'Estat perquè aprofitin l'escenari català per canviar les coses a la resta de l'Estat. En un fantàstic pròleg, Isaac Rosa es pregunta: «I la rebel·lió espanyola?» Doncs, bé, crec que a la resta de l'Estat comença a haver-hi signes de rebel·lió, i que a més, com a Catalunya, són transversals. I la qüestió és si aquest Parlament el que fa és respondre davant d'aquests signes, o mira com si no anés amb nosaltres. Nosaltres el que pretenem amb aquesta moció és que hi hagi una resposta, una resposta positiva, una resposta que permeti el pronunciament, i un pronunciament clar, que el que faci és, doncs, assumir aquesta demanda *democràtica* de la resta de l'Estat i connectar-la també amb una demanda democràtica que ve a Catalunya, que es produeix a Catalunya.

D'aquí que busquem el pronunciament d'aquest Parlament, lamentant el caràcter d'urgència, el caràcter d'urgència amb què s'ha aprovat la llei orgànica. Afegiria: el caràcter d'urgència amb què s'han blindat, precisament, els privilegis del rei sortint amb l'aforament que a penes, doncs, aquesta setmana es votava.

Segon, declarant que, com a conseqüència de l'abdicació del rei Joan Carles i en base a un principi democràtic i de valor de pluralisme polític, s'hauria d'haver convocat un referèndum. Constatant que el pacte constitucional en què es fonamenta la successió s'ha trencat des del punt de vista democràtic, des del punt de vista social, des del punt de vista territorial i que, per tant, no hi ha legitimitat sense que hi hagi aval de la ciutadania mitjançant consulta. Reclamant un referèndum consultiu entre monarquia o república. Lamentant, a més, l'actitud poc democràtica que hi ha hagut a les Corts espanyoles no permetent la consulta ni a Catalunya ni tan sols a l'Estat. I constatant que el futur democràtic es fonamenta, precisament, en l'exercici del dret a decidir.

Avui ve el rei Felip VI a les comarques de Girona. I crec que la millor resposta que podem donar des d'aquest Parlament és que avui no hi ha legitimitat –no hi ha legitimitat– sense nou contracte social. Tots aquells que s'omplen la boca de la paraula «democràcia» haurien d'entendre que hi ha una fantàstica oportunitat amb la moció d'avui...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

...per un valor simbòlic –per favor, acabo, presidenta–, un fort valor simbòlic per expressar que avui el debat, més enllà de monarquia o república..., del que es tracta és de democràcia, democràcia que fonamenti els nous contractes socials i democràtics i de futur del país.

La vicepresidenta primera

Hi han presentat esmenes el Grup Parlamentari Socialista i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per presentar-les en nom del Grup Parlamentari Socialista té la paraula el diputat Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Molt bon dia, diputats i diputades. Ens planteja avui Iniciativa per Catalunya una moció sobre probablement el tema d'actualitat més rabiosa al nostre país. I el Grup Socialista vol explicar clarament quin és el seu full de ruta i en aquest full de ruta com encaixa el debat que en àmbits de la societat s'ha ençetat arran de l'abdicació de l'anterior rei.

Nosaltres creiem que, reconeixent el clàssic que hi ha a Espanya una triple crisi, una crisi econòmica i social, una crisi institucional i una crisi territorial –no per ser clàssica no deixa de ser veritat–..., el que entenem és que és necessari, després de reconèixer que l'actual Constitució ens ha fet un excel·lent servei..., que s'han de reformular pactes de convivència en molts àmbits. I pels socialistes la manera de reformular aquests pactes de convivència és la reforma de la Constitució.

Espanya té una trista història amb relació a les constitucions que ha tingut. Que jo recordi ni la del 12, ni la del 34, ni la del 37, ni la del 45, ni la del 69, ni la del 76, ni la del 31 es van mai reformar com alguns dels seus preceptes preveien. I, per tant, estem davant l'oportunitat històrica de reformar una constitució que és una constitució moderna i que sobretot preveu mecanismes interns de reforma del mateix marc constitucional. I nosaltres entenem que en aquesta reforma de la Constitució s'han de discutir moltes coses. A tall d'exemple els explicaré quins són els àmbits que nosaltres creiem que s'han de discutir amb més profunditat: l'arquitectura territorial, per descomptat; l'arquitectura del poder judicial també; l'arquitectura del poder legislatiu, sobretot en allò que afecta, per exemple, les funcions del Senat, i naturalment, també creiem que en aquest

debat de la reforma de la Constitució una legítima discussió és la forma de l'Estat. La nostra Constitució, la del 1978, afortunadament a diferència d'altres, preveu la possibilitat que la forma de l'Estat, si així es decideix majoritàriament, pugui canviar.

Abans d'aquesta reforma de la Constitució que els socialistes proposem i que, a més, estem segurs que s'imposarà en els propers anys, és legítim el debat que està havent-hi a la societat i entre els partits polítics entre monarquia parlamentària i república? És clar que és legítim. El que proposa el senyor Herrera quan diu «fer una consulta» és legítim? Clar que ho és. Ara bé, la pregunta que nosaltres fem és si és pràctic anar fent per fascicles una sèrie de consultes ciutadanes que desordenin el debat que en el seu conjunt s'ha de tenir en aquesta reforma àmplia de la Constitució que els socialistes proposem.

Aquest és un motiu pel qual creiem que aquest debat s'ha de traslladar a aquesta etapa posterior. Però és que n'hi ha un altre. Que jo recordi cap dels partits presents en aquesta cambra portava en el seu programa electoral a les últimes eleccions autonòmiques el debat o l'opció monarquia parlamentària o república com un dels eixos principals de la seva actuació política. I, per tant, creiem que, ara que aquest debat sí que ha vingut probablement per quedar-s'hi un temps, és bo que en els propers comicis cada un dels partits expliquem què és el que proposem amb relació al tema de la forma de l'Estat que volem per a la reforma de la Constitució espanyola.

A banda d'aquestes consideracions que he fet, també voldria fer un prec: els partits hem de fer l'esforç de dir la veritat i no amagar-nos. I estic pensant, per exemple, en l'entusiasme amb què el Partit Comunista, durant la Transició, va defensar la forma de la monarquia com una transacció per aconseguir el que Espanya no havia assolit durant els dos segles, com a mínim, des de la constitució de les corts de Cadis. També el Partit Socialista. És a dir, allí hi va haver una transacció, els agradi o no –no posin aquestes cares perquè va ser així–, hi va haver una transacció de democràcia social a canvi i a favor de la reconciliació nacional per una forma de l'estat concreta que ni a vostès ni a nosaltres, per arrels o per tradició, ens encaixava a la perfecció.

I també hem de dir –i estic pensant en vostè, senyora Camats– la veritat i no despistar la gent. Hi ha repúbliques que funcionen bé i n'hi ha que funcionen malament, com hi ha monarquies parlamentàries que funcionen bé i hi ha monarquies parlamentàries que funcionen malament. Però sobretot em recordava aquests dies d'una vinyeta que vaig llegir del Roto on una persona li preguntava a un aturat: «Escolti, vostè què vol: república o monarquia parlamentària?» I l'aturat deia: «Jo el que vull és feina.» És a dir, que aquest debat, si us plau, ens agafi a tots concentrats en l'important. És un debat important, però probablement n'hi ha alguns de més urgents.

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Maurici Lucena i Betriu

I el Grup Socialista –i amb això acabo, presidenta– anuncia que si no s'accepten les esmenes que hem presentat s'abstindrà al conjunt de punts de la moció presentada.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, president. Diputats i diputades... Avui la moció d'Iniciativa per Catalunya ens ofereix una oportunitat, una oportunitat important pel que fa a un procés complex com ha estat el recent llarg període de la Transició democràtica a l'Estat espanyol.

Nosaltres ens centrem i volem fer valdre que el nostre full de ruta –a ningú se li escapa– va ser ja molt clarament establert l'any 31 quan es va fundar Esquerra Republicana de Catalunya. Si no m'erro és el partit més antic d'aquesta cambra. I ho va fer en uns moments on la república era l'estat natural des del punt de vista democràtic. La complexitat de la superació de la dictadura franquista –i la nostra esmena ha volgut posar en el debat aquest fet– va fer que els constituents del 78, amb molt d'esforç i amb molta complexitat, superessin el tràngol del repte de tornar a incorporar una democràcia a l'Estat espanyol. Ningú pot negar que aquella dificultat i aquella complexitat es van gestionar amb els millors esforços de tots plegats. Però també és cert que Esquerra Republicana va ser el darrer partit legalitzat en el moment de la Transició, i que la seva posició nítidament republicana va ser coherent amb un «no» a la Constitució respecte de la fórmula política que es va en aquell moment establir, que era la monarquia.

Mirin, quan repassem la literatura en ciència política sobre les diferències entre imperi i estat, hi ha un principi bàsic, i és que la modernitat democràtica associada a l'estat passa per una sobirania moderna, democràtica, basada en el principi democràtic. L'imperi passa per una sobirania imperial i monàrquica. Aquest dilema segueix vigent. I, per tant, els nostres fills i filles aquests dies a casa ens han recordat: «Com pot ser possible que encara existeixin els reis?» Aquesta pregunta ens l'hem de fer aquí. És cert: com pot ser possible que en democràcies modernes, amb una societat europea cosmopolita, complexa però interdependent, encara prevalguin algunes figures residuals de la monarquia, com és també l'espanyola? Perquè encara estem en un procés de democràcia que permanentment ha d'aprofundir, s'ha de regenerar i ha d'optar pels camins basats en la sobirania popular, pels camins que estableixin el seu marc polític. Nosaltres tenim clar que l'estat natural d'una democràcia madura és la república. I, per tant, a l'Estat espanyol quan es va perdre la fórmula política de la república va ser per una dictadura franquista que, amb posterioritat, va ser su-

perada amb eines democràtiques, que no ho neguem, de molta complexitat, però –i en això coincidim amb el proposant de la moció– han caducat absolutament.

Ara estem centrats en un procés català, nítidament democràtic, amb unes aspiracions sobiranistes on aquesta agenda política espanyola cada vegada la veiem més llunyana, també pel principi de desconfiança que s'ha generat després d'una sentència al Tribunal Constitucional que ha trencat tots els ponts.

Però també volem recordar el que aquí, al Parlament de Catalunya, a la Comissió pel Dret a Decidir, ens han vingut a explicar aquells constituents, com l'advocat Miquel Roca Junyent, com el doctor en dret constitucional González Casanova. A la Constitució espanyola en l'article 1 s'estableix, es va establir el pluralisme polític, amb molta baralla interna dintre dels legisladors, amb molta complexitat. Va ser en Solé Tura que va incorporar el valor, i en Gregorio Peces-Barba que va defensar que s'incorporés aquest valor en el redactat: pluralisme polític.

Què implica el pluralisme polític? Que tot és obert i tot s'ha de poder integrar des de les visions democràtiques; la república també. Segurament hem estat trenta anys abandonant aquest concepte massa, massa sovint, com un concepte normal en democràcia. Nosaltres el volem rescatar, centrant-lo en el procés català, òbviament. Estem treballant per una república catalana, des del principi democràtic si el poble de Catalunya així ho decideix.

Ara, hi ha un altre article a la Constitució espanyola, i també el volem posar aquí com a referència: l'article 2, que propugna una integritat territorial de la nació espanyola. I aquell article –ens ho han dit aquests constituents– va ser dictat pels militars i lliurat en un sobre a la comissió de ponència de la Constitució espanyola. I això avui ho hem de recordar, sense qüestionar el legislador d'aquell moment, sense negar la complexitat històrica, posant en valor...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Gemma Calvet i Barot

...aquests trenta anys de democràcia, però també fent memòria necessàriament que cal evolucionar cap a la superació plena d'aquell règim.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir per fixar la seva posició per part del Grup Parlamentari Popular el diputat Fernando Sánchez. I aprofito per demanar tant de silenci com sigui possible a la sala.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. Déu n'hi do! Déu n'hi do l'impacte que ha tingut l'aparició de Podemos o de la CUP en

el panorama polític i en alguns grups parlamentaris. Perquè avui Iniciativa per Catalunya els Verds ens vol demostrar el seu zel republicà. I jo no diré que és el zel del convers, perquè vostès no han estat monàrquics, però és veritat que aquest tema havia quedat en una segona dimensió en la seva línia d'acció política. Perquè l'esquerra espanyola i catalana havien assumit allò que Dolores Ibárruri deia. Deia: «La resposta a la pregunta sobre monarquia o república és llibertat i democràcia», explicant, per tant, que l'esquerra era perfectament compatible amb la monarquia si aquesta assegurava, com ho fa, la democràcia i la llibertat ciutadana.

Ens plantegen avui un debat antic; demana un referèndum sobre la forma d'estat. Però, fixi-s'hi, sempre lliguen en el seu discurs la reclamació d'aquest referèndum i d'aquest canvi en la forma d'estat amb un procés constituent per canviar-ho tot. I aquí es demostra una cosa, i això és molt interessant: es demostra que per vostès la república no és només una forma política; la república és i ha estat sempre un contingut ideològic –la república ha estat un contingut ideològic. Clar, i si és un contingut ideològic, el que passa és que directament ens exclouen i ens deixen fora a molts immediatament d'aquesta pretensió.

Durant anys la república i la monarquia han pugnat a Espanya com a dues formes polítiques, però també com a dos continguts. La monarquia expressava una visió, un paradigma conservador d'Espanya, mentre que la república expressava una interpretació esquerrana de la realitat nacional. Això ha canviat avui dia; això ha canviat perquè la monarquia ha anat modulant de tal manera el seu contingut històric que s'ha convertit en una forma, en un signe, en una representació en la qual ens sentim còmodes la gran majoria dels espanyols. I això és així de tal manera que amb la monarquia hem governat i hem estat còmodes el Partit Socialista, la UCD i el Partit Popular. Això no és així amb la república, perquè vostès segueixen lligant la república a una determinada idea d'Espanya. *(Pausa.)* I em diuen que sí, efectivament. Doncs, llavors ens exclouen a molts directament de la seva pretensió.

Em diran: «No, és que nosaltres el que volem és votar. Volem votar.» Llavors el que està en joc aquí no és la forma d'estat, sinó que és la forma com entenem la nostra democràcia. Perquè vostès advoquen –i ho anem veient– per una mena de democràcia plebiscitària, un sistema polític que funcioni a cop d'espasme, que es basi en els humors col·lectius, que es basi en qui té més capacitat de convocatòria al carrer. Però recordin que la democràcia assembleària està molt a prop de la demagogia col·lectiva.

Felip VI és rei per filiació, evidentment. Però sobre tot i abans que res és rei perquè la sobirania nacional espanyola va establir, va pactar i va votar una carta magna que regula la figura del cap d'estat. És així. És rei, per tant, per voluntat popular expressada en la Constitució. I vostès em diran: «Ja hi tornem a ser amb la Constitució.» Doncs, sí, ja hi tornem a ser amb la Constitució, perquè qualsevol democràcia moderna té com a eix aquest gran pacte de convivència, aquest gran acord polític que és una constitució.

I em diran: «És que vostès posen la Constitució com un mur.» No, mirin, per nosaltres la Constitució és un àmbit de possibilitats. Però sí, també és un mur –també és un mur–; és un mur davant de la demagogia social i és un mur davant del populisme nacional.

Perquè, mirin, aquestes apel·lacions a construir un món completament nou, a bastir una realitat completament nova, aquestes apel·lacions a una nova alçada, tot això ja ho coneixem. Aquest discurs de la redempció immanent ja el coneixem. I coneixem la seva dinàmica històrica, coneixem la seva lògica discursiva, i coneixem el que ha comportat. Avui que triomfen els maximalismes, nosaltres volem recordar que la utopia –la utopia– és necessària com a horitzó –és necessària com a horitzó–, però és fatal i sempre ha estat fatal com a praxi política i com a forma de govern, i sempre ha comportat una gran dosi de dolor i de fracàs.

Per tant, avui que molts protestaran i consideraran la monarquia com una cosa aliena a Catalunya, nosaltres li volem dir al rei: majestat, benvingut a casa. I visca –visca– per molts anys el que ha estat el príncep de Girona, visca el comte de Barcelona, visca el nostre rei.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Bon dia a tothom. Gràcies, presidenta. Honorable consellera, diputats i diputades... Avui pugem al Parlament de Catalunya per parlar d'una moció que s'hauria de parlar al Congrés dels Diputats, per començar. No és en aquest Parlament on es canvia el model d'estat, no és en aquest Parlament on es tria quin model d'estat volem, no és aquí on es canvia la Constitució, sinó... En tot cas, vostès, que tenen grup parlamentari al Congrés dels Diputats, podien haver portat aquesta mateixa demanda –que no han portat en els últims anys, per cert–, avui podien portar-la al Congrés dels Diputats. Però ho porten al Parlament de Catalunya segurament per debatre sobre un tema que ocupa espais polítics, que té fronteres amb altres partits polítics, però que no té contingut en una cambra autonòmica, per començar.

Intentaré en aquests pocs minuts fer més pedagogia constitucional i democràtica que no pas aprofundir en la discrepància política, no? Mirin, el rei d'Espanya no és rei d'Espanya per gràcia divina, sinó perquè els espanyols ho van voler. Per cert, un 90 per cent de catalans van votar a favor d'aquella Constitució, un dels índexs d'Espanya amb més suport, amb el suport del Partit Comunista, com es deia abans, els seus –suposo– referents polítics; el senyor Carrillo donant suport al rei d'Espanya. Un pacte, sí, un pacte constitucional, una carta magna democràtica. Mirin, per tant, el rei d'Espanya deixarà de ser-ho el dia que els espanyols no vulguem un rei. El dia

que als ciutadans espanyols no ens agradi el que està fent el rei d'Espanya, triarem una república, i jo m'hi apunto. M'hi apunto en tant que no sigui un cap d'estat transparent, no sigui un cap d'estat exemplar, no sigui un cap d'estat que garanteixi la pluralitat política, no sigui un cap d'estat que garanteixi la democràcia a Espanya. Però, com deia l'altre dia l'ex-president González, també els que som progressistes podem defensar un model d'estat monàrquic, parlamentari o democràtic –també el podem defensar–, sempre que la garantia sigui la democràcia i la llibertat –ho recordava ara un altre portaveu.

Per tant, Ciutadans, que és constitucionalista i sobretot pragmàtic, el que vol és un debat de democràcia, i el debat que hem de parlar és de democràcia. I el que no poden venir a dir uns certs partits polítics és que si guanya la seva proposta política de república és democràtica i una monarquia parlamentària és antidemocràtica, perquè és absurd, i a part és mentida. En tot cas, algú pot dir que el Regne Unit no és democràtic? Algú pot dir que Holanda no és un país democràtic? Algú pot dir que Suècia no és un país democràtic? Algú pot dir-ho amb dos dits de front, avui? Els països amb més avenços socials, progrés econòmic i social, molts d'ells són monarquies parlamentàries *democràtiques*.

Per tant, hi ha un punt que vostès lamenten: l'actitud poc democràtica; lamenten la situació poc democràtica. Fals. Nosaltres, per tant, ens abstindrem en alguns punts, aquells que fan referència a temes que no s'han de parlar aquí, sinó al Congrés. I convidem Iniciativa, Izquierda Unida i els seus grups, diguéssim, paral·lels al conjunt de l'Estat perquè proposin vostès un canvi de la reforma constitucional. Però, saben què passa? Que per canviar la Constitució, per sort, s'han de tenir dos terços de la cambra, no una cinquena part. Per tant, si vostès volen canviar el model d'estat, que no és una broma ni és un debat de saló, és un debat molt seriós d'un país –canviar el model d'estat és un tema molt seriós–, aconseguixin vostès dos terços de la cambra.

Fixin-se si és democràtica la Constitució espanyola que pot canviar el model d'estat, cosa que, per exemple, no es pot fer al Regne Unit, perquè no tenen constitució, i perquè vagin vostès al Regne Unit i qüestionin avui la monarquia del Regne Unit o diguin que no és democràtic el país del Regne Unit. Per tant, vostès poden canviar les coses. Però, senyors, necessiten majories, és la democràcia.

I fixin-se si és democràtic... Deia abans la senyora Gemma Calvet aquesta Constitució que estava imposada per les armes i tot això. Fixin-se si és democràtic i hi ha pluralisme polític que partits separatistes que volen trencar un país i no respecten la Constitució s'asseuen a les Corts democràtiques espanyoles. Fixin-se si és democràtica Espanya que el seu grup té un grup parlamentari. (*Veus de fons.*) No, «gràcies» no; a França no el tindrien, per tant... No, perquè hi han intangibles a la Constitució, alguns valors constitucionals francesos, que no permetrien que partits que no defensien els valors constitucionals s'asseguessin a la cambra. No sé si vostè ho sap, però és així a França. Per tant, una mica de cultura democràtica també.

I vostès poden seure, i jo estic a favor que partits com vostès puguin seure i defensar trencar Espanya des de les lleis democràtiques, no contra les lleis. Per tant, vostès han d'acceptar les regles de joc. El senyor Tardà, el senyor Puig, tots els seus representants, el senyor Bosch s'asseuen a les Corts i, per tant, poden defensar un canvi del model d'estat, però per majoria, senyors, no per minories. Oi que no acceptarien vostès que un grup parlamentari d'aquesta cambra en minoria intentés aprovar aquí una llei que no tingués la majoria de la cambra? Doncs, tampoc es pot aprovar una reforma constitucional sense majories. Per tant, senyors, benvinguts a la democràcia, és el joc democràtic. Per tant, lluitin vostès pels seus canvis. Si vostès..., i en aquest país jo sóc el primer que ho he dit: si no s'adequa la monarquia parlamentària al que volem els espanyols, jo i el nostre grup –jo parlo per mi– serem els primers a defensar un canvi de model d'estat. Però mentre funcionin les coses raonablement, mentre hi hagin canvis que estan per veure si es produeixen o no, nosaltres defensarem una estabilitat política raonable.

Mirin, Espanya és un país imperfecte, com tots els països del món; la nostra Constitució és revisable, com totes les constitucions del món. Però el que no es poden fer les coses és contra la llei democràtica. I vostès no es poden omplir la boca de democràcia quan volen guanyar les coses, i quan guanya una altra votació, un altre model és antidemocràtic. No, el que passa és que la democràcia permet que un partit republicà, que un partit monàrquic, que partits constitucionalistes, que partits independentistes s'asseguin a la mateixa cambra. Això és el pluralisme polític.

Per tant, mantinguem allò que ha funcionat, no diguem en un paper com aquest que la Constitució espanyola no està vigent. La Constitució espanyola és la que garanteix el pluralisme polític, la sanitat pública, l'educació pública, la igualtat, la llibertat, és la Constitució de tots. Vostès diuen aquí... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, bé, bon dia, per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres en aquesta moció. Una moció que en teoria tracta –en teoria i a la pràctica, eh?– tres eixos: primer, lamenta com s'ha produït la successió; reclama, després, la pertinència de convocar un referèndum, i, per últim, tracta, doncs, el dret a decidir com a pilar fonamental del caràcter democràtic d'un estat.

Sobre la manera com s'ha produït la successió, nosaltres, més enllà de, doncs, legalismes o formalitats, denunciem també que aquesta successió demostra, no?, aquesta maniobra matussera i, a més, pretesament regeneracionista de posar o d'encarar l'estat bastant decadent de l'Estat espanyol respecte a la seua crisi política i institucional, per tant, democràtica, respecte al

seu atzucac de no saber encarar, des del punt de vista nacional, les aspiracions de les nacions que consten dins de l'Estat espanyol i des del punt de vista també econòmic-social, una crisi capitalista que està condemnant les classes populars a la pobresa i a la misèria. Aquesta maniobra matussera pretenia, d'alguna manera, encarar alguna solució de cara a aquests tres reptes, que són tres reptes, doncs, molt grans.

Deia, diu el Gregorio Morán..., el Gregorio Morán deia fa un parell de dissabtes en una de les seues sabbatines intempestives que en la Casa del Rei algú va exclamar: «Majestad, cada semana que pasa será más difícil una abdicación y un traslado de poderes al príncipe Felipe. Estamos al borde del colapso, y lo peor que podemos hacer quienes nos inventamos las mentiras es creérnoslas nosotros. La imagen de la institución se ha deteriorado de tal modo que o le damos un impulso ahora que aún somos los partidos mayoritarios o mañana puede ser demasiado tarde.» Més enllà de la veracitat o no d'aquestes paraules, el que sí que és clar, és obvi, és palpable, materialment és comprovable és que aquesta maniobra pretesament regeneracionista, doncs, ens mostra un estat corcat com és l'Estat espanyol, corcat des del punt de vista nacional, perquè no sap enfrontar, com he dit abans, l'aspiració legítima i democràtica dels pobles a exercir el seu dret d'autodeterminació. Unes institucions que, a més a més, estan absolutament deslegitimades; entre elles, la corona, que l'últim baròmetre oficialista del CIS la valorava amb un 3,72 sobre 10. I, a més a més, uns partits polítics que s'han dedicat en els últims anys a menysprear, a humiliar i a empobrir el poble per salvar el sistema financer.

Per tant, molts reptes, diguéssim, que no han sabut encarar i que encaren lligant aquesta pretesa normalitat. I ens deixen en herència, doncs, un rei, no?, un rei nomenat a dit per un dictador ens deixa en herència un altre rei, ens deixa en herència la recaptació d'una fortuna milionària, ens deixa en herència la caça furtiva d'elefants, ens deixa en herència una llei d'immunitat, ens deixa en herència una estela d'impunitat i un sentit antidemocràtic evident.

Per nosaltres és clar que els pactes de la transacció, com abans deia el PSOE, un dels grans signants de les transaccions, doncs, estan obsolets; aquesta forma d'estat centralista, antidemocràtica i capitalista està obsoleta. I entenem que s'havia d'enfrontar d'una altra manera.

Nosaltres també volem referir-nos a unes paraules que el monarca destronat deia en la seua coronació, en el discurs de proclamació com a rei d'Espanya el 1975. Deia: «Una figura excepcional entra en la historia. El nombre de Francisco Franco será ya un jalón del acontecer español y un hito al que será imposible dejar de referirse para entender la clave de nuestra vida política contemporánea. Con respeto y gratitud quiero recordar la figura de quien durante tantos años asumió la pesada responsabilidad de conducir la gobernación del Estado. Su recuerdo constituirá para mí una exigencia de comportamiento y de lealtad para con las funciones que sumo al servicio de la patria. Es de pueblos grandes y nobles el saber recordar a quienes de-

dicaron su vida al servicio de un ideal. España nunca podrá olvidar a quien como soldado y estadista ha consagrado toda la existencia a su servicio.»

Doncs bé, davant del secret, la improvisació i el fingiment que va caracteritzar la transacció espanyola respecte del secret, la improvisació i el fingiment que ha caracteritzat la successió monàrquica, nosaltres rebrem el Borbó com es mereix a Girona.

I entenem que l'únic camí realment democràtic, radicalment democràtic des del punt de vista nacional i des del punt de vista social és, doncs, poder exercir el nostre dret a l'autodeterminació i posar a voluntat popular, a la sobirania popular totes les decisions econòmiques que ens afecten. Per tant, per nosaltres que quedí clar que ni cap pacte blindant qualsevol tipus de successió espanyola ni cap rei governant; per tant, una república catalana als Països Catalans.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor David Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Gràcies, presidenta. Bon dia. Vicepresidenta, conseller, diputats, diputades... Per fixar la posició de Convergència i Unió en aquesta moció començaríem dient: agraïm el to del proposant, del senyor Herrera, a l'hora d'exposar la moció. I també, doncs, bastant gràtament sorpresos que avui les intervencions, malgrat que unes hagin defensat molt les seves postures..., no ha estat un debat agre com es podria interpretar en un debat d'aquestes característiques.

Nosaltres ja els anunciem que del punt 1 al punt 4 ens abstindrem, bàsicament, per sobretot allò que afecta el model d'estat a Espanya. I, en canvi, votarem a favor del punt 5 i 6, que afecta el procés del dret a decidir a Catalunya.

Ens abstindrem als quatre primers punts no perquè en segons quins aspectes dels que s'hagin explicat no hi estiguem d'acord, sinó, bàsicament, per coherència política. Coherència amb allò que la nostra formació política va defensar en el Congrés dels Diputats i coherència amb el nostre programa electoral, amb el qual ens vam presentar a les eleccions al Parlament.

I si em deixen, doncs, els exposaré una sèrie d'arguments que vénen a ratificar la nostra posició. Primer argument: creiem sincerament que el debat república-monarquia no és el debat central de la societat catalana, ni aquesta qüestió ens ha de distreure gens ni mica del procés que hem engegat com a catalans i catalanes. Sembla que un debat d'aquestes característiques ens podria portar a una barreja de consultes i una barreja de decisions que nosaltres com a Convergència i Unió no veiem clara. El debat que estem fent a Catalunya, el procés que estem fent a Catalunya és prou complex i important i agrupa tantes sensibilitats que un debat com el que aquí s'incorpora, doncs, podria desdibuixar el procés polític al nostre país.

Segon argument: com a Convergència, respectem la decisió del rei Joan Carles d'abdicar i respectarem també les decisions que prengui l'Estat espanyol sobre el seu model institucional, com demanem que es respecti la voluntat dels catalans.

L'any 1978 Catalunya en general i Convergència en particular es van implicar en el pacte constitucional i la nova arquitectura institucional de l'Estat. Passats més de trenta-cinc anys des de llavors es fa evident que la relació entre Catalunya i l'Estat espanyol no ha estat reeixida, i per això hem iniciat el procés polític actual.

El nostre grup es va abstenir a la Llei orgànica d'abdicació al·legant que a Convergència i Unió se'ns ha negat participar en allò que molts han anomenat «la segona transició».

Tercer argument: la vicepresidenta ja ho va dir en la interpellació: els partits polítics marquem les nostres prioritats als programes electorals, uns programes que després es voten i que permeten al final investir un president. Si vostès ho recorden, en el debat d'investidura i en les diferents intervencions en aquesta legislatura, mai no s'ha fet esment d'aquesta qüestió. I per què no s'ha fet esment d'aquesta qüestió entre república i monarquia? Doncs, perquè aquest grup parlamentari i el Govern no improvisen en cap moment, i el Govern té un programa electoral que executa.

Nosaltres el que posàvem al programa electoral i al que ens vam comprometre davant la ciutadania era que Catalunya pogués decidir el seu futur polític i no sobre la forma de l'Estat espanyol. Un dret a decidir que a Catalunya ha comportat i ens està requerint un consens polític molt important, però també una majoria social que l'impulsi. Tot això, a més, ho hem cana·litzat a través dels programes electorals de diferents partits, i aquesta proposta és a la qual va donar suport la majoria de catalans i catalanes en les eleccions. Per tant, al nostre entendre, ens hem de centrar únicament en aquesta demanda de la societat catalana.

Quart argument: Convergència és coherent amb el dret a decidir, el dret a decidir sobre aquells temes que generen grans consensos. I com va dir el president de la Generalitat en l'últim Ple en la sessió de control, Espanya, els ciutadans espanyols en certa manera encara s'han de guanyar el seu dret a decidir.

Recordem que les dues principals forces polítiques de l'Estat encara a hores d'ara defensen la monarquia. I, per tant, si els espanyols volen decidir, volen revisar el seu model d'estat primer s'ho han de guanyar a les urnes.

I per acabar aquesta intervenció, deixeu-me unes últimes paraules, que són aquelles que diuen des de Convergència i Unió: república o monarquia? Per Convergència i Unió, Catalunya; per Convergència i Unió, la consulta perquè el poble de Catalunya pugui decidir lliurement, pacíficament i democràticament el seu futur.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Al senyor Fernando Sánchez Costa li diria que aquesta moció és conseqüència –té raó– de les eleccions europees. Però, sap de què? No del milió de vots que va treure Podemos, no del 1.200.000 de més que va treure Esquerra Plural, sinó que vostès van perdre 2.600.000 vots i que el PSOE en va perdre 2 milions i mig –5 milions en total. I això és el que fa que avui hi hagi coronació i abdicació, perquè el que intenten és blindar, blindar un règim que cau, el bipartidisme que cau. I vostè ho sap, perquè vostè és una persona intel·ligent, i per molt que ho intenti dissimular, sap que estan intentant blindar el sistema. Jo crec que no se'n sortiran, perquè avui els falta una cosa, que és *legitimitat*.

Segon element: en monarquia hi cap tot. Té raó en Rivera, però en monarquia hi cap tot i també allò que hem plantejat al Congrés i allò que plantegem aquí en un parlament, el català, que és sobirà. El problema de fons és que en monarquia i en democràcia hi cap tot, però vostès formen part d'aquells que volen blindar el sistema. En Rivera estava al *besamanos* del rei. No passa re. Senyor Rivera, vostè està amb PP i PSOE blindant el sistema. Però, sap què passa? Que ni vostè ni jo ni el 70 per cent d'aquest país, ni el 70 per cent de la societat vam votar la Constitució. I que el problema de fons és que jo entenc que la Constitució, el pacte social, la sanitat pública s'ha trencat amb la reforma del 135 de la Constitució, i vostè creu que no. Vostè forma part dels que intenten blindar el sistema; legítim democràticament, però és allà on ha decidit estar. I aquest és el problema –i aquest és el problema. I sap quin és el problema afegit? Que demanen molt poc a la monarquia. No demanen ni de bon tros transparència, no demanen honestedat, i el que avui es veu a les portades de tots els diaris així ho expressen.

Nosaltres plantegem un referèndum consultiu d'acord amb l'article 92 de la Constitució, i això és el que hem plantejat en el Congrés dels Diputats. I té raó el senyor Lucena, tenim una diferència: ells creuen que és possible la reforma del constitucional, si m'ho permet, de bon rotllo, amb l'immobilisme del PP i amb el mobilitisme acotat del Partit Socialista Obrer Espanyol. Nosaltres creiem que no; no és possible, senyor Lucena, i vostè ho sap també. I per això entenem que és a partir d'una consulta com podem canviar les coses, perquè l'immobilisme del PP i el mobilitisme acotat del Partit Socialista Obrer Espanyol no se'l canvia precisament amb el plantejament que vostès fan. Per això nosaltres entenem que en un context de ruptura del pacte constitucional... Sí, ruptura, perquè hi va haver un pacte fa gairebé quaranta anys, però se l'han carregat amb el 135, amb la sentència del constitucional, amb la ruptura democràtica. El que cal precisament és més democràcia, com passa a altres països. I per això el que plantegem és que aquesta moció pugui prosperar.

Per últim, senyor Bonvehí. El senyor Cayo Lara no portava en el seu programa que Catalunya pogués exercir el dret a decidir, i va votar que sí. Prefereixo la seva abstenció que un vot negatiu, però crec que hauríem de prendre bona nota del que és sentit democràtic.

Res més, presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.) Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Sí, per al·lusions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Rivera Díaz

Miri, senyor Herrera, nosaltres mateixos amb vostè mateix ens hem reunit per demanar transparència en aquestes institucions. Suposo que m'ha sentit parlar, i he dit que si aquest cap d'estat no és transparent, auster, democràtic, nosaltres estem a favor d'una república. Però, miri, transparència és el que calia a les caixes d'estalvis on els senyors d'Iniciativa i Izquierda Unida s'asseien mentre cobraven 200.000 euros i saquejaven les caixes d'estalvis a Catalunya. I transparència és el que alguns sindicats als quals vostès donen suport no han fet amb els ERE d'Andalusia, on han mirat cap a un altre costat. Transparència, senyor Herrera, però on vostès governen, també.

(Gemma Calvet i Barot demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Calvet...

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. És per preguntar-li al senyor Herrera si manté la transacció que hem signat, perquè no ho ha explicat, que és que s'incorpora l'esmena nostra en el seu punt 2. És així? *(Pausa.)* És que no ho ha explicat, i em sembla que s'ha de votar ara.

La presidenta

Tenim una proposta del senyor Herrera. Ens aclareix si el punt 2 està inclòs en la transacció?

Joan Herrera Torres

Li aclareixo això, i per contradiccions.

La presidenta

A més, contradiccions. D'acord, trenta segons.

Joan Herrera Torres

En primer lloc, senyora Calvet, com vostè sap, hem transaccionat a partir del seu punt 2, i s'incorpora amb una modificació del text, d'acord amb el text que hem passat a tots els grups i que, en tot cas, té la Mesa. D'acord? *(Pausa.)*

Per contradiccions. Senyor Rivera, vostè està d'acord amb la inviolabilitat del rei? *(Pausa.)* Doncs, vostès no han plantejat cap reforma en aquesta matèria. Segon element, el que ha dit vostè sobre les caixes... *(Veus de fons.)* No, ni aquí ni en el seu programa, ni quan va anar al *besamanos*. No sé si li ho va plantejar al nou rei Felip VI, no sé si li va dir: «Estic en desacord amb la inviolabilitat que es planteja de la seva persona en la Constitució.» I dic que el que ha dit sobre les caixes i els sous és fals a Catalunya –és fals–, i vostè ho sap. Al Parlament es poden dir moltes coses, però una cosa no es pot dir: mentir. Vostè ha mentit ara.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, era per demanar votació separada dels punts 5 i 6.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías...

Carina Mejías Sánchez

És per aclarir una qüestió. Entenc que l'esmena d'Esquerra Republicana s'incorpora al punt 2 de la moció. Sí? *(Pausa.)* Per tant, nosaltres demanaríem votació separada del punt 1 i del punt 4.

(Joan Herrera Torres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Herrera...

Joan Herrera Torres

L'esmena d'Esquerra Republicana s'incorpora al punt 2 a partir d'una transacció feta a partir del text d'Esquerra Republicana, que tinc entès que ha estat traslladat a tots els grups. És a dir, s'incorpora l'esmena d'Esquerra Republicana, però amb una modificació de la part final del redactat d'Esquerra, substituint el punt 2.

La presidenta

Passem, doncs, a la votació de la moció.

Votarem, en primer lloc, el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 33 vots a favor, 18 en contra i 75 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 33 vots a favor, 18 en contra i 75 abstencions.

Passem ara a votar el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 82 vots a favor, 26 en contra i 18 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 82 vots a favor, 26 en contra i 18 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 33 vots a favor, 26 en contra i 67 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre la reconfiguració del mapa
comunicatiu (tram. 302-00178/10)

Passem ara al punt setzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reconfiguració del mapa comunicatiu. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

(Pausa.)

Ja pot començar.

Quim Arrufat Ibáñez

Gràcies. Bon dia a tothom. Bé, en cinc minuts pretenc explicar una mica els punts, que al final són molts els que han quedat, de la moció que vam, diguéssim, iniciar amb la interpellació ara fa dues setmanes.

Era una moció que en termes generals el que buscava era fer una diagnosi de quins eren els defectes que tenia l'actual configuració del mapa audiovisual i radioelèctric al nostre país, és a dir, de com es distribuïen les llicències per emetre i, per tant, quina pluralitat o no hi havia, quina diferent propietat sobre els mitjans de comunicació hi havia i, per tant, què es podia millorar en termes de major pluralitat de l'espai dels mitjans de comunicació, major democratització d'aquest espai. I això vol dir –democratització– que bàsicament més gent i més grups accedeixin a emetre i, per tant, a gestionar informació i continguts audiovisuals, i que menys minories econòmiques posseeixin la major part d'aquest espai. Major participació, per tant, de la població en la configuració i en l'estructuració d'aquests mitjans de comunicació. En definitiva també, una major cultura de l'autogestió de l'espai comunicatiu, per tant, de la gestió per part de la societat d'aquest espai comunicatiu en la mesura del possible, de forma equilibrada amb les altres formes, pública i privada, de gestionar els mitjans de comunicació, i sobretot amb l'objectiu final de millorar una qualitat que ara mateix deixa molt que desitjar. Unes graelles que, com dèiem, estan fortament empobrides pel que fa a pluralitat i pel que fa a qualitat de l'oferta que ofereixen.

Per això nosaltres, en la interpellació de fa dues setmanes, vam proposar com a mesura bàsica que hauríem d'anar derivant cap a una reconfiguració d'aquest espai audiovisual que partís els canals, les ràdios, és a dir, les llicències, en tres terços: un terç per a les empreses privades, un terç per a la part pública i un terç per als mitjans comunitaris. El conseller Homs en aquell moment va respondre que TV3 ja és comunitària. Bé, nosaltres discrepàvem. Que no li diguem «comunitària», que li diguem «pública» perquè és pública no vol dir que la menyspreem en absolut, a TV3, ans al contrari. Però, en tot cas, el concepte de mitjà comunitari era un altre.

Qüestionàvem també l'actual propietat dels actuals mitjans, és a dir, que hi havia, enteníem nosaltres, una supeditació de l'espai privat dels mitjans de comunicació als bancs i, per tant, a interessos d'una minoria molt reduïda de la societat, que podia condicionar la informació i podia condicionar els continguts, amb els quals no estàvem d'acord. I el conseller va respondre textualment: «Jo no tinc la sensació que els mitjans estiguin supeditats als bancs.» Però nosaltres no parlàvem de sensacions, sinó de propietats efectives i de a qui pertanyen els mitjans de comunicació, que pertanyen, tots els que són privats, o pràcticament tots, a interessos financers. I, per tant, no estàvem d'acord amb el fet que controlessin la major part de la graella televisiva. És una mania que podem tenir, però en tot cas que enteníem que havia de ser més democràtica, aquesta graella.

Volíem garantir la titularitat pública i, per tant, la gestió pública, el contingut públic de la nostra televisió pública, que és TV3. Nosaltres discrepem en el fet que no s'està privatitzant. Fa poc vam aprovar en aquest Parlament la privatització de la gestió comercial dels anuncis, diguéssim, de la publicitat de TV3.

Finalment, hi va haver altres asseveracions que no ens van agradar gens de l'altre dia: «Jo veig que el PP coincideix amb la CUP pel que fa a TV3.» Va dir vostè que el seu partit no surt prou a la televisió. També va dir... Nosaltres no ens queixem que nosaltres no sortim prou, o sigui, nosaltres volem no sortir a TV3, o sigui, com si no sortíssim enlloc. No ens importaria. El que ens importa és que es parli dels temes, en tot cas, de què parla la societat, que no determinem en absolut nosaltres.

Nosaltres volem garantir a través d'aquests punts el dret d'accés a l'emissió, que és complementari del dret a la informació i d'accés a la comunicació. No hi ha dret a la informació, sinó que hi ha també dret d'accés a l'emissió per part de la societat civil organitzada. Volem afavorir l'existència, la supervivència, l'aparició i la proliferació de ràdios, de televisions i de mitjans comunitaris a l'escala local, a l'escala nacional i a l'escala regional, si cal també. Volem desenvolupar, per fer-ho possible, l'article 71 de la Llei de la comunicació audiovisual de Catalunya, que justament fa referència a això i no s'ha desplegat; per tant, que ja existeix la reflexió feta sobre aquest tema. Volem rebaixar les exigències pressupostàries a aquests canals per poder emetre, perquè són canals o associacions sense ànim de lucre i, per tant, no se'ls pot exigir el mateix

que als canals privats. Volem que hi hagi suport legal i assessorament jurídic perquè surtin més canals com aquests; que se'ls retirin les multes que ara pesen sobre ells per la seva ilegalitat, que no illegalitat, la seva situació no regulada. Volem eliminar el fet que es restringeixi només a nivell local el fet que hi pugui haver mitjans comunitaris i puguin existir mitjans de base sense ànim de lucre a nivell nacional. Volem també, en el punt de TV3 i de garantir la titularitat pública, animar als plans de cogestió proposats també pels treballadors de TV3, que permetin una major democratització de la gestió de TV3. I volem també, afegint els punts d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana, com hem fet, reivindicar una vegada més que no s'elimini el múltiplex de TV3.

Són molts punts, és una moció que ha quedat finalment molt llarga. Em sap greu per la llargària, i això és tot.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula la il·lustríssima senyora Núria Parlon, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Parlon Gil

Sí, bon dia a tothom, conseller, consellera, diputats i diputades. És cert que ha quedat finalment una moció prou extensa i prou llarga, en la qual, a part de reivindicar el paper dels mitjans de comunicació comunitaris o sense afany de lucre, s'han incorporat altres aspectes que són importants i que durant aquests dies s'han debatut, com és la possible desaparició del canal múltiplex.

Nosaltres creiem, des del Grup Socialista, que els mitjans de comunicació comunitaris, o sense afany de lucre, requereixen i necessiten un impuls, una regulació, un reconeixement i, evidentment, doncs, la seva viabilitat. En aquest sentit, nosaltres donem suport a molts punts de la moció, que fan referència a la necessitat de considerar els mitjans comunitaris com a servei públic. Hi ha altres aspectes que per part de la CUP s'han desenvolupat amb massa concreció, que nosaltres hi farem una abstenció, perquè creiem que l'espai on això s'ha de tractar és a partir de la reglamentació. Per tant, estem a favor, clarament, de la regulació i el reconeixement dels mitjans comunitaris, però aquests aspectes s'han..., per nosaltres, sota el nostre punt de vista, el debat s'ha de portar en el marc de la llei audiovisual, que ara està en debat, i a futures reglamentacions.

Nosaltres, en el punt 4, que és en el que farem una votació clarament en contra, considerem que és important reforçar el paper i millorar el paper d'aquells òrgans que ja existeixen, com és el cas del CAC. Per tant, no creiem que sigui necessari un consell de radiodifusió lliure i comunitària per complir amb els requisits que en aquest cas s'apunten per part de la CUP en aquesta moció. Tenim el CAC, que és l'autoritat audiovisual, i és aquesta la que ha de vetllar, d'acord amb aquesta reglamentació necessària i reco-

neixement dels mitjans comunitaris, que s'ha de fer i s'ha d'impulsar en la mesura del possible per aquest Parlament i pel Govern..., ha de ser, aquest organisme, el que vetlli, doncs, per la protecció d'aquests mitjans comunitaris.

Per altra banda, nosaltres, doncs, considerem que l'actual Llei de l'audiovisual és cert que en el seu articulat fa una referència a la importància dels mitjans comunitaris, però evidentment no concreta ni regula. Per tant, seria del tot indispensable, com deia anteriorment, que en el marc del debat de la nova llei de l'audiovisual es contempli la visibilitat i la regulació, en aquest cas, dels mitjans comunitaris.

Nosaltres defensem que els mitjans sense ànim de lucre han de tenir un paper destacat. No acabem..., i aquí per això també farem una abstenció, perquè el tema dels terços no ens acaba de quedar del tot clar que sigui possible, en tant que, doncs, aquesta reserva de l'espai radioelèctric tindria un cert sentit en els mitjans comunitaris d'abast local, sobretot ràdios, però no tant per al cas de la «tele», on realment els costos, en el cas dels mitjans comunitaris, són realment difícils de poder assumir, ja que no tenen, en aquest cas, finançament ni privat ni públic.

També ens agradaria remarcar, en aquesta moció –i aquest és també l'objectiu de votar-la en aquells punts en els quals es demana la visibilitat i la protecció dels mitjans comunitaris, que votem a favor–, que tampoc es tracta de fer una confrontació entre mitjans públics, privats i mitjans comunitaris. Tots compleixen amb una funció d'accés a la informació, tant els públics com els privats. I en aquest cas el que hem d'aconseguir, que jo crec que és la finalitat última de la moció que en aquest cas presenta la CUP, és aquesta visibilitat i aquest reconeixement de la tasca que hi ha al darrere dels mitjans de comunicació sense afany de lucre.

No podem oblidar que si ens remuntem a les experiències d'àmbit europeu, doncs, trobem diferents varietats. A França normalment són ràdios associatives. A Bèlgica normalment són ràdios impulsades per lliures pensadors. A Gran Bretanya normalment són mitjans de caràcter..., ràdio o televisió, que normalment emeten per internet, i d'aquí la importància, sota el nostre parer, en aquest cas, del punt 18, que garanteix l'accés universal, perquè molts dels problemes que a dia d'avui podem tenir amb les llicències de la TDT, simplement demanant una autorització o comunicant-ho al CAC es podria emetre per internet sense problemes.

Per tant, considerem que un dels punts importants és el 18, que hem de tenir en compte que la dimensió local dels mitjans comunitaris és molt important i és especialment la que hem de preservar. I després sí que hi ha un aspecte que nosaltres voldríem remarcar i que no podem deixar de banda: que és important tenir en compte que part dels punts que plantegem en aquesta moció, en clau de seu parlamentària a Catalunya, poc impacte tindran si realment no hi ha una voluntat per part del Govern de l'Estat de canviar la situació actual dels mitjans comunitaris. Perquè no podem deixar

de banda que les bases estatals clarament condicionen la possibilitat de visibilitat i reconeixement, també en clau legislativa d'aquests mitjans.

Per tant, creiem que les esmenes, en aquest cas, que recull la moció, que havien plantejat, en aquest cas, Esquerra Republicana, ajuden a concretar més bé l'impacte real que pot tenir una moció d'aquestes característiques.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Primer de tot, mirin, agrair-los, a la CUP, al Grup Mixt, que facin, que posin a l'agenda, a partir d'aquesta interpellació i d'aquesta moció, els mitjans comunitaris, que és complicat que al Parlament, doncs, hi tinguin el seu espai també de debat polític, i, per tant, agrair que ens donin aquesta oportunitat.

Farem suport a tots els punts ja plantejats, també amb les esmenes que han incorporat en la seva moció. I agrair-los que hagin incorporat quatre punts nous en aquesta moció a partir d'esmenes fetes pel nostre grup parlamentari.

Instar-los a lluitar, ara, aquests punts, i la lluita per l'espai, que entenc que el més important de tot és que hi hagi el reconeixement i l'espai, i que compartim el concepte dels tres terços de repartiment de l'espai radioelèctric, que lluitem per això allà on ara mateix realment podem incidir des d'aquest Parlament, que és en la tramitació de dues lleis de modificació de les lleis audiovisuals que estem fent en aquest Parlament de Catalunya. Nosaltres vam demanar, per exemple, ara, en el període en què estem, de tramitació d'aquestes lleis, una compareixença per posar també damunt la taula, en aquesta tramitació i en aquest debat, els aspectes, la problemàtica i la realitat dels mitjans comunitaris. I no ha prosperat. No ha prosperat perquè no hi ha hagut, doncs, més grups que també ho proposessin. Per tant, els insto que fem pinça, ara, en la part que sí que serà important, que és quan hi hagi el debat i quan hi hagi les esmenes parcials en aquestes lleis que s'estan tramitant, a l'hora de poder posar moltes de les coses que vostès han posat en aquesta moció, realment reflectides en un text de llei, que és on podem fer incidència.

I, com els deia, agrair-los que hagin incorporat, doncs, quatre esmenes noves, que per nosaltres era important que també apareguessin en aquesta moció, perquè entenem que l'aspecte de funció social no només l'hem d'estar parlant respecte als mitjans comunitaris, sinó també respecte als mitjans de comunicació en general. I que, per tant, un altre que per nosaltres era un aspecte important que volíem que aparegués, i que estem lluitant des de fa temps en diverses mocions que s'han dut a terme en aquest Ple d'aquest Parlament via esmenes i mai fins ara ningú ens l'havia acceptat, que pogués-

sim posar com a punt, a votació, en aquest Parlament..., que és que desenvolupem un punt que hi ha al nostre Estatut de Catalunya i que ens insta perquè desenvolupem una llei del dret a la informació. I, per tant, que estiguem parlant de la funció social dels mitjans de comunicació en general, no només dels mitjans comunitaris, i, per tant, també del dret de la ciutadania, de les possibilitats de la reclamació d'aquest dret per part de la ciutadania, d'una bona funció per part dels mitjans i dels periodistes. A banda d'una eina més perquè els periodistes puguin tenir una cobertura de la seva feina, de la seva tasca professional, per poder-la fer bé. Esperem que —és el punt número 20— la resta de grups parlamentaris, doncs, hi facin suport i, per tant, tinguem un element més de pressió per estar reclamant una nova llei de desenvolupament d'allò que el nostre Estatut de Catalunya ja preveu.

I, evidentment, també, felicitar-nos del punt 22, que es posarà a votació en aquest Parlament i que diversos grups parlamentaris ja havíem manifestat que estàvem d'acord a rebutjar, a mostrar el rebuig des del Parlament a la possibilitat que s'elimini un múltiplex de televisió digital dels tres que tenim des de Catalunya. Però ningú havia arribat a portar una acció perquè la votéssim al Parlament de Catalunya fins a aquest moment. Per tant, avui, amb aquesta moció, via una esmena que s'ha incorporat, doncs, tenim la possibilitat de mostrar aquest rebuig perquè el Govern de l'Estat estudiï totes les possibilitats tècniques perquè no calgui eliminar un dels tres múltiples que tenim a Catalunya, i especialment perquè no calgui eliminar un dels dos públics que tenim a Catalunya, que és el risc que tenim actualment en els nostres mitjans de comunicació públics de la corporació.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats... Bé, és evident que la regulació de les ràdios i de les televisions comunitàries és un tema pendent. Buscant, buscant, vam trobar un debat fet l'any 2009 entre tot el sector i la Generalitat. També un esborrany de decret redactat en el seu moment, però que finalment no es va aprovar. I, per tant, des d'aquell 2009, doncs, no hem vist cap pas més.

Ens sembla, a nosaltres, que hauríem d'entendre la reforma actual de les lleis de l'audiovisual com una oportunitat per millorar aquesta regulació dels mitjans. Des d'Esquerra tenim clar que són uns mitjans que resulten fonamentals per tal que la ciutadania i tot el teixit associatiu puguin participar activament de la societat, que generen identitat local, que estimulen el pluralisme, que ens ajuden amb tota la tasca lingüística i que afavoreixen la inclusió social. I que, per tant, el que toca ara és ordenar-los, que funcionin le-

galment, i no en la situació d'alegalitat que hi ha hagut fins ara.

Dedico uns segons a comentar alguns dels aspectes de l'extensa exposició de motius. Per nosaltres és absolutament cert que la liberalització de l'espai radioelèctric i totes les mesures aprovades entre 2009 i 2010 pel Govern espanyol i per les Corts han fet avançar la liberalització i la mercantilització, i, en definitiva, que s'ha concentrat molt més el poder audiovisual. I que, per tant, ens trobem en una situació de menys pluralisme; més canals que mai, però, en canvi, menys pluralisme. Lamentablement cert.

Esquerra, també, alhora estem convençuts que la Llei catalana de l'audiovisual, de 2005, té una base, en canvi, molt més social, i que promou molt més els espais públics. Però alhora compartim, com també diu el text de la moció, que les reformes de les lleis del CAC i de la corporació han reduït el control democràtic dels mitjans públics. Però també és veritat que hi estem treballant, en la reforma, i que, per tant, ara és el moment de corregir aquesta situació.

Però sobretot també tenim clar que toca definitivament donar cobertura legal a les emissores, que toca delimitar quines activitats tenen realment un sentit comunitari. I és aquesta la intenció amb la qual hem presentat totes les esmenes. A cadascú, però, el que li toca. D'acord amb la queixa que la previsió de la llei de reservar espai radioelèctric no s'ha concretat, però també la moció ens sembla que s'oblida de dir que això s'ha de fer a través dels plans tècnics, que són una competència exclusiva de l'Estat espanyol.

Toca regular, i toca regular el tercer sector en tots els seus àmbits, tant els prestadors sense ànim de lucre, els mitjans comunitaris, les diferents iniciatives socials o les ràdios lliures, tot i que l'Estat no hagi fet cap moviment per complir la seva pròpia Llei de l'audiovisual general. Una llei que, per cert –i també surt a la moció–, limita molt la presència d'aquest tercer sector, en circumscriure'l a l'àmbit local o de barri. En definitiva, molt poca potència i menys cobertura. En canvi, la llei catalana ens dona una oportunitat, perquè és més favorable en aquest sentit, i, per tant, aquí, tot i les reticències dels privats, podem fer un pas endavant.

Les nostres esmenes fan referència explícita a la necessitat de planificar l'espai radioelèctric. També a establir els criteris per tal que aquests mitjans accedeixin a autorització. I ens sembla que aquest és un punt clau, tot i que caldrà que l'Estat abans planifiqui una banda concreta per al tercer sector. Acabem amb la situació de permissivitat. Crec que és el que li podríem dir actualment, però una permissivitat mancada de seguretat jurídica i absolutament alegal. I un cop feta la reforma de les lleis i definit l'espai radioelèctric, sí que ens semblaria molt interessant que revisessin tots els repartiments de llicències, d'acord amb els terminis legals. Per tant, que ens sembla que el que comencem ara podria ser una oportunitat de fer endreça.

No votarem tots els punts perquè al final ens queda la sensació que, més enllà de les ràdios comunitàries, s'ha convertit en una mena de calaix de sastre, i hi ha

algunes parts que no compartim del tot. Però sí que podrem donar suport a gran part de les propostes, i els agraïm que hagin acceptat la majoria de les esmenes.

Repaso només alguns punts concrets. Actualment, els únics mitjans de servei públic previstos a la llei són els de la Generalitat, els ajuntaments i també els consorcis d'ajuntaments. Perquè els mitjans comunitaris també fossin considerats serveis públics ens caldria fixar drets i deures sotmesos al control del CAC, i no estem segurs que aquesta sigui la filosofia d'aquests mitjans. Creiem que hi ha d'haver espai radioelèctric per a tothom, però fixar-ho a terços ens sembla que és una proposta poc realista. En canvi, òbviament, estem d'acord –i ho deia abans– a definir l'àmbit i la potència en funció de la finalitat social del projecte. I, per tant, ens sembla que això obre un nou i ampli ventall de possibilitats.

No compartim la creació d'un nou ens, el consell de radiodifusió lliure. L'han de crear els mateixos mitjans i no la Generalitat. Per nosaltres, aquest és un contrasentit. I, per tant, això ens fa difícil votar després la proposta de prohibir que els mitjans comunitaris s'utilitzin per promoure iniciatives proselitistes, racistes o feixistes, cosa amb la qual estem absolutament d'acord. I, per tant, l'únic que demanem és que no es malentengui el sentit d'aquesta votació.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller... En primer lloc, disculpin aquesta veu de constipat.

Agrair la presentació d'aquesta moció per part de la CUP. És una moció treballada, en la qual, doncs, hi ha moltes coses que no hi estem d'acord, però no es pot negar que és una moció que s'ha treballat, extensa –gairebé setze pàgines, si no vaig errat–; per tant, amb molta feina al darrere.

En general, és una moció amb la qual no acabem de compartir una visió, perquè creiem que parteix d'una visió maniqueïsta de les coses –el blanc i el negre. I creiem també que en aquest món, en el món audiovisual, existeixen els matisos, els colors, els grisos: no tot és blanc o no tot és negre, com a la vida, no?

Ens sembla intuir, de la lectura atenta d'aquesta moció, que es categoritzen mitjans, no? Per una banda, hi ha els mitjans dolents, que són els de titularitat privada; els menys dolents, que són els mitjans públics, i els bons, que són els comunitaris. Aquesta visió nosaltres en cap cas la compartim, sinó que la nostra visió forma part d'un tot en el qual entenem que el sistema audiovisual és un sistema plural –molt millorable en molts aspectes, sense cap mena de dubte–, format per mitjans públics, és a dir, aquells que responen a l'interès general i que tenen un control democràtic per part de les institucions, on la propietat és dels ciutadans i

les ciutadanes, i els mitjans privats, amb diversos propietaris i diverses fórmules: per una banda, hi pot haver mitjans amb propietat per part d'una empresa, però també mitjans comunitaris, dins aquest àmbit del privat, perquè finalment estem parlant que serveixen un interès particular. Pot ser molt lloable, aquest interès, però no és un interès general, com sí que entenem que defensen els mitjans públics.

En aquesta escala de colors que dèiem, podríem trobar exemples, a l'Estat, de mitjans públics millorables des del punt de vista del servei a l'interès general –no m'hi estendré, tots en podem conèixer casos–, podem trobar mitjans privats que fan una tasca comunitària molt important –podríem començar a repassar molts mitjans locals del nostre país que en aquests moments, doncs, estan fent feina a tot el territori de Catalunya i que tenen una titularitat privada, però que fan una feina molt, molt important des del punt de vista de la difusió de la informació local a les nostres comarques–, i podríem trobar mitjans comunitaris, que, hi insisteixo, ens mereixen tot el respecte, però segur que n'hi ha de tota mena i de tota condició.

Per tant, aquesta divisió entre els bons i els dolents a nosaltres, sincerament, no ens fa el pes en cap cas.

Tots aquests mitjans –públics, privats, comunitaris– han d'estar subjectes a dues coses, segons el nostre punt de vista: en primer lloc, la legislació, que sempre és millorable, i ara en tenim una oportunitat a través de la llei que s'està fent en aquest Parlament –malauradament, una llei que no té totes les competències per poder desplegar-se, sinó que en part també hi ha qüestions que es legislen fora del nostre Parlament–, i, per altra banda, també, el control del CAC, en aquest cas, que és l'autoritat independent de regulació de la comunicació audiovisual del nostre país.

Per tot el que he comentat, no compartim una part important de l'exposició de motius, i tampoc de les propostes que fan. Però, malgrat tot, hi hem fet algunes esmenes, que malauradament la majoria d'elles no han estat acceptades. Potser la que ens sap més greu que no ens hagin acceptat és l'esmena del punt 10, on es fa referència al fet que els mitjans comunitaris no es poden utilitzar per promoure iniciatives proselitistes, racistes, sexistes i feixistes. Evidentment, estem d'acord que això no es pot consentir de cap manera, ni en els mitjans comunitaris ni en cap altre mitjà. Però evidentment aquesta feina ja es fa a través d'un òrgan que és el CAC, i no cal, segons el nostre punt de vista, que es faci a través d'un nou òrgan, que tampoc sabríem qui el controlaria, que és el consell de radiodifusió lliure i comunitària. Per tant, nosaltres votarem en contra d'aquest punt, però que quedi molt clar que evidentment la nostra posició política, com no podria ser d'una altra manera, doncs, és clarament en contra del racisme, del sexisme, del feixisme o d'altres expressions d'aquestes característiques.

Estem d'acord amb el punt 14, perquè es fomentin activitats audiovisuals sense ànim de lucre per part dels poders públics catalans; amb el punt 15, que insta el Govern espanyol a planificar un espai radioelèctric per als mitjans comunitaris; amb el 16, amb una es-

mena nostra sobre l'accés a saber qui són els propietaris dels mitjans de comunicació a través, en aquest cas, del registre públic del CAC; amb el 20, que és una novetat, és un punt nou, a través d'una esmena d'Iniciativa, sobre la llei de la informació, i, evidentment, amb el punt 22, que el que fa és defensar que la Generalitat de Catalunya pugui fer la negociació política que escaigui per defensar els múltiples que en aquest moment el país té i rebutjar l'opció que el Govern de l'Estat faci perdre un múltiple de la TDT en el nostre país.

Segur que el nostre panorama audiovisual pot i ha de ser millor –n'estem convençuts–, segur que nosaltres hi podem contribuir tenint encert en la nostra activitat legislativa, i ara en tindrem una mostra d'aquí a ben poc –acabo, presidenta. Però amb el que difícilment serem útils a aquests objectius és si d'entrada ja suposem que en aquest àmbit el món es divideix entre bons i dolents. Nosaltres creiem que, per sort, en aquest món, també a l'audiovisual, hi ha matisos que cal tenir en compte.

Gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula la il·lustre senyora Marisa Xandri, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats... Debatem aquesta Moció fruit de la interpellació sobre la reconfiguració del mapa comunicatiu. Però, quan una llegeix l'exposició de motius i la moció en si, s'evidencia que l'únic que persegueix la CUP és donar cobertura als coneguts com a «mitjans comunitaris» en el marc de l'espectre públic i que això es reconegui en una normativa, tal com demanen ja en el primer punt de la moció.

Però, mirin, nosaltres pensem que amb les noves tecnologies, amb l'actual societat de la informació, és totalment possible, totalment viable, potenciar, reforçar i consolidar aquests mitjans sense ocupar més espai públic.

Senyor Arrufat, actualment, tant les lleis catalana, de l'audiovisual, com l'espanyola reconeixen aquests serveis de comunicació sense ànim de lucre. En ambdues lleis ja es preveu la reserva d'una part de l'espai públic a aquest tipus de mitjans. Per tant, el que s'ha de fer és aplicar la llei i no crear-ne una de nova; no cal crear una nova normativa.

Sí que és cert que en la Llei general de l'audiovisual es determina que l'abast d'emissió no pot superar l'àmbit local, fet que des del seu grup consideren que no n'hi ha prou, i que nosaltres en discrepem, ja que al cap i a la fi les emissores i canals locals també representen les persones del territori, i, per tant, realitzen una funció d'informar i opinar sobre el món local, que és el de més proximitat.

Ja sé que vostès, i tal com es diu en la moció, demanen que la cobertura no es pugui restringir al nivell local, però entenem que ja disposem d'una televisió i d'una ràdio públiques que haurien de ser la veu de tots els catalans, i quan dic «de tots», evidentment, hi incloc també la veu de les entitats del tercer sector, entitats socials i ONG que treballen arreu de Catalunya. El que passa, i aquí sí que hi podem coincidir i ja ho vam comentar..., els mitjans públics, amb un pressupost de més de 230 milions d'euros, ens presenten una informació uniformada i unidireccional, poc contrastada, que no respon a les demandes socials, sinó als interessos d'un govern i que tots ja coneixem.

Per tant, el que proposem és una millora en el tractament de la informació en l'àmbit públic, la democratització dels nostres mitjans. Demanem que tots els canals de Televisió de Catalunya, com les emissores de ràdio, obrin les seves portes a aquelles entitats i col·lectius que realment tenen un paper clau dintre de la nostra societat, com són les entitats del tercer sector o les ONG.

I vostè, en la seva interpellació, parlava del control que exerceix la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I és cert —és ben cert—, i li afegiré més: el Partit Popular denunciem en cada comissió la falta d'objectivitat i pluralisme dels mitjans de comunicació, un fet que denunciem no solament nosaltres, sinó alguns membres del mateix comitè de treballadors de TV3.

Per tant, deixem-nos de crear nous espais de comunicació i «apretem», fem pressió als qui són responsables dels serveis públics audiovisuals de Catalunya, a Catalunya, quant al fet que són ells qui han de respondre davant la manca de pluralisme i veracitat a què estem habituats.

Vostè fa referència també als mitjans privats, que crec indispensables en qualsevol estat democràtic, en qualsevol estat de dret, on hi ha diferents maneres de veure les coses i de crear opinió. I aquí, com és habitual en el seu discurs, la banca és la culpable de tots els mals. També en el que diuen els periodistes, el que fan els professionals de la informació, el control bancari per vostès també hi és present. I, mirin, el que no poden fer és barrejar-ho tot i dir falsedats com que les cadenes privades es mouen per interessos bancaris, quan sabem que hi ha professionals amb criteri propi i que no reben cap tipus de comissió pel fet d'expressar el que pensen.

També vull fer especial menció del punt 10 de la moció, on ens abstindrem per la senzilla raó que estem d'acord a prohibir que els mitjans comunitaris s'utilitzin per promoure iniciatives contràries als drets humans. Però no estem a favor que sigui el suposat consell que vostès crearien, de la radiodifusió lliure i comunitària, qui vetlli per aquests drets, no? I, de fet, se suposa que ja és una funció que duu a terme el CAC.

En definitiva, en termes generals no podem donar suport a la moció per una senzilla raó, i és que els drets que vostès volen per als mitjans comunitaris entenem que han de ser considerats per part dels públics i privats, però especialment públics, i que, com ja he dit,

aquest grup parlamentari posem, desgraciadament, «en entredit» habitualment. O dit d'una altra manera: pensem que els mitjans públics, quant al fet que els paguem entre tots, tenen l'obligació de fer la funció que vostè, senyor Arrufat, demana als mitjans comunitaris.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. La moción de las CUP de la que venimos hoy a hablar aquí, a discutir, propone un reforzamiento del espacio de comunicación comunitario.

Nosotros, desde Ciudadanos, queremos un espacio de comunicación de libertad, que esté únicamente subordinado al bien común; un espacio de comunicación que sirva para difundir ideas e informaciones, cultura, conocimiento y la transmisión de bienes y servicios en una sociedad de libre mercado. Lamentablemente, en Cataluña sabemos que nuestros medios públicos adolecen de parcialidad en la información y de una falta de pluralismo en las ideas pues muy evidente.

Respecto a la moción de la CUP, ellos dividen acertadamente el espacio de comunicación en público, en privado y en comunitario, y así es como nuestras leyes del audiovisual lo configuran. Sin embargo, el contenido, en la exposición de motivos, de la moción incluye esa visión propia de las CUP, que alude constantemente a la banca, a la telebasura comercial. Habla de «espais comercials pèrfids i teleporqueria».

Es una idea de la democracia que nosotros, compartiendo el afán regulador por los espacios comunitarios y su potenciación..., evidentemente nosotros vemos el sesgo que tiene la moción de las CUP, ese sentido de la democracia excluyente que tiene su partido, y que considera que es muy democrático aquello en lo que ellos están centrados, y excluyen de la parcela del sentido de la democracia, probablemente, a otras ideas. Y por eso califican a aquello que se hace en los espacios públicos y privados de una forma ciertamente llamativa.

Nosotros estamos de acuerdo en el fondo de la propuesta de las CUP en el sentido de que los poderes públicos no han tenido ni tiempo ni ganas de regular el otorgamiento y la regulación de licencias para quien no sirve para la consolidación del poder público ni genera un dinero en la sociedad del mercado. No se tiene interés por regular los medios de comunicación comunitarios porque escapan, quedan fuera del control de lo público.

Ojalá el espacio radioeléctrico pudiera ser tan amplio, diverso y libre como lo es internet. No hay mejor información que la que uno mismo se busca en la red ni mayor libertad de expresión, de reunión y comunicación que la que alguien tiene a su alcance a través de las redes sociales y en general de internet. Pero sabe-

mos que el espacio radioeléctrico es limitado, y, por tanto, requiere de una repartición entre estos tres ámbitos: público, privado y comunitario.

Nosotros vamos a votar que no a la financiación por medio de tasas sobre los ingresos comerciales de los medios públicos y privados, porque nos parece que es prematuro, regularlo así. Cuando se configuren de verdad los medios comunitarios veremos si procede un 2 por ciento de tasa, o procede un 1, o procede un 0,5, o hay otros medios de financiación.

No estamos por la creación de un *consell de radio-difusió lliure i comunitària*. Y esto tiene que ver con la abstención del punto 10, en el que ustedes manifiestan que se prohíban las iniciativas proselitistas, sexistas, fascistas, etcétera, pero luego dicen que sea este consejo el que lo vigile. Nosotros estamos de acuerdo en la prohibición de todo el sexismo, fascismo y tal, como se ha dicho por aquí. Tenían ustedes la ocasión, con la aceptación de una enmienda, de que esto mejorase; no ha sido así. Por lo tanto, nos tendremos que abstener.

Tampoco podemos apoyar la revisión de licencias ya concedidas y la repartición en tercios. Porque el espacio público sí que defiende el interés público, y el espacio comunitario responde a reivindicaciones o intereses muy concretos de grupos. Y, por tanto, no creemos que sea equiparable el tercio público con el tercio comunitario o con los intereses privados del otro tercio. Por lo tanto, no estamos tampoco por esa repartición.

Tampoco creemos que se puedan anular sanciones impuestas a emisoras que... Si bien la falta de regulación ha podido hacer que algunas emisoras emitan sin cobertura, no creemos que sea la forma, la anulación, que el Parlamento de Cataluña no se pueda pronunciar sobre ello. Por lo tanto, en todo lo que promueva, favorezca o facilite la concesión de un espacio radioeléctrico a medios de comunicación comunitarios nosotros estaremos a favor... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Em sap greu. Hi ha hagut òbviament un error nostre a l'hora d'adjuntar les esmenes, perquè n'ha faltat una, que és justament la 10, que era l'esmena número 2 de Convergència i Unió, tal com..., si es pogués incorporar ara, a última hora..., perquè era la que..., i a més ho havíem parlat, que en això estàvem d'acord. I ara just me n'ha fet adonar el senyor Batalla, que no l'havíem incorporat. És la que justament fa que es vetlli per l'exclusió del proselitisme, el racisme, el sexisme etcètera; que ho faci el CAC i no pas el consell, que òbviament no es crearà perquè no té el suport suficient. Per tant, bé, no és per això, però que ja ho havíem parlat abans. No tinc el temps engegat. *(Veus de fons.)* Sí? D'acord. *(Veus de fons.)*

Bé, després d'aquesta clarificació, en resposta a algunes de les intervencions, a Iniciativa dir que òbviament, bé, més que pinça..., vostè ha ofert fer la pinça. Pinça és el que li fa Convergència a Esquerra quan pacta amb el Partit Socialista la privatització de la gestió comercial o BCN World. Però Iniciativa i la CUP, més que pinça, fan clip; vull dir, no arriba a l'efecte pinça per poder tirar endavant cap iniciativa rellevant. Però, en tot cas, gràcies.

Nosaltres no és que menyspreem... Hi ha hagut una certa associació que, com que demanem que de l'àmbit local, on es restringeix la categoria de mitjà comunitari –es restringeix a l'àmbit local– per una legislació estatal..., demanem que es pugui estendre també a altres dallò; que per això menyspreem la feina de les televisions locals. Ans al contrari, eh?, totalment al contrari. No sé si de la intervenció del Partit Popular es despenia una mica això. Es despenia una mica..., o també el Partit Popular ha dit: «Vostès sempre pensen que la banca és el mal.» No, nosaltres pensem que el mal és el legislador que permet que determinats interessos legítims, però privats i minoritaris, tinguin una ascendència sobre la societat més gran del que els pertocaria en una democràcia social, doncs, raonable.

Nosaltres sí que parlem de «teleporqueria». Nosaltres entenem que un legislador públic s'hauria de preocupar quan a la seva graella hi ha, doncs, no sé quants canals fent tarot, no sé quants canals fent concursos trampa per prendre-li el pèl a la gent, i que això, a més a més, està regulat des de la funció pública. Clar, a nosaltres ens preocupa i que això es trobi bé i es trobi legítim i es trobi, diguéssim, que funciona molt bé el mercat privat perquè, mira, ara hi ha vuit canals fent tarot i uns altres vuit fent concursos trampa. Això és responsabilitat del legislador públic. I deixar-ho al lliure mercat, que facin el que vulguin perquè és legítim –han comprat una llicència i, per tant, poden fer tarot tot el dia si volen– no ens sembla ni raonable, ni educatiu, ni democràtic, ni re que pugui contribuir a millorar el nivell de la informació.

Nosaltres no és cert que dividim els mitjans entre dolents, menys dolents i bons, és a dir, entre privats, públics i comunitaris, sinó entre els que tenen molt de poder i molts canals, els que en tenen menys i els costa tenir quota de pantalla, i els que no en tenen. I llavors invertim la relació, m'explico? Si quan la majoria dels canals de la TDT estan en mans del mercat privat i, per tant, fan una mica el que volen..., els públics tenen una dificultat de difusió evident i de finançament evident i, per tant, els costa, i els comunitaris, que no existeixen. I, per tant, d'acord amb el model de tres terços, intentem que això es torni a regular.

En tot cas, no, tampoc és que vegem el món entre blanc i negre. Vostè ha dit: «Hi ha una escala de grisos.» I el problema és que el món ara mateix és bastant gris. Vull dir, aquest és el problema, és que es mou en aquesta escala de grisos. Després ha dit «escala de colors». Ens agradaria més que es moguéssim, en tot cas, en una escala de colors que no en una escala de grisos.

Res més. Gràcies a tothom per les esmenes que s'han fet i pel to de les intervencions.

La presidenta

Cridem a votar.

Primer de tot, dir-los que hi han tantes peticions de votació separada que ho farem un per un.

(Pausa llarga.)

Passarem a votar la moció. El punt 10 no és tal com el tenen vostès, sinó que és l'esmena de Convergència i Unió, l'esmena número 2. Si algú no la coneix la podem llegir –és l'esmena número 2. Per tant, quan arribi al punt 10 els ho recordo.

Passem a votar el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 40 vots a favor i 87 en contra.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 14 vots a favor, 87 en contra i 26 abstencions.

Passem a votar el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 34 vots a favor, 67 en contra i 26 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 14 vots a favor i 113 en contra.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 42 vots a favor, 67 en contra i 18 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 22 vots a favor, 87 en contra i 18 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 22 vots a favor, 87 en contra i 18 abstencions.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor i 67 en contra.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 32 vots a favor, 95 en contra.

I votem ara el punt 10. Recordin que no és el que tenen en el document, sinó l'esmena número 2 de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 109 vots a favor i 17 abstencions.

Votem ara el punt 11.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 87 en contra.

Votem ara el punt 12.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 14 vots a favor, 95 en contra i 18 abstencions.

Votem el punt 13.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 14 vots a favor, 95 en contra i 18 abstencions.

Votem ara el punt 14.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Votem ara el punt 15.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 109 vots a favor i 18 en contra.

Votem ara el punt 16.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Votem el punt 17.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 67 en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt 18.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Votem ara el punt 19.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 32 vots a favor, 87 en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt 20.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor i 8 en contra.

Votem el punt 21.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 32 vots a favor, 87 en contra i 8 abstencions.

I votem el punt 22.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 101 vots a favor, 17 en contra i 8 abstencions.

Abans d'iniciar la propera moció, els faig avinent que, per acord de tots els grups parlamentaris, el punt 17 de l'ordre del dia, relatiu a la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'economia del tercer

sector, queda acumulat al punt 21 de l'ordre del dia, relatiu a la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre les mesures per a garantir la viabilitat i l'estabilitat de les entitats socials. El primer, presentat pel Grup Socialista, i el segon, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Ambdós punts se substanciaran conjuntament en un únic debat com un últim punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la situació actual del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 302-00175/10)

Per tant, ara substanciaré el punt 18, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la situació actual del Cos de Mossos d'Esquadra. Presentada pel Grup de Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, Bé, l'objectiu d'aquesta moció era ni més ni menys que aportar, entre altres coses, una mica de transparència sobre tota la relació que hi ha entre el Centre de Seguretat de la Informació de Catalunya, el Cесicat, amb el Cos de Mossos d'Esquadra, i també amb relació a alguns dels escàndols d'espionatge que han anat sorgint al llarg dels mesos.

Perquè –hem de recordar-ho– aquest centre, que pensem que és important, que va ser una molt bona idea crear-lo en el seu moment, doncs, hauria de tornar als seus orígens, hauria de tornar a fer la tasca principal per la qual va ser creat, que és aglutinar la recerca i el desenvolupament d'eines de seguretat per a les tecnologies de la informació i de la comunicació que tinguin aplicació directa a les empreses i a les institucions públiques i privades. Però –ho hem dit reiteradament– cal saber –ho vam dir també en la nostra interpe·llació– què és el que hi ha darrere del Cесicat i d'algunes de les actuacions d'aquest centre al llarg dels darrers mesos i dels escàndols que han anat sorgint amb relació a espionatge polític –a espionatge polític– i també al monitoratge que s'ha fet de l'activitat dins de les xarxes socials de particulars o fins i tot de responsables també de partits polítics en moments donats.

Per tant, pensem que és molt necessari crear en seu parlamentària una comissió d'investigació que parli sobre aquestes qüestions, que investigui aquestes qüestions. I, tot i que pensem que difícilment tindrem el recolzament suficient, doncs, mantenim aquesta proposta. I, per tant, és el punt primer de la nostra moció.

El segon dels punts també té relació amb un escàndol en què podria ser que el Cесicat estigués també implicat, però que, en tot cas, sembla que pot ser el mateix Govern de la Generalitat que hagi estat implicat pels indicis que s'han trobat i per l'admissió a tràmit també d'una querella en aquest sentit per part d'un sindicat de policia. El possible cas d'intrusió dins d'una xarxa, dins d'una intranet d'aquest sindicat policial per part del mateix Govern de la Generalitat. Per tant, el que li

demanem també al Govern és que ens faci un informe sobre la possible implicació institucional del mateix Govern de la Generalitat en aquest cas d'espionatge.

He de donar les gràcies a tots els grups que han presentat esmenes, que han estat diversos. Ha estat el Grup d'Iniciativa, el Grup d'Esquerra Republicana, el Partit dels Socialistes i el Grup de Convergència i Unió. Algunes d'aquestes esmenes les hem pogut acceptar. Hem acceptat una esmena del Partit Socialista. Volíem acceptar les dues, però ja li he comentat al seu portaveu que una d'elles decau per una transacció que hem fet en l'últim minut amb Convergència i Unió.

Perquè en el punt 3 el que hem transaccionat és que, tot i que es mantingui d'una banda el Cесicat en l'àmbit en què està, que és en aquests moments la conselleria d'Empresa i Ocupació, també es reguli d'una forma més transparent la relació que pugui tenir amb el Cos de Mossos d'Esquadra en qüestions que tinguin a veure amb investigació de delictes en aquest àmbit de les tecnologies de la informació i de la comunicació, de forma que, tot i que pugui col·laborar activament aquest centre amb el Cos de Mossos d'Esquadra, aquesta investigació es faci sempre sota el control i sota la direcció del mateix Cos de Mossos d'Esquadra i, sempre que s'escaigui també, es faci sobre control judicial, que pensem que és molt important.

També hem transaccionat conjuntament amb Esquerra Republicana i Convergència i Unió un dels apartats d'aquesta moció que pensem que és molt interessant perquè de vegades costa trobar informació detallada de quina és l'organització real del Cos de Mossos d'Esquadra. I de vegades apareix desvinculada la de la mateixa Direcció General de la Policia del que és l'estructura del mateix cos. Pensem que és molt necessari que aquesta informació sigui actualitzada, que sigui també transparent. I, per tant, doncs, hem transaccionat també conjuntament amb Esquerra i amb CiU.

I, finalment, l'última de les propostes és una vella reclamació ja dels sindicats del cos, que és disposar d'una mesa de negociació diferent, fora de la Mesa General de la Funció Pública, que, ateses les condicions de treball que té el mateix cos, pensem que és molt interessant, i per això la proposem en aquesta moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula l'illustre senyor Marc Vidal, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Aquesta és una moció que porta un títol una mica enganyós, perquè parlava de la situació actual del Cos de Mossos d'Esquadra, i parlar d'això potser voldria dir tocar una sèrie de temes que afecten el Cos de Mossos, que afecten la seva formació, per exemple, o que afecten determinades actuacions de seguretat ciutadana, o que afecten la suficiència o

no de recursos per poder fer la seva feina, o que afecten les polítiques de la nova direcció general. I parlar d'això potser ens hauria donat l'oportunitat d'arribar a consensos, d'arribar a acords polítics per tenir la certesa que tenim un cos de policia modern, ben equipat, democràtic, eficient, que utilitza l'ètica professional en totes i cadascuna de les seves actuacions, i no han d'estar constantment en qüestió o en discussió. Aquesta hauria estat una possible seqüència. Però la moció no parla bàsicament de Mossos d'Esquadra, sinó que parla del Cесicat, tal com vostè ha explicat, i només en els dos darrers punts ho fa del Cos de Policia.

I és que del Cесicat ja n'hem parlat. N'hem parlat i força en compareixença del conseller Puig a la Comissió d'Empresa i Ocupació amb detall i en una moció anterior del Partit Popular de la qual vàrem aprovar ja un parell de punts. Precisament perquè vàrem aprovar un parell de punts i en vàrem parlar i perquè creiem que és important donar valor a allò que aprovem en aquest Parlament i no anar-ho substituint per noves propostes, nosaltres hem fet una esmena en el primer punt de la seva moció, en aquell en què vostès demanaven la comissió d'investigació sobre aquests fets, sobre aquests fets d'espionatge de què vostè parlava. I demanem substituir-lo per l'avaluació de les funcions, la garantia d'escrutini públic i el control parlamentari, que són aquells elements que vam aprovar precisament en la moció anterior ara fa un parell de mesos i que van més enllà de la investigació d'uns fets puntuals i d'un moment determinat. Perquè el que ens interessa especialment és que aquest organisme es dediqui de veritat, tal com vostè ha dit, a allò per al que va ser creat i no a una altra cosa, i que no es torni a produir cap de les sospites d'irregularitats o d'opacitat dels casos que es descriuen. El que ens interessa és que tinguem la certesa que els ciutadans i les ciutadanes no som espiats per un organisme encarregat de la seguretat en les xarxes.

Per això ens sembla encertat el segon punt. El segon punt aprofundeix i concreta allò que vam acordar anteriorment, i és perfectament compatible amb el sentit en què ho vam aprovar, que és presentar un informe sobre les investigacions internes d'un cas determinat, d'un cas concret que vostè ha explicat.

I el tercer punt toca precisament un dels temes que vam debatre en l'anterior moció i que el partit que dona suport al Govern no va voler aprovar, que és la separació de funcions d'un organisme com el Cесicat de les qüestions d'investigació policial o judicial, que han de ser, entenem nosaltres, responsabilitat directa –i entenien vostès, pel que veig– dels Mossos d'Esquadra i no d'una empresa externa com és el Cесicat, que va ser pensada per a unes altres tasques i que ha demostrat que no té ni la seguretat necessària, ni el control intern necessari per abordar temes que són d'estrict control judicial i de seguiment policial. I, per tant, que el Cесicat es dediqui a complir amb els objectius estratègics del Pla de seguretat TIC i no a una altra cosa hauria de ser claríssimament aprovat per tothom, si no volem abonar i seguir fent créixer la sospita que aquest organisme s'utilitza per al seguiment i per a l'espionatge de ciutadans.

Per això nosaltres hem presentat una esmena d'addició que vostès no ens han acceptat. En aquesta esmena demanàvem més garanties, és a dir, convertir l'actual fundació en un organisme públic, que controla les xarxes, però que no té cap competència en les funcions de seguretat ciutadana, que han de ser desenvolupades exclusivament pels Mossos d'Esquadra. És clar, nosaltres lamentem que no ens hagin acceptat l'esmena, però lamentem que sí que hagin acceptat la transacció de Convergència i Unió i l'esmena de supressió precisament d'allò que vostès demanaven, que és la separació de funcions del Cесicat. És a dir, vostès passen de demanar la separació de funcions del Cесicat a acceptar que ens quedem tal com estem. No acabem d'entendre massa quin ha sigut i per què aquest canvi.

Jo crec que és important que la ciutadania tingui la certesa i la tranquil·litat que ningú no ens observa ni ens espia sense que ho sapiguem, com no sigui perquè un jutge ens ha considerat sospitosos d'algun delicte i ha encarregat als Mossos que facin aquesta feina. Aquesta hauria de ser la seqüència correcta.

El punt 4, presentar la memòria anual, és reiteratiu; el votarem a favor. I respecte del punt 5, ens agrada com ha quedat la modificació que vostès fan. I respecte del darrer punt, ens sembla correcta; demanar una mesa sectorial específica de negociació ateses les característiques també específiques de les condicions laborals del cos ens sembla encertat i correcte, i creiem que ens pot ajudar a la concreció de les negociacions i a alleugerir la mesa general. Demanarem votació separada del punt 1 i el punt 3.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, el Grup Parlamentari Socialista donarà suport a la moció que presenta el Grup de Ciutadans amb relació bàsicament al Cесicat, i també pel que fa a la petició que es fa que es faci públic l'organigrama del Cos de Mossos d'Esquadra, incloent-hi l'estructura actual de la Direcció General de Policia amb els serveis per àmbits i territoris, i pel que fa a la qüestió de la mesa sectorial de la Policia de la Generalitat, que es demana que es constitueixi al marge de la Mesa de Funció Pública.

Dit això i per entrar en el tema que de debò es reflecteix en la iniciativa que presenta Ciutadans, clar, val la pena potser fer un xic de memòria. A nosaltres, el que es demana a la moció, ens sembla raonable i ens sembla que cal donar-hi suport, eh? Entre altres coses perquè, amb referència a aquests darrers arguments que expressava el diputat Vidal, nosaltres entenem que el que ha fet el Grup de Ciutadans és dir que, dins de les funcions que el Cесicat hauria de fer i té encomanades com a missió, doncs, és admissible que es treballi en col·laboració amb el Cos de Mossos d'Esquadra i sota

la seva direcció per a tasques d'investigació dels delictes relacionats amb les noves tecnologies de la informació i la comunicació, sota control judicial, si és escaient. Això ens sembla que pot entrar, perfectament, dins de les funcions que fa i que hauria de fer el Cесicat. El problema és allò que el Cесicat ha fet més enllà de les funcions que tenia encomanades, eh? I aquí, en aquesta cambra, tant en el Ple en primera instància, com després, en les comissions d'Interior, hem anat sentint, doncs, diferents versions sobre allò que el Cесicat havia fet o hauria de fer.

En primer lloc, i com si fossin aquelles fases del dol, eh?, la negació. Vam venir aquí, es va preguntar per part d'aquest grup parlamentari, el Grup Parlamentari Socialista, també per part d'altres grups parlamentaris, què passava amb relació a determinades informacions que s'havien publicat, primer, en alguns mitjans de comunicació digitals i, després, també a la premsa escrita. Se'ns va dir que res d'allò era veritat i que fèiem molt mal fet de donar credibilitat a alguns mitjans, que de cap de les maneres els podíem conferir aquest crèdit. Molt bé.

Aparegudes noves informacions, allò que ahir era una mentida i que no s'hi podia conferir crèdit, va anar resultant que, a mesura que s'anaven desvelant aquestes informacions, ho repeteixo, ja les coses començaven a ser veritat i ja potser sí que alguns documents que no havien existit mai sí que existien, ja potser sí que els havia fet algú que treballava dins del Cесicat, però, en tot cas, mai per encàrrec de ningú del Cесicat. La iniciativa pròpia dels treballadors del Cесicat supera, vaja, la de Silicon Valley, eh?, vull dir, una capacitat d'iniciativa increïble.

En segon lloc, se'ns deia que sí, que potser s'havien encarregat uns informes en col·laboració amb els Mossos d'Esquadra per fer determinats seguiments de determinades etiquetes amb relació a determinades persones, però que això entrava dins de les funcions del Cесicat. Doncs, no, de cap de les maneres. El Cесicat té encomanades unes funcions de vigilància de la seguretat de les xarxes informàtiques i de les dades de les administracions públiques de Catalunya de col·laboració amb les empreses o amb els particulars per a la seguretat d'aquestes xarxes informàtiques que res té a veure amb el fet d'investigar si una persona piula o no al Twitter o va o no a una manifestació contra el Banc Central Europeu, pel primer de maig, o per Eurovegas. En absolut –en absolut–, res a veure. I no s'investigava *hackers* o *crackers* o com se'n vulgui dir; s'investigaven persones, periodistes, moviments socials que convocaven a manifestacions.

I es diu: «Tot això és públic, tot això són dades públiques.» Doncs bé, una notícia; llegeixin l'article 7.2 de la Llei orgànica de protecció de dades. Res autoritza –i veig que el temps se m'escapa i, per tant, ho hauré de deixar aquí– que un mossos d'esquadra en una plaça pública apunti en una llibreta o no si una senyora s'enfila a una cadira i diu que és de la CGT i que vol anar a una manifestació. De la mateixa manera que res autoritza un mossos d'esquadra a guardar un arxiu o un fitxer sobre si aquesta senyora és de la CGT i vol anar a una manifestació, res els autoritza tampoc, si no hi

ha un índex de la comissió d'un delictes, a arxivar això, a fer-ne dossiers, a fer-ne expedients. Perquè en el moment en què hi ha un dossier o un informe, això ha estat organitzat, les dades han estat recopilades. Res els autoritza a fer-ho –res els autoritza a fer-ho.

I, escoltin, en qualsevol cas, el més greu de tot plegat –perquè sobre el fons de la qüestió n'hem parlat a les comissions d'Interior i en seguirem parlant– és que el conseller d'Empresa i Ocupació, anterior conseller d'Interior, aquí, en seu parlamentària, ens va mentir reiterades vegades –ens va mentir reiterades vegades– per, després, acabar-ho confessant tot.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Roger Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades... Bé, vostès insisteixen, senyor Alonso, en una espècie de mantra o de discurs repetitiu com un disc ratllat; insisteixen a voler fixar la idea, el discurs que el Cесicat és una espècie d'embrió, eh?, o de principi, d'inici d'una agència d'intel·ligència catalana. Ho han fet vostès avui, ho han reiterat altres vegades en comissió i en aquest mateix plenari, i ho feia també el Grup del PP a la passada moció, a la qual també es va tractar aquesta qüestió pràcticament amb els mateixos matisos o amb les mateixes tesis de fons. És cert que vostè ho ha fet amb un altre to, un to una mica menys «pel·liculero», podríem dir-ho així, un to menys dramàtic que no ho va fer el senyor Santi Rodríguez. Però, al final –al final–, la tesi és la mateixa: la tesi de les pel·lícules d'espies.

De fet, vostès el que intenten és fixar en l'imaginari no només d'aquesta cambra, sinó del conjunt del país, que el Cесicat és l'embrió del CNI català. De fet –ho ha dit el diputat Vidal–, en aquesta moció no té res a veure el títol amb el contingut. De fet, intervenció jo en nom del meu grup –jo sóc representant de la Comissió d'Empresa i Ocupació, no de la d'Interior–, tot i que ho havia de fer la portaveu d'Interior, perquè, precisament, pensàvem que aquesta moció, efectivament, parlava dels Mossos d'Esquadra. I no, parla d'aquest mantra, d'aquest discurs ratllat, d'aquesta insistència que tenen vostès a intentar fixar aquest discurs.

Perquè, de fet, no els interessen massa els objectius, el fons, la funció del Cесicat, com a CERT, eh? Repetim-ho això: és un CERT, per tant, un organisme bàsicament tècnic, fonamentalment tècnic, imprescindible en un món globalitzat, en un món interconnectat, que es dedica a això, eh?, precisament, a assegurar la seguretat, valgui la redundància, de la interconnexió de les connexions dels ciutadans de Catalunya en aquest món globalitzat.

Per tant, l'objectiu, evidentment, de la moció és fixar, hi insisteixo, aquesta idea i no anar al fons de la qüestió del Cесicat. Perquè si l'objectiu real fos millorar la transparència és evident que ens hi trobaria; si l'objec-

tiu real fos millorar el control parlamentari, evidentment, aquí també hi serem; si l'objectiu fos millorar l'estructuració del Cescat, evidentment, aquí també pot comptar amb el nostre suport.

De fet, les nostres esmenes van en aquesta línia, en una línia que ja vam aprovar, que ja vam discutir, ja vam debatre en aquesta cambra amb la moció del Partit Popular i amb les diferents intervencions que hi ha hagut per part del conseller d'Empresa a la comissió i on hem tingut oportunitat, doncs, de plantejar quins són els nostres objectius respecte a aquest organisme. Deia que la nostra voluntat, evidentment –i així està aprovat–, és reformular el Cescat, reformular-lo en la línia de reconvertir allò que avui és una fundació en un organisme autònom, una agència governamental, en el sentit més anglosaxó del terme i, per tant, també en un ens, en un organisme susceptible de major control parlamentari i, per tant, de major informació, no només per als diputats i les diputades i els respectius grups parlamentaris, sinó també per al conjunt de la ciutadania.

És veritat que algunes de les notícies que han aparegut relacionades amb el Cescat durant els últims mesos no són gens tranquil·litzadores, no són gens reconfortants des d'un punt de vista institucional. Però també és cert –i torno al que deia al principi– que el que vostès pretenen amb aquesta moció és crear aquest clima de desconfiança institucional agreujat, si cap, en aquest cas, perquè intenten confrontar dos ens fonamentals per al país: en aquest cas, el Cescat i també els Mossos d'Esquadra. Hi ha d'haver una major col·laboració, una col·laboració estreta, una col·laboració interdepartamental, en aquest cas, i interinstitucional, una col·laboració que no escapi, evidentment, del control parlamentari.

En aquest sentit, deia, hem presentat les nostres esmenes. Ens hem de felicitar, doncs, perquè s'han reconegut i recollit algunes d'aquestes esmenes. Hem transaccionat el punt 3 i el punt 5, que, evidentment, votarem a favor. També votarem a favor del punt 4 d'aquesta moció. I, hi insisteixo, no votarem a favor, no recolzarem aquests punts la tesi dels quals..., la tesi que se'n desprèn, d'aquests punts, és aquesta idea o aquest discurs, aquesta fixació o insistència que tenen vostès de relacionar el Cescat amb un futur CNI català.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, senyors diputats... Deixin-me, en primer lloc, fer un agraïment al proponent de la moció per la seva voluntat d'arribar a acords, per la seva flexibilitat en la negociació. I, per tant, d'alguna manera, el resultat final del tercer punt, que és el que fa referència a l'articulació del Cescat, les funcions del Cescat, la transparència del Cescat i tot el que té a veure amb el seu funcionament intern...,

hem acabat arribant a un acord que em sembla prou interessant.

Una de les funcions del Cescat –ja s'hi ha fet referència– necessàriament ha de ser la determinació i la protecció de la seguretat informàtica; ha de ser també la lluita contra la delinqüència en l'àmbit de les noves tecnologies. I és en aquest àmbit que és especialment rellevant donar transcendència al treball comú amb els Mossos d'Esquadra, per una banda, i a més a més, fer-ho en la protecció i la necessària articulació legal si en un moment determinat així escau, si la participació de les instàncies judicials..., quan es detecti clarament l'existència d'un delictes des de la perspectiva de les noves tecnologies.

Hi ha una qüestió que voldria fer-hi referència també i que el diputat d'Esquerra hi ha insistit, i és que el títol de la interpellació era parlar bàsicament dels Mossos d'Esquadra, de la seva situació, de les seves necessitats, de les seves inquietuds i, fins i tot, dels seus sistemes de funcionament i d'articulació. I, finalment, hem acabat parlant del Cescat. Sí que hi ha, en el fons –i aquest és el petit retret que li pot fer el Grup Parlamentari de Convergència i Unió al diputat de Ciutadans–, el fet que hi ha al darrere del relat que vostè exposa, certament, la necessària posada en dubte del funcionament del Cescat, posar en dubte que aquesta és una estructura que, segurament, és una estructura d'estat, d'un estat que, segurament, vostè no comparteix. Però, no obstant això, em sembla que, amb les esmenes que hem acabat pactant i consensuant, hem arribat a un resultat prou digne.

Votarem a favor també de la possibilitat que el Departament d'Empresa i Ocupació, en l'àmbit de la comissió corresponent, presenti la corresponent memòria de funcionament anual que és necessari presentar i que, pel que fa a l'any 13, es presentarà el proper mes de juliol. Per tant, ja els avanço que, en la Comissió d'Empresa i Ocupació, hi haurà l'informe corresponent al Cescat de l'any 13 abans que acabi aquest període de sessions. Per tant, des d'aquesta perspectiva, el que sí que fem és complir amb els terminis que, des de la legislació bàsica i fonamental i, a més a més, en un àmbit situat dins l'estat de dret, és necessari complir.

Votarem a favor també d'un altre punt que ha estat, d'alguna manera, transaccionat amb Esquerra Republicana de forma conjunta, i és el que fa referència al fet que a la web del Departament d'Interior hi aparegui l'estructuració bàsica dels Mossos, les unitats que configuren els Mossos d'Esquadra, amb un ànim clarament de transparència i d'aprofundiment democràtic. És obvi que és ineludible en un moment com el que estem que les estructures i les unitats bàsiques dels Mossos d'Esquadra apareguin a la web corresponent i que cadascú tingui dret a accedir a aquesta web i, a més a més, a situar-se des d'un punt de vista, sobretot, d'estructura i de desenvolupament territorial, tal com diu precisament l'esmena.

I, en darrer terme, no estem d'acord a crear una nova comissió d'investigació, entre altres coses perquè no considerem que hi hagi, d'alguna manera, un objecte o un fonament o un objectiu per portar a terme aquesta

comissió d'investigació. I tampoc estem d'acord amb el text fonamental del que és el punt sisè i que fa referència a la creació d'un grup de treball en l'àmbit sindical en el Consell de la Policia. És a dir, ja n'hi ha un de creat, de grup de treball. Estem disposats a anar més enllà de les estructures bàsiques del Consell de la Policia, tenim voluntat de diàleg, tenim voluntat d'arribar a acords amb els sindicats. I, en tot cas, potser no era una qüestió tant d'estructura, sinó d'utilitzar el llenguatge, des de la nostra perspectiva, més adequat. I, per tant, des d'aquesta perspectiva, votarem negativament al punt sisè.

Respecte al conjunt de la moció, em fa l'efecte que hem d'estar, des d'aquesta perspectiva i, sobretot, des de la perspectiva del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, especialment satisfets del treball. I, en darrer terme, li insisteixo en l'agraïment per la seva bona cura en la negociació i en la flexibilització de determinades postures que segurament haurien fet inviable l'aprovació d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Roca, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Jordi Roca Mas

Gràcies, presidenta. Bueno, que el tono mesurado de las intervenciones no nos llame a engaño. El caso que nos ocupa, en un país normal –les robo la expresión–, hace caer administraciones. ¿De qué estamos hablando? Estamos hablando del Cесicat, que es el embrión de una agencia de espionaje que todos los estados tienen, y alguien que quiere montar un estado es normal que lo quiera montar. Es eso a que se han referido ahora: una estructura de estado, es decir, algo que pagamos entre todos, pero que está solo al servicio de los de la «estelada».

Como es una estructura de estado, es eso que llaman «el moll de l'os», no le afecta la crisis. No es como la sanidad o la educación; a esto no le afecta la crisis. El CTTI ha pasado en plena crisis de un presupuesto de 213 millones a 360 –un buen crecimiento. El Cесicat, la agencia de espionaje virtual oculta, ha quintuplicado su presupuesto en los últimos tres años. El contrato de informática y comunicaciones de la Generalitat de Catalunya son 2.300 millones de euros –2.300 millones de euros. Y luego van por el mundo diciendo: «No tenim recursos.» Quizá lo que no tienen es vergüenza.

¿Qué hace el Cесicat? Aparte de cosas un poco más anecdóticas, como manipular la biografía del *conseller* en la Wikipedia, se gasta un millón de euros en duplicar algo que ya tenemos –lo acabamos de usar hace un par de domingos–, que es el censo electoral. Gastarte un millón de euros en algo que ya tienes no es que sea ni bueno ni malo, ni de izquierdas ni de derechas, ni español ni antiespañol; es un despilfarro, sobre todo para una agencia que luego ni siquiera paga el alquiler de la sede, ni la luz, que a lo mejor le po-

drían quitar esa carga al Ayuntamiento de Reus, que ya tienen bastante deuda.

¿Qué no ha hecho el Cесicat? Pues no parece que haya ayudado mucho en su gestión de las redes sociales para solucionar el problema de Can Vies. ¿Con qué moral van a ir a trabajar los *mossos*, si los medios no los tienen ellos? Los medios los tiene una fundación de otro departamento. Cuando además luego el Gobierno les deja un poco en la estacada rindiéndose a la *kale borroka*.

Es normal que gente que tiene un concepto de la creación de un estado nuevo, de la eliminación de todo lo que significa España de Cataluña, creen una agencia de espionaje. Pero lo que no es normal es que se espíe a ciudadanos normales, que se espíe a periodistas, que se espíe a policías, que se espíe a la oposición. Pero ¡si se han espiado entre ellos! Es que es... De verdad, eso en un país normal no se entendería.

Estoy profundamente preocupado por el futuro de Cataluña, y lo digo con toda la moderación que se pueda decir. Porque además la decadencia de este régimen que lleva ya treinta y cinco años gobernando Cataluña sin parar parece ser que ahora nos va a pasar de los que espían a la gente a los que envían cartas de extorsión. Y para que no me llamen peliculero, porque me van a llamar peliculero..., pero estoy profundamente preocupado por el futuro. Sí, sí, yo ya sé que algunos están muy esperanzados con las nuevas encuestas. Pero, como no tengo las dotes de comunicación que tienen otros, voy a leer un texto, una cita de Pilar Rahola, que conoce a Esquerra Republicana y conoce bien a Convergencia, más que nada para que tengamos en cuenta que en todos estos procesos de cambio sabemos de dónde salimos, pero no dónde llegamos. Dice Pilar Rahola –y cito–: «¿Qué hace Esquerra Republicana de Catalunya defendiendo un gobierno que destruye derechos fundamentales, ataca la libertad de prensa, propiedad, opinión, llena las prisiones de opositores, cierra televisiones, reprime con brutalidad y, teniendo unos recursos ingentes, somete a la población a índices intolerables de pobreza?» Fin de la cita. Pilar Rahola. Creo que conoce bastante bien a convergencia republicana.

Estoy profundamente preocupado. Yo creo que ahora el clima de encuestas pues es una fiesta para determinadas opciones políticas. Yo no me resigno a tener un *govern* de la Generalitat que manipule información pública. No me resigno a tener un *govern* de la Generalitat que espíe, que nos espíe a todos, que no podamos hablar por el teléfono sin saber si nos están espiando. No me resigno a un *govern* de la Generalitat que lo quiera controlar todo desde un despacho sin ventanas. Y en este sentido, pues que sepan que como mínimo a este humilde diputado le van a tener enfrente.

Gracias, señores diputados y diputadas, señora presidenta.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Mixt, el diputat David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Per posicionar la CUP. Començarem com acabarem: per què al gener del 2011 la cap de premsa de Felip Puig filtra a *El Periódico* la ideologia de 418 manifestants? Amb trets específics: si eren independentistes, si eren anarquistes o si eren antisistema. Numerats, eh?: 179, 46 i 39. Una pregunta que des que varem arribar aquí ningú ens ha respost.

En tot allò relatiu a la qüestió que planteja la moció de Ciutadans no estem parlant d'hipòtesis; sempre hem dit que estàvem parlant de fets. Primera, al maig del 2011 Felip Puig va anunciar públicament la monitorització de les xarxes socials. I de les paraules als fets. Dos, les denúncies d'afectats per la monitorització social i política del Cescicat han estat acceptades per l'Agència Catalana de Protecció de Dades –cas del fotoperiodista Jordi Borràs–, com van ser acceptades en el seu moment les identificacions alegals o irregulars de persones imputades sense antecedents penals per la crema de fotos del rei. El jutge Honrubia, de l'Audiència Nacional, quan un dels jutjats absolts deia: «És que a mi m'han investigat i estic controlat sense ordre judicial», va dir: «Això ja li ho asseguro jo.» Magistrat de l'Audiència Nacional. Tres, sota el tripartit, acceptació d'una denúncia dels moviments socials on es reconeix almenys l'existència de dues bases de dades, de dades personals, també ideològiques –BDT i Investor–, fora de qualsevol control, avui en mans del Departament d'Interior i dels Mossos d'Esquadra. I quatre, la més òbvia: el Cescicat posant peticions a Dropbox i a Mega dient que es baixin els PDF penjats perquè són..., l'autoria és seva.

El Cescicat ha fet cursos a l'escola de Mollet, on s'explica amb conceptes d'intel·ligència oberta i tècnica, és a dir, al límit difús de l'assalt a la privacitat o la intimitat o la ideologia de les persones. I ho ha fet amb perfils reals, també amb militants de moviments juvenils. Podem parlar de tots els casos. I per això també donem suport al primer punt de la moció plantejada. Després van venir de la pràctica, a l'escola de Mollet, a la teoria: Primavera Reus, «Aturem Eurovegas», l'oposició d'ONG al congrés mundial del mòbil, «No vull pagar», o el primer aniversari del 15-M. Activistes, advocats o periodistes, com el que ara mateix intervén, que ha sigut monitoritzat pel Cescicat.

Al desembre es van ampliar les funcions, és prou conegut. Se'n van beneficiar –en la crònica d'*El País*–..., que són Pricewaterhouse amb 3 milions d'euros i TB Security Solutions, directament vinculada a l'àrea TIC de Convergència Democràtica de Catalunya. I el problema aquí –abans s'hi referia el senyor Pedret– és que aquí s'ha mentit públicament, i reiteradament. I després s'ha dit que tot era veritat. I en el dilema entre la mentida i la veritat, el problema és que no hi ha hagut cap responsabilitat, ningú ha assumit responsabilitats.

Donarem suport pràcticament a tota..., pràcticament no, als sis punts de la moció de Ciutadans, malgrat que hem detectat, en les transaccions, alguna rebaixa.

També ens preocupa l'externalització de les tasques de seguretat pública, i que no estigui reglada. És a dir,

quan el control social s'externalitza a entitats com el Cescicat, per nosaltres és un problema de primera magnitud. Quin és el problema de la societat panòptica, del control que existeix? Que el millor secret és el que no se sap. I quan el panòptic és descobert i diu: «És allò el que ens vigila», s'ha acabat la festa d'assaltar la ideologia de la gent. Les respostes de Felip Puig en el seu moment a la comissió del gener del 2014 eren més aviat una autèntica falla.

Però permetin-me també, amb relació a la moció de Ciutadans..., és una nota a peu de pàgina amb relació al que significa avui l'espionatge i l'ús de la cibernètica, la telemàtica i la informàtica amb fins de control social i de monitorització. És un dia oportú avui dir-ho en el trentè aniversari del filòsof Michel Foucault, que va escriure *Vigilar y castigar*, però vull parlar de dinàmiques de tecnocontrol polític, d'assalt a la privacitat i la intimitat, del 1984, de George Orwell. És a dir, el ciutadà de vidre fet realitat és més que una evidència.

I permeti'm una modesta regla de tres: si Barack Obama demana disculpes a Angela Merkel per investigar-la, si Narcís Serra va dimitir per espiar el rei –el rei que Franco va nomenar rei, però va dimitir com a ministre de Defensa–... Cescicat, quan vulgui parlem del *duque* de Ahumada, de l'ordinador Berta de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional...

La vicepresidenta primera

Diputat...

David Fernández i Ramos

...amb 161 bases de dades que té l'Estat espanyol. Qui vigila el vigilant? És la pregunta permanent i encara necessitem respostes.

Acabo com començo: qui i com va filtrar la ideologia de 418 manifestants pacífics... (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats... Bé, jo no he parlat del CNI; tampoc he parlat de l'Agència Catalana de Seguretat, tot i que, bé, la veritat és que això es va publicar, això es va desmentir en ple i això després es va reconèixer per part del conseller directament implicat. Per tant, quan parlem que hi han informacions que fan pensar que hi han hagut casos d'espionatge lligats directament amb el Cescicat és perquè aquestes informacions que són periodístiques són versemblants i algunes d'elles, doncs, fins i tot han obert diligències en l'àmbit judicial, perquè la seva versemblança va molt més enllà d'un indici sense més, no?

I és veritat que no hem parlat del CNI, però hi ha gent que sí que en parla, vull dir que... La mateixa Convergència i Unió va denunciar en premsa, doncs, l'increment de l'activitat del CNI a Catalunya, que era tremend. El CNI el teníem..., a totes les cantonades hi havien agents del CNI apostats, eh? I el mateix Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya al Congrés dels Diputats, el senyor Alfred Bosch, ha demanat també, doncs, la compareixença urgent de la vicepresidenta del Govern perquè expliqui quina és la guerra bruta que està fent el CNI contra el sobiranisme català. Per tant, sí que hi han grups que estan molt preocupats per les activitats fosques del CNI, no?

Em limitaré a parlar de les esmenes, tot i que ja tenen la resolució final. Dir que el punt 3 quedaria com un únic punt, perquè el 3.1 decau a l'acceptar l'esmena de supressió presentada per CiU. Per tant, el 3.2 entraria a formar el cos únic d'aquest punt 3. Dir que he acceptat, hem acceptat la primera de les esmenes del Grup Parlamentari Socialista; la segona decau. Que hem acceptat també transaccionada l'esmena número 2 del Grup d'Esquerra Republicana, transaccionada conjuntament amb l'esmena número 4 de Convergència i Unió. Que hem acceptat l'esmena número 1 de supressió del punt 3.1 presentada per Convergència i Unió. Hem transaccionat el punt 3.2. Hem acceptat l'esmena número 3 de Convergència i Unió, que dona forma al nou punt 4. I finalment, doncs, hem mantingut la resta de la moció tal com l'havíem presentat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor diputat.

Cridem a votació.

(Roger Torrent i Ramió demana per parlar.) Petició de votacions separades? *(Pausa.)* Senyor Torrent...

Roger Torrent i Ramió

Petició de votacions separades i per al·lusions, presidenta.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Roger Torrent i Ramió

Bé. Per al·lusions al senyor Roca, que ho ha dit de passada, però m'agradaria que no passés per alt. Senyor Roca, hi han dues maneres de finançar partits polítics: una és amb les aportacions voluntàries dels seus militants i els seus càrrecs, i l'altra és amb sobres de procedència obscura. No sé de quina manera es finança el seu partit.

I després, presidenta, com li deia, votació separada dels punts 1, 2 i 6.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Si els sembla, faríem la votació punt per punt, perquè hi ha sis punts i hi ha hagut quatre punts que s'ha demanat de votar-los separatament. Faríem votació separada punt per punt.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Passarem a la votació de la moció i ho farem punt per punt.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 67 en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 58 vots a favor i 69 en contra.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 98 vots a favor, 18 en contra i 11 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

I votem el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 58 vots a favor i 69 en contra.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la violència que generen els grups radicals i els organitzats (tram. 302-00176/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la violència que generen els grups radicals i els organitzats. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Conseller, diputats, diputades, quan es van produir els greus disturbis entorn del desallotjament de Can Vies per part de l'esquerra radical, el Partit Popular de Catalunya va promoure en el si d'aquest Parlament una declaració institucional de rebuig clar i frontal a aquesta violència.

Vostès saben que una declaració institucional requereix la unanimitat de tots els grups d'aquest Parlament. I cal dir que el rebuig i la condemna de la violència exercida per l'esquerra radical no ha tingut la unanimitat dels grups parlamentaris. Per això, aquesta moció comença, precisament, recollint l'esperit d'aquella declaració que nosaltres volíem plantejar, i ho presentarem a través d'aquesta moció.

I diem que: «El Parlament de Catalunya, vistos els incidents ocorreguts després del desallotjament de Can Vies, al barri de Sants a la ciutat de Barcelona, dona suport a les accions dutes a terme pels Mossos d'Esquadra, la Guàrdia Urbana de Barcelona, que amb la seva professionalitat han protegit les persones i els béns amenaçats pels aldarulls i han restaurat l'ordre públic alterat i la seguretat ciutadana. Tanmateix, reconeix els esforços realitzats pels veïns i comerciants del barri de Sants, als quals trasllada la seva solidaritat, i pel Cos de Bombers de l'Ajuntament de Barcelona, els serveis sanitaris i els voluntaris, que han contribuït a pal·liar els danys ocasionats.»

Al segon punt diem que «el Parlament de Catalunya considera que qualsevol objectiu polític i social queda deslegitimant per l'ús de la violència, i no pot menys que condemnar fermament tota forma de protesta que comporti l'ús de qualsevol tipus de violència o la realització d'actes vandàlics que limitin els drets aliens o destrueixin el patrimoni de tots».

També afegim que: «El Parlament de Catalunya promou l'aïllament i el rebuig social de la violència urbana i dels desordres públics. En aquest sentit, el Parlament convida tots els ciutadans i els mitjans de comunicació social a contribuir, cadascú des del seu àmbit, a expressar el rebuig a la violència urbana.»

I ara ha desaparegut el temps de forma misteriosa i jo prefereixo... (*Veus de fons*) Perfecte, perdó, perdó.

Bé, dit això, què és important davant d'aquesta explosió de violència per part de l'esquerra radical? Una condemna clara d'aquest Parlament. Si això s'hagués pogut fer el passat Ple amb la declaració que nosaltres vam transmetre, s'hauria pogut signar i s'hauria pogut fer. I si això no es fa és perquè alguns grups no han volgut fer-ho, i, per tant, nosaltres ho volem plantejar a través d'aquesta moció.

Quart punt..., i nosaltres..., per tant, el moll de l'os d'aquesta moció és aquest àmbit: deixar clar un missatge clar i nítid als violents que els rebutgem i que no formen part de la nostra societat democràtica.

Quart punt. És aquell punt que nosaltres destinem a reclamar –perquè això és una interpel·lació i és una moció– unes actuacions per part del Govern de la Generalitat en aquest àmbit de la violència radical i en l'àmbit també dels grups juvenils organitzats o popularment anomenats de les «bandes llatines». Aquí reclamem que es revisin l'organització i els mitjans de les unitats dedicades a combatre aquest tipus de violència.

També demanem que es coordini el Govern de la Generalitat amb els ajuntaments afectats per garantir que en tots aquests processos judicials que portin causa

d'aquesta violència es pugui personar o la Generalitat o l'ajuntament. Amb una finalitat clara: que els violents paguin les destrosses i reparin els danys ocasionats.

Una qüestió també important respecte als mitjans de comunicació –que ja es va aprovar en el si d'aquest Parlament, però hi insistim–: la necessitat de revisar els protocols d'actuació a l'hora de treballar els mitjans de comunicació en situacions de violència –quan es produeix violència al carrer, violència urbana. Cal revisar-ho per tal de garantir el dret dels mitjans a poder informar, el dret dels ciutadans a ser informats i el dret de la policia a poder actuar amb eficàcia. I, per tant, tots aquests drets i aquestes actuacions els hem de coordinar amb un procediment; que tothom pugui fer la seva feina i ningú pugui ser agredit, suposadament, per error. Per tant, això és una feina cabdal que cal abordar.

I finalment, també, aquells comerços, aquells establiments que per l'únic pecat –si em permeten l'expressió– d'estar ubicats on estan ubicats, pateixen sistemàticament les destrosses en els seus establiments per part dels violents. I nosaltres el que diem és una cosa de sentit comú: escolti, primer, aquests danys els ha de cobrir qui comet els danys, que són els violents; en segon lloc, també les assegurances, que per això es contracten. Però nosaltres diem una cosa de sentit comú. Dir: escolti, aquells casos en què les assegurances o bé no cobreixin aquests danys per la reiteració dels danys, o bé demanin unes primes fora de mercat precisament perquè hi ha aquesta reiteració de danys, poder establir entre tots un fons econòmic –per part de la Generalitat– per poder donar una sortida a aquests establiments. Perquè no pot ser que un establiment comercial, pel sol fet d'estar ubicat, per dir un lloc, a les Rambles de Barcelona, pateixi sistemàticament les destrosses. I, per tant, hi hem de donar solució i hem de pensar en aquests –també– establiments.

I a la segona part de la meua intervenció em posicionaré respecte a les esmenes.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista té la paraula el diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats, en francès diuen allò de «méfiez-vous des morceaux choisis». Perquè això és el que passa normalment a les mocions i a les intervencions que fa el Grup del Partit Popular amb relació a la violència i a l'ús de l'etiqueta de la «violència urbana».

És a dir, el relat comença i acaba amb la selecció que fa el Partit Popular; la violència o els grups violents comencen i acaben en aquells que assenyala amb el dit el Partit Popular. Perquè en cap moment l'hem sentit parlar i en cap moment ha volgut incloure en la seva

moció, per exemple, la violència exercida pels grups d'extrema dreta, que són els que al nostre país han exercit de manera més clara la forma de violència més greu –crec que en això hi podem convenir–, que és la violència contra les persones. És a dir, com a grups organitzats, allò, sigui al voltant o amb l'excusa de l'afició a determinats clubs de futbol, sigui amb pretext purament ideològic, si hi ha hagut assassinats, si hi ha hagut vexacions, si hi ha hagut pallisses en aquest país ha estat bastant a mans d'aquests grups, que casualment mai apareixen i mai els mencionen, no?

En canvi, barreja aquí en un *totum revolutum*, com si fossin identificables, això que vostè qualifica de l'«esquerra radical» i les bandes llatines. I també un es pregunta si quan parlem de delinqüència organitzada no podem parlar també de determinats grups –l'altre dia en feia esment en una compareixença que va fer el conseller a la Comissió d'Interior–, grups que s'han desarticulat en anys recents aquí, diguem-ne, al voltant de determinats clubs «moters», que estaven organitzats per traficar amb drogues i tenien en la seva possessió inclús armes de foc, etcètera. Tot això desapareix i seleccionen vostès això.

Evidentment, el meu grup parlamentari, el Grup Parlamentari Socialista, refusa l'ús de la violència com a mètode per a qualsevol reivindicació. Nosaltres creiem que en democràcia, efectivament, l'ús de la violència deslegítima qualsevol causa que es vulgui vindicar. I no som nosaltres sospitosos, diguem-ne, d'haver recolzat, animat, atiat cap flamarada violenta al voltant de cap desallotjament. La gent del centre social autogestionat de Can Vies probablement esclafiria a riure o segurament s'indignaria prou si des del Grup Parlamentari Socialista ara ens poséssim a fer una mena de defensa aferrissada que per tots els mitjans s'ha de defensar el centre de Can Vies. No estem dient això.

El que li estem dient és que comprendre les causes per les quals es produeix la violència no significa justificar-la, que la violència rarament és cega; fins i tot la violència nihilista a la qual a vegades fa referència –amb aquesta etiqueta– el diputat de la CUP David Fernández, amb relació, doncs, a determinades celebracions esportives i altres, sempre té una causa o diverses causes, eh? Es poden buscar causes antropològiques, sociològiques, econòmiques, etcètera. N'hi ha. I comprendre-les i saber que existeixen, i no fer com si no existissin, és segurament contribuir a combatre més eficaçment la violència. Perquè si no, ens centrem sempre únicament i exclusivament en els efectes de la violència i en la seva repressió, però no en la comprensió de les causes, el combat contra les causes de la violència i la prevenció de la violència, per no parlar de la mediació, diguem-ne, en els moments previs o en el moment en què s'està produint la violència.

La seva resposta sempre és únicament i exclusivament repressiva, i tots els mecanismes de punició que vinguin darrere, i a nosaltres això ens sembla incomplet. Ens sembla, diguem-ne, un fragment triat. Ens sembla que, evidentment, quan es trenca la convivència i quan es delinqueix això s'ha de reprimir, s'ha de perseguir, s'ha de castigar –evidentment–, però no podem acceptar de cap de les maneres que s'obviï tota la resta.

I, a més, vostès ens demanen que fem un acte d'adhesió, especialment en el primer punt, eh? Nosaltres, ja li dic, alguns punts els votarem a favor, en altres ens abstindrem, però és que en el primer punt vostès ens barregen el reconeixement als veïns, als comerciants, etcètera, amb el recolzament, donar suport, a les accions dutes a terme pels Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Urbana de Barcelona. I això, formulat d'aquesta manera, pot ser ambigu, perquè nosaltres tenim alguna qüestió plantejada, tenim algun dubte sobre com es va produir la resposta policial al voltant dels fets de Can Vies, perquè creiem que en alguns casos pot haver-hi hagut excessos en l'ús de la violència i en altres casos el dispositiu podia haver estat millor coordinat, com per exemple, doncs, allò que va passar al voltant de la màquina excavadora –la retirada dels agents de la Guàrdia Urbana que la custodiaven, que va facilitar que aquella màquina excavadora acabés incendiada, no?

Per tant, doncs, ens sembla que vostès sempre planteegen...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Ferran Pedret i Santos

...les coses només des d'un punt de vista.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa el diputat Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé, Moció sobre la violència que generen els grups radicals i els organitzats.

Primer tema: qui són els grups violents? Qui són els violents? És violent el regidor del PP de Molins de Rei, que ha cridat a lluitar i morir per Espanya contra el separatisme? És violent, aquest senyor? El PP ja l'ha expulsat, aquest senyor? Perquè això és violència. Qui són els violents?

Clar, en el punt 4 el PP ho aclareix: són els grups de l'esquerra radical i les bandes llatines –aquests són els violents que hi ha a Catalunya–, barrejant fenòmens diferents. L'esquerra radical –l'altre dia ho vaig comentar a la comissió–, segons TV3 és el partit grec Syriza, amb el qual el meu grup col·labora de forma habitual políticament. Es refereix vostè a això? I les bandes llatines no hi tenen res a veure, són un fenomen absolutament diferent, amb experts que a més discrepen del tractament que se'ls ha donat, basat en la retransmissió gairebé en directe de les detencions, quan una característica dels membres d'aquests grups és precisament l'afany de notorietat.

Però concretament el missatge del PP. Qui és violent? L'esquerra radical i les bandes llatines, i així es vin-

cula violència a esquerra i a immigració. Aquest és el missatge. Ara el PP sembla que ha acceptat l'esmena de Convergència i Unió, que amb bon criteri eliminava l'expressió d'«esquerra radical», però només cal escoltar el que acaba de dir el senyor Calbó per veure per on va la moció. I, a més a més, es continua amb l'assimilació amb les bandes llatines, però no es parla, per exemple, d'altres tipus de violència; per exemple, la dels grups criminals i violents que es dediquen al tràfic de persones.

I de què no parla mai el PP? Abans ho ha dit el senyor Pedret: dels grups d'extrema dreta, feixistes, neonazis, homòfobs i xenòfobs. És igual que a diversos països d'Europa la preocupació fonamental amb relació a la violència sigui l'aparició d'aquests grups. És igual que aquests dies a casa nostra s'estigui jutjant un grup de neonazis acusats d'agressions amb voluntat de matar a la discoteca Stroika de Manresa. És igual que el Casal Tramuntana, feixista, amb vinculacions a grups violents feixistes italians, estigui intentant obrir un nou local a Barcelona després de veure tancat el que tenien fins ara. No importen les agressions continuades als monuments contra el nazisme com el de Santa Coloma de Gramenet, o contra llocs emblemàtics de la batalla de l'Ebre, o contra banderes i símbols del catalanisme, o les agressions xenòfobes de fa uns mesos a l'estació de Mataró. No, l'important pel PP és associar violència a les idees d'esquerreres i la immigració. I el senyor Calbó ens dirà: «Oh, és que el tema de la persecució dels grups feixistes ja està aprovat.» També està en aquest Parlament reiteradament aprovada la condemna a tot tipus de violència, el que passa és que hi ha unes coses que interessa repetir-les i unes altres que no.

I pel tema de Can Vies, el PP no accepta les nostres esmenes, que substituïen els punts 1, 2 i 3 de la moció i en els quals condemnem la violència i instem a la negociació en els termes que va fer públics la síndica de greuges de Barcelona. No, no, el PP vol tan sols el seu tipus de condemna i no demana ni negociació ni diàleg per intentar resoldre el conflicte, i tampoc cita per res les greus responsabilitats de l'alcalde Trias a l'hora de tirar endavant l'enderrocament de Can Vies. I no accepta tampoc la nostra esmena en què demanem un informe sobre les actuacions policials. Ens demana un suport acrític i nosaltres demanem un informe sobre les actuacions policials, atès que les explicacions donades pel conseller d'Interior en l'última comissió amb relació a diverses actuacions polèmiques i a les identificacions massives no ens van semblar satisfactòries.

Per això no donarem suport al seu redactat, i no ens vingui després que no volem condemnar la violència. El meu grup, com altres grups, com tots els grups aquí, condemnem la violència, però no estem disposats a acceptar acríticament els redactats esbiaixats del PP. Vostè ens demana l'adhesió al seu document. No ens accepta ni una esmena, no n'ha acceptat cap del PSC, no n'ha acceptat cap d'Esquerra Republicana, i ens demana l'adhesió acrítica al seu document. No caurem en aquesta trampa.

I, en tot cas, amb qui pacta el PP la moció, després de rebutjar totes les esmenes? Accepta les de Con-

vergència i Unió. És lliure de fer-ho, només faltaria, però és coherent que ho faci Convergència i Unió? Convergència i Unió pacta amb el PP una moció sobre seguretat dos dies després que el ministre de l'Interior Fernández Díaz digui que, en cas d'independència, Catalunya caurà en mans del terrorisme i del crim organitzat, i unes setmanes després que la Delegació del Govern central qüestionés la capacitat del Cos de Mossos d'Esquadra per donar resposta a Can Vies. Sincerament, no ho entenem.

Nosaltres votarem la major part de punts en contra. Demanarem unes votacions separades, però pel meu grup el model de seguretat i d'ordre públic que defensa el PP és absolutament contradictori amb el que defensa Iniciativa. Per tant, demanarem, senyora presidenta, votació separada dels punts 2, del 4.c i del 4.d.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula la diputada Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Presidenta, conseller, diputades, diputats, tenim sobre la taula una moció del Partit Popular sobre –com ells mateixos han titulat– la violència que generen els grups radicals i organitzats.

Nosaltres creiem que si bé és totalment legítim portar al debat parlamentari aquesta qüestió, perquè des d'Esquerra compartim el rebuig a qualsevol tipus de violència, també és veritat que aquesta moció, com ja han dit els companys que m'han precedit, tal com està redactada criminalitza uns grups concrets i no enfoca la qüestió des de totes les perspectives. És per tant una moció esbiaixada, malgrat que aborda un tema, el de la violència al carrer, que cal que sigui considerat amb especial deteniment.

Val a dir que aquesta cambra ja ha realitzat aquesta legislatura una avaluació acurada dels models de seguretat i ordre públic, així com l'ús del material antiavalots en esdeveniments de masses, en una comissió d'estudi específica creada a l'efecte, de la qual es van derivar unes conclusions que s'estan complint per part del departament. No es pot obviar que com a conseqüència del compliment de les seves conclusions s'està produint una millora en el compliment en els esdeveniments de masses, i és just explicitar un reconeixement a la feina realitzada pels cossos de seguretat.

Dit això i entrant ja concretament a la moció que tenim sobre la taula, generada, com ja va explicar el senyor Calbó en l'últim Ple, arran dels fets ocorreguts durant i després del desallotjament de Can Vies, al barri de Sants de Barcelona –i no al barri de Gràcia, com per error vaig dir la setmana passada–..., i, per tant, doncs, aquest grup parlamentari ja va expressar en aquesta cambra el seu posicionament sobre el que va passar per aquests fets a través d'una pregunta que vam formular directament al conseller Espadaler.

Llavors ja vam posar de manifest la llarga trajectòria de Can Vies com a espai cultural i la funció social que ha anat desenvolupant en els últims disset anys, i en aquest sentit vam ressaltar precisament això, vam ressaltar-ne la funció social, l'espai de socialització, el punt de trobada i el que creïem nosaltres que calia preservar com a contribució a l'interès general de tota la ciutadania. I, per tant, ja vam explicar que urgia i urgeix una solució acordada, i per tant un diàleg entre les dues parts, perquè Can Vies pugui seguir desenvolupant la seva activitat.

També vam destacar en aquella intervenció que algunes protestes pacífiques, no només legítimes sinó també necessàries, van acabar amb aldarulls injustificables provocats per una minoria aliena als manifestants. Com ja he dit a l'inici de la intervenció, des d'Esquerra, com no pot ser d'una altra manera, condemnem amb contundència aquesta violència, aquesta violència que en aquest cas concret va causar fortes afectacions sobre l'espai públic i el mobiliari urbà de la ciutat de Barcelona, i que per tant, doncs, va tenir elevats costos per a la ciutadania. Com també vam exposar en la compareixença del conseller en comissió la setmana passada, considerem que el dispositiu policial establert pels comandaments polítics dels Mossos d'Esquadra va ser desproporcionat –d'entrada, executant una ordre judicial en un dia inadequat, a una hora inversemblant– i que algunes pràctiques dels identificats massius no van ser ni proporcionades ni congruents. I és en aquest sentit que creiem que els comandaments dels Mossos d'Esquadra haurien de valorar més adequadament les funcions socials, la realitat dels barris i els horaris escollits per les seves intervencions.

Dit això, i també és cert, no hem deixat d'expressar aquests dies que, malgrat aquests casos puntuals, els agents dels Mossos d'Esquadra van desenvolupar una bona feina i valorem positivament aquest canvi de pràctiques que està duent a terme la Brimo en les seves actuacions. És en aquest sentit que considerem, i en aquest sentit hem fet les esmenes –en el fet que potser l'actuació policial no va ser proporcionada–..., que hem fet les esmenes en aquest punt 1, en aquest punt 1 que defineix el relat o explica el relat del que va passar a Can Vies, que nosaltres creiem que no és prou complet, i per això hem fet unes esmenes que lamentablement el Partit Popular no ha acceptat.

Per la resta, com que veig que se m'està acabant el temps, estem totalment a favor del punt 2, perquè com ja he dit condemnem la violència i creiem que totes les causes justes sempre són i han de ser no violentes.

Estem d'acord amb el punt 3, amb el fons del punt 3, però no podem votar a favor, i per tant votarem en contra, d'un text que utilitza un lèxic que criminalitza i que el que vol bàsicament és estigmatitzar els col·lectius als quals es refereix, i per tant, doncs, hi votarem en contra.

I anunciar també que ens abstindrem del punt 4.a i el 4.b perquè, malgrat que hi podríem estar d'acord, hi insisteixo, només es basen a criminalitzar uns grups concrets, i per tant, doncs, obvien molts altres grups que, com han dit els altres diputats que m'han precedit...

La vicepresidenta primera

Diputada...

Agnès Russiñol i Amat

...doncs, també exerceixen la violència i no consten...
(*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula el diputat Xavier Cima.

Xavier Cima Ruiz

Bé, gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, comparec en nom del Grup de Convergència i Unió per posicionar-nos sobre la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la violència que generen els grups radicals i els organitzats.

Els deia el conseller d'Interior en la interpe·llació anterior a aquesta moció que venim d'una temporada, d'un cert temps, d'un any llarg en què hi ha hagut fets puntuals violents, però darrerament s'ha produït una inflexió important respecte a allò que havíem vist. Hi ha grups violents i radicals i organitzats en aquest país que no és tant que s'hagin incrementat quantitativament, com sí que hagin canviat qualitativament. I quin és el canvi qualitatiu que apreciem? Doncs, que existeixen grups violents i que alguns d'aquests grups són cada vegada més violents i estan millor organitzats.

Cada vegada hem d'esmerçar més recursos, cada vegada hem d'esmerçar més intel·ligència i cada vegada hem d'esmerçar més energies per poder contenir la violència i restituir l'ordre públic. Per tant, sí que presuposem aquí l'existència de grups que aprofiten de forma violenta entorns pacífics de protesta que nosaltres hem de saber respectar. Podem no compartir els motius de la protesta, però en qualsevol cas hi ha un gruix important de gent, hi ha una part molt important de les persones que estaven en aquestes manifestacions, que hi anava amb un to absolutament pacífic; de protesta, sí, però respectant tot allò que cal respectar, començant evidentment per la integritat física, pel mobiliari urbà i per tot l'entorn.

S'ha constatat, una vegada més, l'existència d'una estratègia planificada de confrontació amb els efectius d'ordre públic i de la policia en general per part d'uns col·lectius determinats; col·lectius determinats de dretes i d'esquerres, perquè sembla a vegades que el debat el portem cap a si els violents són de dretes o són d'esquerres, quan el que hem de condemnar d'una manera, doncs, seriosa és la violència. Per tant, aquests grups, tots aquests grups, necessiten i busquen el conflicte permanent per intentar fer efectives les seves aspiracions.

I s'ha constatat també una estratègia d'intentar derivar el conflicte dels violents cap a una qüestió merament de procediments i mètodes policials. El missatge

que la violència urbana no és més que una resposta a la violència policial s'ha repetit en diverses ocasions des d'aquests col·lectius, i aquest és un missatge que no podem acceptar ni tolerar. No es pot posar en peu d'igualtat la violència exercida pels grups radicals i organitzats, amb la contenció d'aquesta violència per part del Cos de Mossos d'Esquadra, fent ús de la força quan ha calgut, sota els criteris de proporcionalitat, oportunitat i congruència.

Que els esmentats col·lectius cremin contenidors, trenquin vidres, vandalitzin la ciutat i ataquin la policia entra dins de la seva lògica de conflicte, però que una petita part de la ciutadania, de grups polítics o de mitjans de comunicació caiguin en el parany de contraposar la violència urbana..., entesa com a resposta a l'actuació policial, és greu. Que a l'endemà de cada manifestació violenta sigui la policia, i no els autors dels aldarulls, qui estigui sota sospita, és preocupant. Que sigui la policia qui hagi de demostrar gairebé permanentment el que no ha fet, en lloc que siguin els acusadors els que hagin de provar les acusacions, ens hauria de generar, si més no, perplexitat.

Per tant, quant als acords de la moció, votarem a favor dels punts 1, 2 i 3, perquè no pot ser d'altra forma. Senyor Bosch, a vegades, quan vostè ens explica les mocions, dona la sensació que votem alguna cosa que realment no votem. Els punts de la moció deixen molt clar –sobretot els punts 1, 2 i 3– el que diuen, i barrejar aquí el que ha dit el ministre Fernández Díaz creiem que no toca.

Ens sumem també al rebuig de la violència urbana. *(Pausa.)* Condemnem els desordres públics i l'alteració de la pacífica convivència ciutadana, i malgrat el clima de violència i enfrontament que determinats col·lectius volen imposar, senyor Pedret, no defugim el recurs de la mediació, el diàleg i el recurs a vies constructives de resolució de conflictes.

Fent referència també a les esmenes, agrair al senyor Calbó que hagi acceptat les que li proposem des del nostre grup parlamentari. N'hem presentat al punt 4.a en el sentit que el conseller d'Interior ha comparegut a la Comissió d'Interior i ha donat una completa explicació de les investigacions policials sobre els grups que són objecte d'aquesta moció, la seva presència a Catalunya, i sobre les principals operacions policials realitzades els darrers anys, que han suposat un avançament notable en la lluita contra aquests fenòmens criminals.

Dir-los que votarem a favor del punt 4.b, i que hem presentat esmenes als punts 4.c i d. En el 4.c, perquè ja existeix el diàleg permanent amb les autoritats judicials a fi d'estudiar els mecanismes més eficients i exigir responsabilitats als autors de fets delictius de caire violent. I pel que fa al 4.d, dir-los que el Departament d'Interior ja va signar el dia 1 d'abril de 2009 un acord de col·laboració amb el Col·legi de Periodistes de Catalunya per a la utilització d'elements visuals d'identificació dels professionals que cobreixen aquestes situacions, i que aquest protocol, aquest acord, és revisable i es pot, doncs, obrir el debat sempre que es vulgui per part de les dues parts.

Per acabar, dir-los també que votarem en contra del punt 4.e, perquè entenem que l'Administració ha d'actuar amb criteris d'eficiència i proporcionalitat en la utilització de recursos públics. Per aquestes raons principalment, la responsabilitat objectiva de l'Administració ha de tenir uns límits raonables, sense que sigui aconsellable ni recomanable recolzar l'establiment d'un fons per garantir...

La vicepresidenta primera

Diputat...

Xavier Cima Ruiz

...el rescabament dels danys en aquests supòsits.

Moltes gràcies, presidenta, conseller, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats, bé, avui la moció que ens presenta el Partit Popular parla de la violència generada pels grups radicals i pels grups organitzats, i potser hi hauria d'haver..., en el seu contingut hi hauria d'haver estat també més clarament marcat això, que és contra tots els grups radicals, tinguin el color que tinguin des de l'àmbit polític, i contra tota mena de criminalitat organitzada, no?

Comença bé –comença bé– des del nostre punt de vista la moció, fent un reconeixement explícit a una tasca que sabem que no és fàcil, i que fins i tot en el moment en què es va produir estava complicada per qüestions internes de funcionament dins de la mateixa conselleria, com va ser també la dimissió del director general de la Policia. Per tant, un suport i un reconeixement a l'acció policial, a la feina ben feta per part del Cos de Mossos d'Esquadra i per part de la Guàrdia Urbana de Barcelona, en trets generals està bé, i està bé manifestar-ho des d'aquest Parlament.

També especificar, deixar ben clara, la solidaritat amb els que van patir en cert grau l'acció violenta de minories, però minories que es fan notar, i que al final porten aldarulls al que haurien de ser senzillament expressions pacífiques, manifestacions pacífiques al carrer. Per tant, la solidaritat que es mostra a veïns i comerciants és també necessària, així com el reconeixement als bombers i als serveis sanitaris que hi van intervenir.

Perquè la condemna de l'ús de la violència pensem que des d'aquest Parlament ha de ser clara, ha de ser clara i contundent. Perquè –queda ben expressat també a la moció– limita drets, posa en perill la integritat de les persones, i destrueix propietat privada i també patrimoni públic. Però bé, la violència l'hem de considerar com el que és, com una xacra, independentment

—ho acabo de dir fa un moment— del color polític del que l'estigui desencadenant; que a vegades potser no en té cap, de color polític: senzillament, no creu en la política, sinó que el que vol és o fer mal per fer mal, o imposar la seva voluntat amb aquest ús de la violència. I hem de condemnar-la, perquè és precisament un atac, un atac directe, als que són els pilars de la democràcia.

Per tant, deixem-ho clar, no és qüestió de colors polítics. I en aquest sentit, doncs, hem vist que la redacció final de la moció no fa precisament cap referència, encara que el senyor Calbó ho hagi dit en el seu discurs, a radicals d'esquerres, perquè poden ser tan violents com radicals d'altres tendències —de dretes, d'extrema dreta, etcètera, no? I el que hem de fer és treballar tots, treballar tots fermament, per aïllar els violents. Perquè els violents són minoria, això ho hem de tenir clar. Els grups violents sempre són minoria en les manifestacions, i el que hem de fer és fer molta pedagogia i aconseguir aïllar els violents.

Per tant, hem de demanar impulsar col·laboració amb la societat civil, hem d'implicar també en aquesta lluita els mateixos mitjans de comunicació, i aquesta pedagogia, doncs, l'hem de fer tots i a tot arreu. I, en aquest sentit, sí que trobem a faltar —algun altre grup ho ha dit ja— alguna referència a la poca visió pedagògica del mateix alcalde de Barcelona, que fins i tot en un moment donat va canviar de posició, no se sap ben bé si és per l'acció d'aquesta violència organitzada. Per tant, la violència mai s'ha de percebre com un mitjà per aconseguir objectius de qualsevol tipus, i molt menys polítics.

Reiterem la necessitat de condemnar totes les formes de violència, i també la necessitat d'investigar, de controlar i de lluitar decididament contra tot tipus de violència organitzada, contra totes les organitzacions criminals. És cert que la moció respon a una interpel·lació del Grup Popular que se centrava en dos fets concrets, el fet de Can Vies i també la preocupació que manifestava en aquesta interpel·lació per la situació actual, amb un tipus de criminalitat organitzada que de tant en tant campa pels carrers de Catalunya, però hauríem d'haver aprofitat potser també per fer aquest recolzament o aquest impuls també del que és la lluita contra el crim organitzat, perquè de violència organitzada criminal en tenim massa encara.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Aprofito l'avinentesa que hi és, el conseller, per demanar-li si és cert que hi ha un helicòpter fa tres hores sobrevolant Barcelona perquè el rei està de compres. *(Pausa.)* Perquè el rei està de compres, fent *shopping*. Em sembla absolutament demencial, des d'un punt de vista de recursos públics. Està confirmat, eh?, està confirmat per la premsa. *(Veus de fons.)* No, no, per ai-

xò li pregunto si em podria confirmar que l'helicòpter, no?, el taca-taca-taca-ta, està protegint el *shopping* del fill del rei que Franco va nomenar rei.

Dit això, avui és 26 de juliol. I ja que parlem de violència, avui és 26 de juliol —violència institucional—, Dia Internacional... *(Veus de fons.)* Que torni a dir-ho? *(Veus de fons.)* Eh? *(Remor de veus.)* Al tema, vaig al tema.

La presidenta

Senyors diputats, el diputat ja sap quin és el tema, eh?

David Fernández i Ramos

Sí, perfectament *(rialles)* —perfectament.

Ja que parlem de violències, avui és 26 de juny, Dia Internacional de les Víctimes de la Tortura, i, per tant, tota la nostra solidaritat. Donem suport a la declaració de Madrid que han signat uns grups.

En tot cas, ens abstindrem de tots els punts, perquè aquest no és ni el nostre debat, ni la nostra taula de diàleg, ni participarem d'una declaració de pensament únic, d'actes de fe inquisitorials, i de crueltat també ideològica.

Nosaltres mai hem dit que a en Guillem Agulló, senyor Calbó, el va matar la dreta espanyola. Mai ho hem dit, que a Guillem Agulló el va matar la dreta espanyola. I, sens dubte, Pere Cuevas, l'assassí de Guillem Agulló, formava part de la cultura de la dreta espanyola, en aquest cas de la dreta espanyolista. Si vostè vol canviar els termes i ara parlar d'esquerra radical —perquè nosaltres som d'esquerra radical, entre altres col·lectius públics legals que defensen moltíssimes coses cada dia—, és el seu problema. A nosaltres no ens hi trobarà, en aquest camp de batalla.

El problema de la violència sempre és com s'aborda, com se supera i com s'entén, i nosaltres tampoc entrarem en una moció que podria ser àmpliament parafrasejada, no? La primera diu que reconeix els esforços realitzats pels veïns i els voluntaris, que han contribuït a pal·liar els danys ocasionats. Nosaltres estariem a favor de les desenes i milers de veïns que han posat més de vint mil euros per reconstruir Can Vies, les desenes i milers de veïns que estan reconstruint Can Vies amb el teixit social i comunitari.

Dos: «El Parlament considera que qualsevol objectiu polític i social queda deslegitimant per l'ús de la violència.» I en el plànol ètic i polític hi estem d'acord, però aquí també hi entra enderrocar políticament un centre social que durant disset anys no havia causat cap problema al barri sinó tot el contrari, l'havia millorat. I després hi ha el tema de sempre de la violència. A nosaltres mai ens trobaran en la condemna única, unívoca i unidireccional d'una sola violència. O parlem de totes, o no parlem de cap. I en el cas de Can Vies, podríem parlar de vidres trencats, d'orelles trencades, colpejades a més saltant-se... I menys encara barrejant-hi després, i ho vam parlar l'altre dia també —amb aquests cinc minuts no hi haurà prou temps—, el que vam parlar l'altre dia a la Comissió d'Interior en la

qüestió de les bandes llatines, en què el darrer informe d'ONU-Hàbitat circumscriu absolutament la superació de determinades violències a les vessants comunitàries, socials i de lluita contra l'exclusió social.

Ens conviden a un dilema fals, i fa poc a un regidor de Rio de Janeiro també li va passar. La dreta va fer una croada contra la violència de les «faveles», i qui no estava contra aquesta aposta per triplicar els polícies estava a favor de la violència. Això és pensament binari i simplista, i els pensaments binaris i simplistes mai serveixen per abordar realitats complexes. Ell parlava que en canvi, anant a les «faveles» i visitant-les, no es va trobar un dilema de sí o no, es va trobar un tetralema: «Sí», «No», «Sí, però no» i «No, però sí», amb relació a la presència de cossos policials, a la superació de les injustícies i les desigualtats socials.

Hi hauria molts més temes per parlar. Hi ha un dels punts que parla sobretot de la qüestió de les acusacions particulars i populars. El mateix: en tot. I per què no està personada la Generalitat en el forat de les caixes de Catalunya? I per què s'ha retirat la Generalitat del cas Millet-Palau? És a dir, la cerimònia del cinisme i de la hipocresia que l'acompanya, i la incapacitat també d'entendre la complexitat de la nostra ciutat. «La violència, sempre, en qualsevol circumstància, és una ciutat rodejada de muralles» –això és una frase de Joseba Sarrionandia–, «i quan l'objectiu és discernir-ne el fons, es recorre tot el perímetre de muralla i no es troba cap porta oberta.» És a dir, una mirada molt fàcil, simplificada, és un camí matusser dels qui voregen el tema, no? I quan es falla en el diagnòstic es falla en la solució, i a més anem al desastre. Sempre hi ha un context, i aquí cal analitzar el context, i el context és un bomber piròman que va decidir –en aquest cas la regidoria de Sants– desallotjar un centre que no havia de ser desallotjat. L'important és el que passa abans, durant i després. I no se n'oblidi, la solució de Can Vies ha sigut veïnal, social i comunitària; si no, avui no tindríem el barri com el tenim.

I després, la violència «organitzada», i «transnacionalment organitzada». A nosaltres sempre ens sorprèn el llenguatge. A nosaltres ens agradaria saber José Mestre, el director d'exportacions de Tercat, del port, per què no està a la presó, si està condemnat a dotze anys de presó des de fa un any i mig. Fa quinze dies estava a tres cadires d'Artur Mas en la inauguració del BEST terminal. Aleshores, la violència des de dalt i la violència des de baix. I ho dic com a reflexió. Ho deia també un poeta, no?: «El terrorisme és la guerra dels pobres i la guerra és el terrorisme dels rics.» Però la violència és massa complexa per simplificar-la (*l'orador mostra a la cambra un full*) en un pamflet –massa complexa.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres, manifestar que acceptarem les tres esmenes presentades pel Grup

de Convergència i Unió, i que les altres esmenes les hem rebutjat, senzillament perquè o anaven en el sentit contrari de les nostres mocions –cosa que..., acceptar-les seria absurd–, o bé perquè plantejaven una moció alternativa –cosa que és legítima, però presentin vostès una moció com vam fer al passat Ple–, i, per tant, és lògic que nosaltres no ho presentem.

Però quan es ve aquí, s'ha d'haver sentit la interpellació, i en la interpellació nosaltres diferenciàvem molt clarament dos fenòmens. Volíem abordar el fenomen Can Vies –què havia succeït–, i un altre fenomen diferent que no hi tenia res a veure, com eren aquests grups organitzats, inicialment juvenils, anomenats popularment «bandes llatines». I estava clar que fèiem un abordatge de dos fenòmens absolutament diferents. Escolti, és la nostra legítima actuació, i en quinze minuts..., enteníem que només donava per abordar dos fenòmens. Això, per una qüestió.

Per altra banda, miri, nosaltres el que no compartim és una visió idíl·lica de Can Vies. Perquè no és certa. (*Pausa.*) No, no, sí, no és certa. I li ho tornem a dir: als Mossos d'Esquadra els van fer trapes perquè fossin lesionats el dia del desallotjament. (*David Fernández i Ramos fa gestos de desaprovació.*) De forma clara. Els han explicat el salt qualitatiu de la violència. Els han explicat com aquests grups violents, cada cop més preparats, han utilitzat en aquest salt qualitatiu el foc per fer encara més mal. Els han explicat que aquests grups cada cop saben més les tàctiques policials, i actuen per fer mal. I nosaltres, davant d'això, no actuem amb una visió idíl·lica de Can Vies, perquè no és certa, i perquè hi han molts veïns que han patit Can Vies. I aquests veïns que han patit dia a dia els efectes de Can Vies, a vostès, pel que han explicat, tant els fan. (*David Fernández i Ramos nega amb el dit i diu: «No és veritat.»*) I nosaltres, no «tant els fa», perquè tenen drets, i han patit, i s'han queixat dia a dia a l'ajuntament, i volien una solució. I vostès s'obliden d'aquests.

Per tant, nosaltres, d'una forma clara, diem: escolti, nosaltres rebutgem totes les violències. La de l'extrema dreta, la de l'extrema esquerra, la dels grups feixistes, neonazis, homòfobs, xenòfobs, antisistema, anarquistes... Totes! Tant ens fa l'excusa que s'utilitzi per exercir la violència, les rebutgem absolutament totes, i així ho hem votat en aquest Parlament. En contra de tot tipus de violència.

I com això..., parlàvem de Can Vies. Hi ha un petit detall: aquesta violència l'ha exercit l'esquerra radical, l'extrema esquerra, digui'n com vulgui. Però, sap quin és el seu problema, el d'Iniciativa –i en l'esmena es pot comprovar–? Que quan parlem de rebutjar la violència de l'extrema esquerra, vostès això no saben fer-ho, han de buscar un rebuig d'una violència genèrica. I nosaltres –perquè quedi clar, eh?–, en contra de la violència d'extrema dreta, i en contra de la violència d'extrema esquerra. I ara demanem que amb els seus vots demostrin el que estan dient. Nosaltres ho farem avui. Ho hem fet, i ho farem avui. I vostès, si realment diuen això, avui amb el seu vot demostraran si realment la rebutgen o no la rebutgen. Ho tenen a les seves mans. Estan... Nosaltres ho hem votat, contra la violència de l'extrema dreta i de l'extrema esquerra, i

avui ho votarem. Vostès en tenen l'oportunitat. Si no ho voten, serà realment perquè diuen una cosa i en voten una altra de molt diferent.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

(Eva Granados Galiano demana per parlar.) Senyora Granados.

Eva Granados Galiano

Sí, per demanar votació separada, presidenta.

La presidenta

Què?

Eva Granados Galiano

Del punt 2, el 3 i el 4.d.

La presidenta

2, 3 i 4...?

Eva Granados Galiano

D.

La presidenta

D. Doncs, votarem punt per punt, perquè hi han moltes peticions. *(Pausa.)* Tinc d'Iniciativa, també, votació separada? *(Pausa.)* Sí. Tinc el 2, tinc el 4.c i el 4.d. *(Veus de fons.)* Votarem punt per punt, eh? *(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)* Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí. El 4.e, també.

La presidenta

Farem totes les lletres del 4. Farem el punt 2, el punt 3 i el punt 1, perquè ja no queda gaire.

(David Fernández i Ramos demana per parlar.) Senyor Fernández.

David Fernández i Ramos

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

David Fernández i Ramos

No, molt breument. Només dues qüestions.

Una, que en aquesta moció que es vota ara no hi ha cap esment de la violència d'extrema dreta. I la segona, molt més tranquil·la: quan vulgui, senyor Calbó, parlem de què ha fet el seu partit en el conflicte de Can Vies, i què ha fet el teixit social, veïnal i comunitari, per donar sortida pacífica, duradora i justa a totes les parts en conflicte, perquè a Sants, efectivament, hi havia un conflicte. Quan vulgui, fem la comparativa. Perquè uns hi han posat aigua, que és el moviment veïnal, i altres hi han posat foc.

(Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Bosch, trenta segons.

Jaume Bosch i Mestres

Senyor Calbó: «Una política que permeti l'aïllament social dels grups minoritaris violents.» Esmena nostra. Rebutjada. «La condemna enèrgica de qualsevol acte de violència», però també «reprendre amb urgència les negociacions a Can Vies». Rebutjada. Incloure el tema dels grups feixistes, neonazis. Rebutjat.

I una pregunta. No m'ha contestat: què passa amb el regidor de Molins de Rei que crida a la lluita contra el separatisme i a morir per Espanya contra el separatisme? Ja l'han expulsat, senyor Calbó? *(Alícia Sánchez-Camacho i Pérez diu: «Sí. Sí que ho hem fet, sí.»)*

(Pere Calbó i Roca demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Calbó. Per al·lusions.

Pere Calbó i Roca

Per al·lusions, presidenta, si us plau.

La presidenta

Trenta segons.

Pere Calbó i Roca

Molt ràpidament. Senyor Bosch, la seva esmena número 2 suprimeix «l'esquerra radical que utilitza la violència per assolir els seus objectius, i dels grups organitzats anomenats popularment “bandes llatines”». *(L'orador mostra a la cambra un full.)* La seva esmena, això ho suprimeix –això ho suprimeix. *(Pausa.)* És la seva esmena, això ho suprimeix. *(Veus de fons.)* Això ho esborra, eh?, ho ratlla. Línia, ratllat. I només afegeix «dels grups feixistes, neonazis, xenòfobs i homòfobs». Queda clar que vostès només condemnin determinades violències. Nosaltres les condemnem totes, les unes i les altres. *(Veus de fons.)* Totes.

(Veus de «Molt bé!» i alguns aplaudiments.)

La presidenta

Passem a la votació de la moció, i ho farem punt per punt.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 73 vots a favor, 34 en contra i 18 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 14 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 91 vots a favor, 30 en contra i 4 abstencions.

Passem a votar ara el punt 4.a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 73 vots a favor, 10 en contra i 42 abstencions.

Votem ara l'apartat b del punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 72 vots a favor, 11 en contra i 41 abstencions.

Votem ara l'apartat c del punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 93 vots a favor i 32 abstencions.

Votem ara l'apartat d del punt 4 –apartat d de «dit».

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 122 vots a favor i 3 abstencions.

I votem ara l'apartat e, del punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 24 vots a favor, 80 en contra i 21 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural (tram. 302-00177/10)

Passem ara al punt vintè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Alicia Alegret.

(Pausa.)

Ja pot començar, gràcies.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, senyora consellera, senyores i senyors diputats, el Departament de

Cultura va crear la nova agència de patrimoni cultural amb uns objectius i unes línies de treball concretes, i el que nosaltres pretenem avui és que el Parlament insti el Govern a millorar les relacions de treball, la coordinació i la cooperació amb l'agència de turisme, perquè més de 22 milions i mig de persones vénen de turistes a Catalunya, visiten Catalunya cada any, i la cultura, el patrimoni cultural, ha de gestionar el seu màrqueting, la comunicació, ha de captar aquests visitants, oferir-los una experiència de visita i saber captar el turista cultural consumidor de patrimoni.

I, en aquest sentit, la moció el que proposa són diferents punts. En primer lloc, que s'assegurin les línies de treball efectives entre l'Agència Catalana del Patrimoni i l'Agència Catalana de Turisme per promoure un treball conjunt, sobretot per compartir informació, per compartir dades; i en aquestes línies de treball, com no pot ser d'una altra manera, hi han d'intervenir (*remor de veus*) també les diputacions provincials i els ajuntaments catalans.

La presidenta

Un moment, senyora diputada. Un moment, si us plau. (Pausa.) Ja pot continuar.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, presidenta. Demanem, també, que s'elabori abans de finalitzar l'any en curs, el 2014, un pla de màrqueting i de comunicació de l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural, amb l'objectiu de definir els públics, les estratègies a seguir en comunicació, i difondre de forma efectiva el patrimoni cultural català des del seu públic potencial. Això ho ha fet Turisme. Quan Turisme parlava d'un pla de màrqueting i de comunicació, alguns se'n van sorprendre. Si ho fa Turisme, ho ha de fer molt més el patrimoni, ho ha de fer aquesta agència. Han de saber a qui s'estan dirigint, quin és el turista cultural, consumidor de cultura, de quins països prové, per què vénen a Catalunya, i com podem captar la seva atenció.

Volem també que s'aprofitin els instruments de les TIC, de les tecnologies de la informació i de la comunicació, per difondre el patrimoni cultural, i sobretot per donar un pas endavant, deixar de ser un patrimoni estàtic per ser dinàmic, per oferir una experiència, una interactivitat, que sigui una visita molt més emocional, i que, per tant, la qualitat de la visita sigui superior a la que és ara. Ens estem dirigint a una generació –si m'ho permeten, i com li vam dir a la interpe·llació al conseller– Google, que tot ho troben a través de l'ordinador, i, per tant, hem de captar l'atenció d'aquest visitant perquè vingui a veure el patrimoni, perquè el conegui, perquè s'hi interessi i perquè tingui una nova manera de viure aquestes visites.

Demanem també que es potenciïn les accions de promoció amb el turista de proximitat. Nosaltres entenem que és clau que es capti el turista, tant el català com el de la resta d'Espanya. Les darreres dades de Setmana Santa ens diuen que el turista espanyol torna a viatjar i torna a venir a Catalunya. Al turista de la resta d'Es-

panya li agrada Catalunya. Per tant, posem-li-ho fàcil. Fem accions específiques per a aquests turistes, aprofitem-ho, tendim ponts, i sobretot busquem un retorn econòmic en aquestes visites, perquè es genera un impacte important.

Demanem també que es busquin nous vincles complementaris entre patrimoni i territori, i entre la marca cultural i turística genèrica de Catalunya i les marques específiques del territori. Tenim marques molt potents. Evidentment, a mi em toca parlar de la Costa Daurada, però hi ha Costa Brava, Terres de l'Ebre, els Pirineus... Marques que s'associen a oci, a sol i platja, a gastronomia, a enoturisme. Fem també que s'associïn a part del patrimoni cultural català.

I, finalment, demanem una cosa que és important i que fins ara no s'ha fet: que s'estableixi i que s'informi sobre els imports provinents de la taxa turística. La taxa turística va néixer inicialment amb la voluntat que una part de la recaptació d'aquesta taxa anés a la conservació i al manteniment del patrimoni. En aquests moments els ajuntaments han cobrat ja la primera transferència, la primera part, saben quan cobraran la segona..., amb accions que es destinen a la promoció turística, especialment en el sector hotel·ler, que són els que estan exercint aquesta taxa turística. I necessitem que també Cultura defineixi..., ens va dir el conseller que tenia uns programes previstos de 300.000 euros per a aquest 2013, però si no arriben els diners de la taxa turística li demanàvem al conseller en aquest sentit que s'imposi dintre del Govern, perquè cal més que mai invertir en patrimoni.

Agraïm les esmenes que ens han fet els grups, m'hi posicionaré en la segona part.

I bàsicament, per anar acabant, volem que el patrimoni català esdevingui també una oferta d'excel·lència, no només per la seva riquesa, sinó sobretot per la qualitat de la visita que s'ofereixi. Les apps dels mòbils, les noves tecnologies, han obert un gran ventall, i li demanem al Departament de Cultura que no es quedi enrere. El visitant del segle XXI ha d'obtenir allò que busca, la demanda del segle XXI. I el Departament de Cultura, si fa un pas endavant, si canvia el xip, si s'hi incorpora i té una visió turística per al visitant de casa nostra i el de fora, podrà fer un pas endavant i generarà una visita d'excel·lència en el territori.

Més de 22 milions de turistes vénen a Catalunya i generen un impacte econòmic de 400 milions d'euros en un sector, el del patrimoni, on hi ha prop de quatre-cents empreses creades i que genera més de quatre-cents llocs de treball. Parlo del sector del patrimoni. El patrimoni català ha de complementar la gran oferta d'oci, de sol i platja, la gran oferta turística que tenim a Catalunya, i en aquests moments no podem desaproveitar les oportunitats.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Des de l'escó estant mateix, i així estalviem temps.

La nostra esmena es concretava a dir que l'increment de les accions de l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural s'ha de fer en base a prioritats definides prèviament. I això ho diem perquè en els darrers temps ens temem que moltes de les actuacions que s'estan duent a terme són més fruit de l'arbitrarietat i del partidisme –sento dir-ho d'aquesta manera, perquè em sap molt de greu–, que no pas accions que siguin objectives i prèviament establertes i estudiades prèviament segons la seva importància o amb criteris que siguin, en definitiva, més objectius.

Agraïm a la ponent, la senyora Alegret, la seva bona disponibilitat per acceptar la nostra esmena. Així que, com que el conjunt de la moció també el trobem pertinent, la votarem a favor, no sense dir que no ens acaba d'agradar la redacció del punt cinquè, en el qual se circumscriuen al turista català i de la resta d'Espanya el que són les accions de potenciació, les accions de promoció i captació del turista. En un món global, pensem que o es deixava com estava abans, que ja s'entenia que anava cap al turista de proximitat, perquè el turisme de proximitat és veritat que requereix accions específiques..., però si es treu això, doncs, no li acabem de trobar sentit.

Però, en fi, el conjunt de la moció creiem que és positiu, i per tant la votarem a favor.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Teresa Vallverdú.

Teresa Vallverdú Albornà

Presidenta, conseller, diputats i diputades, estem acostumat a mocions del Partit Popular conflictives pel que fa a cultura, perquè normalment estan centrades en aspectes que tenen a veure amb visions de la realitat contraposades a la nostra. I discutim i ens costa trobar punts d'acord, però avui no és així.

Ja vam veure en la interpellació de la senyora Alegret, sobretot en la primera part, que hi havia una voluntat de col·laboració força evident, que jo sincerament celebrego, i unes demandes que són compartides. Per això aquesta moció no serà com altres: ens ha estat fàcil trobar-hi aspectes que podríem signar a la primera, demandes que hauríem pogut fer també nosaltres.

Hi ha elements que ens han semblat lleugerament millorables, i per això hem presentat esmenes, que agraïm que ens hagi acceptat gairebé en la seva totalitat. Excepte una, que és en l'únic punt que portava càrrega ideològica, és clar. Creiem que la nostra millorava substancialment l'original perquè ampliava el gruix de l'objectiu de les accions de promoció i captació de turistes, però la senyora Alegret no ho veu igual. I el que

demana no és que estigui malament, és que ens sembla poc ambiciós. Però, vaja, la moció és seva, i per tant és lògic que mantingui allò que li sembla important, només faltaria.

Passant a analitzar els diversos punts de la moció, en el punt 1 cal dir que ja hi ha establertes línies de treball entre l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural i l'Agència Catalana de Turisme, però coincidim que són importants i que cal assegurar que es mantinguin, perquè és imprescindible que totes dues treballin de manera conjunta i comparteixin informació. I l'agència de patrimoni també ha de col·laborar amb el món local, i no només amb els serveis de turisme, sinó també amb els de cultura. Però, és clar, siguem curosos i instem la Generalitat a fer-ho. La nostra esmena té la voluntat de solucionar aquests aspectes i n'agraïm l'acceptació.

Estem d'acord amb el punt 2. Sí que ja hi ha un pla de màrqueting de l'Agència Catalana de Turisme que promou turísticament tots els actius, però ens sembla rellevant que l'agència de patrimoni tingui el seu pla de màrqueting específic, que se centri en el patrimoni i el promoció des d'una perspectiva unitària i global. Ens deia el conseller en la resposta a la seva interpellació que ja s'hi està treballant. Ens alegrem que sigui així i ens sumem a la demanda que presenta en la seva moció.

Al punt 3 no hi hem presentat esmena. Res a dir. Bé, sí, que això demana recursos i que l'agència de patrimoni, és a dir tot el Departament de Cultura, no es caracteritza precisament per ser el receptor d'un alt percentatge del pressupost. Que cal un increment de recursos destinats a cultura i a patrimoni? I tant, perquè la cultura és bàsica en una societat per múltiples raons, però sobretot per fer-la molt millor.

Pel que fa al punt 4, doncs, igual. El públic canvia i demana que l'oferta sigui cada cop més atractiva i s'allunyi de la simple contemplació del patrimoni, que hi intervinguin les noves tecnologies, la imaginació, la capacitat d'innovar. Però això també demana recursos. Des de l'agència de patrimoni ens asseguren que preveuen aconseguir-los. I ja saben que en aquest aspecte sempre hem estat molt crítics, perquè no acabem de veure que les propostes puguin tenir el suport econòmic que necessiten –tant de bo ens equivoquem. Però és veritat, fan falta.

El punt 5 és aquell que no han volgut negociar amb nosaltres, i han acceptat l'esmena de Convergència. No entenem per què calien accions per captar el turisme de proximitat. I a què s'aplica el concepte «proximitat»? Quin és el turisme de proximitat? El Museu Dalí té més pròxim el turisme francès que l'espanyol, per exemple. Per què cal incidir en el turisme espanyol i no en el turisme vingui d'on vingui? Tenint en compte que, per exemple, el nombre de turistes que visiten la província de Barcelona que provenen de l'Estat espanyol..., són els mateixos que els que provenen de Rússia, ens sembla que la captació de turistes en base al patrimoni cultural és més interessant i efectiu adreçar-la als mercats exteriors –també per un tema de poder adquisitiu, per exemple– o al turisme en

general. Aquí no ens hem entès, però bé; ens sembla curt, el punt, ens sembla poc ambiciós, però en cap cas rebutjable si del que parla és d'augmentar el nombre de visitants.

El punt 6 també és interessant, però creiem que amb la nostra esmena ha millorat substancialment perquè s'eviten denominacions específiques que poden quedar obsoletes per canvis i es dona cabuda a altres marques més petites –per exemple, el Penedès o el Priorat, etcètera– que també podrien establir vincles d'aquest tipus. Si no anomenem les marques específiques, no incorrem en problemes de denominacions inexistents o que poden canviar, i alhora permetem altres relacions patrimoni-territori que es puguin considerar d'interès.

El punt 7 l'hem transaccionat entre l'original i les esmenes de Convergència i Unió i la nostra. Cal tenir en compte la importància indubtable i creixent del patrimoni i la necessitat de dotar el Departament de Cultura de prou recursos provinents d'aquesta via, i s'ha de saber amb què es compta. Igualment, el Departament de Cultura ha de deixar clar a què els destina, perquè la utilització d'aquests recursos sigui l'òptima.

Doncs, res més. Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Gràcies també als grups i a la diputada proposant de la moció.

Quan vam sentir una moció sobre el tema de cultura i sobre l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural vam tenir una gran expectativa, pensant que podríem tornar a parlar de la creació d'una agència, no?, de males maneres i de com s'està gestionant el patrimoni. En realitat, aquesta és, però, una moció de turisme més que de política cultural, tot i que parla, no?, de patrimoni i turisme. Però ens sembla que és sobretot una moció que parla de política turística o de com promocionar el turisme.

De fet, ho reflecteix, i de fet els grups que m'han precedit van en aquest sentit també, no? Hi ha un principi que diu: «El patrimoni cultural, però també el natural, estan al servei d'allò que sigui capaç de generar negoci; el turisme genera riquesa, genera negoci, i per tant posem el patrimoni al servei d'allò que generi riquesa. Tot supeditat al negoci.» És un punt de partida. Nosaltres tenim una perspectiva lleugerament diferent, per no dir bastant diferent: allò que a partir del que és patrimoni natural i cultural genera riquesa, li ha de retornar part d'aquesta riquesa al patrimoni. Perquè és veritat que a vegades, a partir del nostre entorn natural o del nostre patrimoni cultural..., es fa reclam per atraure turisme, però a vegades també se'n fa un abús, especialment del patrimoni natural, a costa de generar negoci i en nom, no?, que pel negoci val tot. I el darrer

exemple de Barcelona World n'és la millor prova o la prova més recent. Per tant, cal un retorn de l'activitat econòmica, ja que s'aprofita del que és el nostre patrimoni cultural, natural i del nostre entorn.

Per això la nostra esmena, en el fons, és una esmena a la totalitat que intenta recollir aquest principi. Substitueix els punts 1, 6 i 7. És una esmena no acceptada. El que s'ha acceptat són esmenes que acoten, puntualitzen, matisen l'estructura de la moció. La meua, ja li ho admeto, era una esmena a la totalitat, perquè parteix d'un principi diferent. No és: «El turisme mana i posem-ho tot al servei», és que el patrimoni també s'enriqueixi o tingui benefici d'allò que ajuda a generar benefici, que és en part el turisme. La resta dels punts que no són aquests són actuacions concretes, puntualitzacions que tenen a veure amb aplicacions informàtiques, a potenciar el concepte marca territorial com a estratègia, amb activitats turístiques que siguin més fruit de l'experiència. Hi estem d'acord.

També li dic que estem d'acord a anomenar el turisme de proximitat «turisme de proximitat», en diguin com en diguin, però la gent que està a prop i que bàsicament és el gruix important del turisme de casa nostra és turisme de proximitat –en diguin com en diguin. I, per tant, hi estem d'acord –amb esmena i sense esmena.

Com hem fet nosaltres aquesta esmena a la totalitat? Com ho plantejàvem? Doncs, miri, com ho hem intentat fer d'altres vegades. És a partir del que ja existeix, que és aquesta taxa turística tan blasmada, tan criticada, tan demonitzada també pel seu partit, el Partit Popular, i finalment ara tan cobejada per tothom. De fet, crec que qui se n'emporta el pastís més gran és el circuit de Fórmula 1 de Catalunya, que Déu n'hi do!, que potser per a això no calia fer una taxa turística.

En tot cas, nosaltres el que voldríem és que revertís en un fons –l'anomenem el Fons de recuperació, reparació, preservació del patrimoni natural i cultural i a la millora del turisme–, un fons que té participació o hauria de tenir participació del sector; evidentment, també de l'Agència de Turisme, dels ajuntaments –que en bona mesura gestionen patrimoni natural, cultural i també promoció turística–, i també amb objectius fixats pel mateix Parlament a través d'un pla pluriennal, objectius que haurien d'anar a la recuperació i preservació de zones d'interès ecològic, de turisme rural o de conservació de jaciments, rehabilitació del patrimoni o difusió de les tradicions. Aquest hauria de ser l'instrument que hauria de revertir allò que gràcies al nostre patrimoni cultural i natural el turisme guanya, i que hauria de ser el retorn precisament per continuar podent finançar, podent gaudir i podent preservar part del nostre patrimoni. No se'ns ha acceptat, i, per tant, entenem, no?, que el principi del qual es parteix és un altre.

Deixin-me, per això, abans d'acabar, dues referències. Una, l'excel·lència, que deia la senyora Alegret. Escolti, excel·lència és també que la gent que treballa en el sector turístic es guanyi la vida decentment i amb dignitat. I proposar, com es proposa avui al sector turístic, que la gent que té convenis en què cobra salaris

de mil i 1.500 euros passi a cobrar-ne vuit-cents no és excel·lència en el sector turístic, per molt que ens inventem les millors marques i els millors plans de màrqueting de promoció turística. Excel·lència és que la gent treballi amb dignitat també en el sector turístic, i estem poc acostumats en general a reclamar-ho quan parlem d'excel·lència en aquest sector. I una bona manera de promocionar el turisme de proximitat és sobretot fent que la gent també es guanyi la vida dignament. I la reforma laboral que vostès van aprovar, senyora Alegret, és el *pitjor* dels incentius perquè hi hagi turisme de proximitat –com en vulguin dir.

I el darrer dels comentaris, com que no el puc fer, ja el faré en un altre moment.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Àngels Ponsa.

Àngels Ponsa i Roca

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, intervinc per posicionar el Grup Parlamentari de Convergència i Unió en la moció sobre l'Agència Catalana de Patrimoni presentada pel Partit Popular.

En primer lloc, voldríem constatar que és una moció de caire constructiu en tots els punts que proposa, fruit d'una interpellació també positiva, tant en el fons com en la forma, i que agraïm a la diputada Alicia Alegret. És una moció que posa a sobre la taula diferents temes pels quals compartim l'interès, i també la majoria de propostes que fa.

Com deia el conseller en la interpellació del darrer Ple, l'agència és un organisme molt jove –té just sis mesos de vida, va començar a principi d'any–, però Déu n'hi do la feina que ja ha fet, pel temps tan curt. I també ens explicava que Déu n'hi do la que té per fer. I ho diem així perquè els objectius que té són tan ambiciosos com necessaris, perquè és evident que ens cal una major coordinació amb polítiques transversals –educatives, culturals i turístiques. Ens cal també millorar el coneixement i l'ús del nostre patrimoni, així com associar-lo al desenvolupament territorial i econòmic i generar nous recursos per reinvertir-hi.

En aquest sentit, veiem que entre les principals accions que té previstes l'Agència Catalana del Patrimoni per al 2014 hi ha implícits aquests objectius, i, per tant, ens agradaria citar-ne alguns. D'entrada, els plans de dinamització de dotze monuments, la integració de les noves tecnologies a la interpretació del patrimoni, implantació de les TIC a la visita pública i també adaptar les visites a nous públics, implementar el pla de màrqueting que també ens comentava el conseller, i fer un pla de patrocini i mecenatge. De fet, aquests són objectius que també demana la moció que estem debatent.

Tenir la sort de ser un país amb un patrimoni molt ric vol dir que cal posar molts instruments, eines i recursos al seu servei, i és clar que una de les millors for-

mes de fer-ho és posant en valor el treball cooperatiu entre els diferents agents implicats –en aquest cas, l'Agència Catalana de Turisme– i també la implicació territorial, ja sigui a través de les diputacions o dels ajuntaments.

Podríem citar un munt d'actuacions que té previst fer l'agència –algunes ja estan en marxa– que posen en relació el patrimoni i el turisme i el territori. Però, d'una forma molt sintètica, destacaríem el treball aquest conjunt i continu en diferents projectes i comissions, des del Pla director de senyalització temàtica fins a la Taula de Turisme. Cal dir que la Direcció General de Turisme i la Direcció General de Patrimoni i les direccions d'ambdós organismes es reuneixen d'una forma habitual cada mes, i que la Direcció General de Turisme –la directora general de Turisme, concretament– forma part de l'Agència Catalana del Patrimoni.

També el treball conjunt amb les diputacions per a la dinamització turística de diferents conjunts patrimonials, i podríem posar exemples com són el de Cogul amb la Diputació de Lleida, Escaladei o Escornalbou amb la Diputació de Tarragona, Olèrdola amb la Diputació de Barcelona. O fent rutes i itineraris conjunts, productes turístics de tipus territorial o temàtic. O en el projecte del 12x12, que no m'hi estendré perquè el conseller ja el va explicar a bastament. També en l'elaboració i comercialització de paquets turístics de col·lecció de visites entre cometes podríem dir «obligades», allò de dir: «Què és tot el que cal conèixer.» O treballar en el relat del patrimoni en les diferents llengües, a part de les dues oficials del país, no?, considerant també aquelles peculiaritats territorials on els turistes, doncs..., per posar un exemple, potser a prop de la Costa Daurada, que citava la senyora Alegret, el rus ha de ser un dels idiomes que ha de ser present.

Per tot l'exposat, donarem suport a la moció. Val a dir que hi hem presentat esmenes que, com deia la senyora Alegret, han estat acceptades. També votarem a favor les que ha presentat Esquerra Republicana que hem pogut transaccionar conjuntament, i la del PSC.

I només un petit apunt a la intervenció que ha fet la senyora Camats en nom d'Iniciativa, que podríem dir que més que una esmena a la totalitat, que deia ella –que també–, és una modificació legislativa a cop de moció, no? Perquè el que demanen les seves esmenes queda determinat, per una banda, a la Llei de mesures fiscals, financeres i administratives que aquest Parlament va aprovar el 2012 i que contenia, entre altres coses, la creació de l'impost sobre les estades en establiments turístics; també pel decret de regulació del Fons per al foment del turisme d'ara fa un any i el Decret de creació de la Taula de Turisme de Catalunya. Per tant, hi ha prou marc legal per poder fer, doncs, aquesta feina com cal.

Res més. Dir que agraïm, com deia al començament, la bona predisposició i la feina feta conjunta amb la senyora Alegret i la resta de diputats.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyora Alegret, la verdad es que nos presenta hoy una moción que nos resulta a todos difícil votar en contra. Es una moción, como le han dicho, constructiva, y además que seguí con interés el debate en tono cordial que tuvo con el *conseller*, sobre todo en lo que concierne a la primera parte.

Y supongo que la cordialidad venía dada como consecuencia de que la Agencia de Patrimonio de Cataluña se creó de una manera como por la puerta de atrás, sustrayéndola al debate parlamentario, y generó polémica, y a sabiendas de que su puesta en marcha tampoco ha sido de la manera más eficaz ni en cumplimiento de los objetivos previstos. Va lenta, y los planes que reiteradamente se nos presentan, pues..., no vemos efectividad alguna.

De ahí que usted presente hoy una moción en la que intenta imprimir un cierto dinamismo a la gestión de esta Agència Catalana del Patrimoni e intenta que se pongan verdaderamente en marcha todos esos planes que intenten vincular lo que es el patrimonio catalán, que es un elemento importantísimo de la promoción turística y de destino turístico, junto con la Agencia Catalana de Turismo, para conseguir que esa promoción y el trabajo conjunto de las dos agencias hagan del patrimonio catalán un objetivo final o un destino final también desde el ámbito turístico. Y también usted propone la necesidad de crear sinergias con otras instituciones que también hacen promoción turística.

Pero hay una de las partes de su moción que a nosotros nos sorprende..., en la que no haya insistido más y que tampoco haya habido ningún otro grupo parlamentario que haya insistido, y es en el tema de que esta promoción turística tal y como usted la plantea –la creación de todos estos planes de *marketing*, la implementación de las nuevas tecnologías para mejorar la promoción turística, el crear destinos turísticos incorporando ofertas experienciales a las visitas– cuesta dinero. Cuesta dinero, y la Agencia de Patrimonio de Cataluña nace falta de presupuesto.

En este caso, usted solamente hace mención –y también en su intervención lo dice– de la necesidad de destinar una parte de la recaudación de la tasa turística a la financiación de la conservación de ese patrimonio y de la promoción turística patrimonial para conseguir hacer de ella un buen destino turístico. Pero usted reclama simplemente una transferencia de trescientos mil euros, cuando hace pocos días el *conseller* Felip Puig reconoció que la recaudación por tasa turística ha ascendido en Cataluña a casi 41 millones de euros.

Nosotros creemos que aquí en este aspecto había que ser un poco más ambicioso y conseguir que precisamente esa promoción del patrimonio cultural, la con-

servación, la rehabilitación, y sobre todo conseguir hacer del patrimonio cultural un lugar de destino turístico y de referencia turística para Cataluña, dada la importancia del patrimonio cultural catalán..., merece mejores y mayores inversiones. Y, en este caso, vemos que la cultura sigue siendo o sigue estando fuera de las prioridades del Gobierno de Cataluña.

Y es en ese aspecto únicamente en el que vemos algún tipo de pega a su moción, y es en el no ser más ambicioso a la hora de conseguir un compromiso presupuestario mayor para garantizar que esa promoción turística desde el punto de vista patrimonial y que esa Agencia Catalana de Patrimonio dispongan de mayores recursos, de más recursos, para hacer efectiva esa promoción del patrimonio cultural de Cataluña.

Por lo demás, nosotros estamos de acuerdo en esencia en casi todo lo que propone la moción, y por lo tanto votaremos favorablemente a la misma, no sin advertir que es necesario conseguir del Gobierno de Cataluña un mayor compromiso y una mayor inversión en aspectos culturales, dado que Cataluña y su patrimonio, y también la promoción turística, son uno de los mayores generadores de empleo –a pesar de que la señora Camats diga que en muchas ocasiones precario, pero genera empleo–, y, por lo tanto, no podemos olvidar que la inversión en esos sectores es lo que va a generar mayor dinamismo a la economía catalana, tan necesitada en este momento.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula a continuació el senyor Quim Arrufat, en nom del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia de nou. Bé, nosaltres, llegint i rellegint la moció tal com ha quedat, entenem que no hi ha exactament cap punt que per activa o per passiva no estigui contemplant el Departament de Cultura o l'Agència del Patrimoni Cultural Català, perquè bàsicament són bastant lògics. És a dir, en aquest sentit, és una moció que no planteja cap gran canvi de rumb, sinó segurament reforçar algunes de les línies que ja s'estan treballant, potser incentivar-les més.

Òbviament, parteix d'una concepció de base amb la qual nosaltres en principi i en grans línies podríem dissenyar, que és l'explotació del patrimoni cultural amb fins turístics aliats al mateix valor que desprèn aquest patrimoni cultural. Nosaltres no conservem o no hem conservat, crec, com a societat el patrimoni cultural per obligació i ara n'hem de treure partit de qualsevol forma –partit econòmic–, rendibilitat de qualsevol forma i per a qualsevol fi, sinó que l'hem conservat perquè forma part de la nostra cultura i, per tant, perquè té un valor educatiu, històric, de memòria que és vital per a la pervivència i la reproducció de la nostra cultura, i per tant dels nostres costums, de la nostra història i dels valors més o menys compartits. I, en aquest sentit, l'explotació del patrimoni de forma..., pel turisme, del benefici pel benefici, no és la nostra línia de treball.

Nosaltres entenem que hi ha com a mínim tres formes de gestionar el patrimoni cultural: hi ha la gestió estàtica, la dinàmica i l'aliena –és a dir, l'externalitzadora. L'estàtica és, bé, conservar el patrimoni i permetre que hi hagi visites a un preu determinat, més o menys ensenyar-lo al públic, i per tant tenir un patrimoni molt car, molt costós, que no explica res, que no és viu. Una gestió dinàmica d'aquest patrimoni cultural, a partir d'una oferta turística cultural aplicada al patrimoni permet, doncs, vincular aquest patrimoni a activitats culturals encarades al turisme que donin valor a aquest patrimoni, que l'expliquin, que l'arrelin en el territori, que l'arrelin en el seu entorn i que facin entrar el turista, el visitant, sigui d'aquí o sigui de fora, diguéssim, en tot aquest entramat d'entorn, d'història i de valors culturals que desprèn el patrimoni o que poden anar vinculats al patrimoni.

I una gestió turística aliena o externalitzadora és, diguéssim, la família Mittal al Museu Nacional d'Art de Catalunya. És a dir, és bonic, l'edifici, ens ha costat un tou de diners mantenir-lo i tenir-lo cuidat, i l'oferim a activitats que res tenen a veure amb el museu i que, per tant, estan només a l'accés d'una determinada classe social òbviament, perquè a ningú –almenys del meu barri– se li acudirà mai anar a celebrar la seva boda al MNAC, ni s'ho podrà permetre, no?, i, per tant, reservat, diguéssim, als rics. I, per tant, una explotació del benefici pel benefici, d'extreure una rendibilitat al patrimoni de la forma que sigui.

Aquesta no seria... Ni la gestió estàtica del patrimoni ens aporta absolutament res, ni la gestió aliena o externalitzadora –és a dir, d'utilitzar-lo per a altres fins que no tenen res a veure amb el patrimoni– ens serveix absolutament per a res.

Però, clar, si volguéssim apostar per aquesta gestió dinàmica, hauríem de parlar de formació, hauríem de parlar de posar en valor el teixit empresarial, que li costa arrencar en aquest país, però que és bo i que existeix, de turisme cultural. Li costa arrencar, entre altres coses, perquè quan l'Administració pública fa concessions per a l'explotació turística d'un patrimoni cultural posa el preu per sobre de tot, i, per tant, sota molt baixos, i només hi poden aspirar empreses que tenen, diguéssim, molts negocis alhora i que per tant poden fer una economia d'escala millor, però no les petites empreses, que en aquest territori són bones, aquí a Catalunya són bones, existeixen, tenen bons professionals i saben com gestionar patrimoni cultural de forma molt engrescadora, de forma..., amb alt valor afegit, etcètera.

Hauríem de parlar, justament, com deia, de formació, de com encarem les universitats no a servir en grans hotels, sinó a tenir iniciatives empresarials justament de valor afegit i de valor cultural, i hauríem de parlar justament de posar en valor el fet que tinguem un turisme que no sigui de masses, que no sigui de sol i platja, que no sigui de casinos, sinó que sobretot vingui a buscar..., vingui aquí amb un altre interès; que no sigui Mallorca, que no ens convertim en Mallorca, on finalment ni tan sols el turisme de masses hi vol anar, d'explotat que està el territori.

Llavors, em sorprèn, perquè vostè ha començat la seva intervenció dient: «A mi em toca parlar de la Costa Daurada perquè sóc de Reus», etcètera, i això. Home, doncs, vostè deu conèixer perfectament, no?, el que va costar –ja ho vaig dir ahir, no m'hi estendré més– construir el consens al territori, juntament amb Salou i amb tota la zona turística aquesta, que no es podia basar el turisme en el sol i platja, i que s'havia d'intentar vincular, doncs, a l'oferta enoturística del Priorat, a l'oferta de les cooperatives agràries i al seu valor arquitectònic, a l'oferta modernista, a l'oferta del patrimoni arquitectònic també de Tarragona, a l'oferta de les Terres de l'Ebre, etcètera, i que això va costar molt, i no s'havia de continuar portant el turisme cap a models com BCN World, que entre ruletes, pòquers i blackjack dubto molt que tinguin cap mena d'interès a anar a conèixer res cultural del seu entorn.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, presidenta. Efectivament, és una moció no ideològica, però, si volen, parlem d'ideologia.

El conseller ja sap que nosaltres estem manifestant en contra de les «300 diades», de la Ruta 1714, del tricentenari, perquè pensem que això no va dirigit a un públic genèric, sinó a l'autoconsum. Però és que repetir això en una moció o en una interpellació o en els debats ens portarà a tenir, certament, alguns titulars –com que el conseller em diu que jo tinc una obsessió malaltissa, jo li dic que la té el Govern amb la seva agenda del procés que ens vol separar de la resta d'Espanya–, però avui el que preteníem era una moció real, que parlés en termes reals i que posés en valor el patrimoni per a tots els catalans, no només per als que pensen d'una determinada manera, i sobretot que s'obriessin les portes i els braços al turisme que ens ve de la resta del món, i sobretot al de proximitat de la resta de Catalunya i de la resta d'Espanya.

Ens deien que no entenien el terme de «proximitat». Bé, no és un turisme –el terme de «proximitat»– que ens hàgim inventat nosaltres; senzillament, és..., el turisme de «proximitat», l'«europeu», l'«internacional», són termes turístics. Però el mateix conseller ens va dir en la resposta a la interpellació que el segon visitant més important que tenia el MNAC era el turisme de la resta d'Espanya, per tant, és important que fem accions amb aquest turisme de proximitat. I que, més enllà dels missatges de trencament amb la resta d'Espanya, els espanyols continuen viatjant, continuen venint a Catalunya, i és important que s'hi sentin còmodes.

Nosaltres no diem que es deixin altres mercats, hi han mercats molt importants en aquest moment; que ha de saber si és un turista o no cultural l'exsoviètic, el rus, l'alemany, el francès, el nord-americà, el japonès... Tant de bo tinguem els *targets* definits d'aquests turistes per poder oferir, fins i tot, una oferta a mida de l'interès que tinguin.

Perquè, senyora Camats, nosaltres no diem que tot estigui supeditat al negoci; el que sí que diem és que, perquè hi hagi un retorn econòmic, hi ha d'haver també un interès, i li demanem al conseller que posi l'accent en aquest interès per visitar el patrimoni que tenen diferents persones que ens visiten d'arreu del món perquè trobin una oferta interessant, perquè s'hi vulguin gastar els diners, que tingui impacte en el territori.

A la senyora Ponsa: efectivament, creiem que és molt important el paper de les diputacions i dels ajuntaments, i que, per tant, no hi pot anar sol el departament.

Finalmente, la señora Mejías. Es cierto que cuesta dinero, pero también es cierto que tiene un retorno y que se venden entradas, que la gente paga dinero para poder visitar este patrimonio. Nosotros lo que no pedimos es que ahora hagamos un presupuesto de humo y unas acciones que no se pudieran asumir, intentamos que las puedan asumir porque tienen un retorno directo. Y estoy totalmente de acuerdo con usted en que trescientos mil euros no es una cantidad significativa comparada con lo que recauda la tasa turística, pero también..., no es que lo diga yo, lo de los trescientos mil euros: nos lo dijo el *conseller*, que eran los programas que tenía previstos en su presupuesto para este 2014. Evidentemente, trescientos mil euros versus 41 millones es un cifra un poco irrelevante, pero, en todo caso, tampoco nos ha presentado una enmienda para poder reforzar la cantidad económica de la tasa.

Finalment, comentar que el que volem és que es faci, que facin el pla de màrqueting, de comunicació, que canviïn aquest xip, que passin a fórmules experiencials. I el nostre grup estarà amatent que això sigui així.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Algun grup demana votació separada d'algun punt? (Pausa.) Doncs, passarem a votar la moció tal qual.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots a favor.

Passem ara als darrers punts de l'ordre del dia, que són la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a garantir la viabilitat i l'estabilitat de les entitats socials i la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'economia del tercer sector, punts 17 i 21. Farem un únic debat amb dues votacions diferents per a cada moció.

Moció

subsegüent a la interpellació
al Govern sobre l'economia del tercer
sector (tram. 302-00174/10)

En primer lloc, per exposar la moció corresponent al punt 17, té la paraula l'il·lustre senyor Juli Fernandez en nom del Grup Parlamentari Socialista.

(Pausa.)

Senyor Fernandez, ja pot començar.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, bé, en primer lloc, voldria agrair també a l'altre ponent de l'altra moció i la resta de portaveus el fet que hagin pogut permetre fer un debat conjunt, perquè eren dues mocions d'un mateix tema, molt similars, que totes dues es complementen, i, per tant, haurien estat dos debats bastant reiteratius.

Bé, aquesta moció que presenta el nostre grup parlamentari ve com a conseqüència d'una interpellació de l'anterior Ple en la qual posàvem de manifest, bàsicament, aquells quatre elements que nosaltres pensem que aquestes entitats, en aquest moment..., tenen aquests problemes, no? Primer, sobretot, reconeixement a la tasca que fan el tercer sector i l'economia social i el voluntariat, concretament. Un segon element era la necessitat de garantir-ne la viabilitat econòmica i financera, per tant, garantir el pagament dels deutes que en aquest moment té de les diferents administracions, sobretot de la Generalitat. Un tercer punt, que era potenciar els sistemes de contractació i alhora potenciar també les clàusules socials. I un quart, també importantíssim, que era l'aposta per la simplificació administrativa i l'accés a la contractació..., i sobretot el que és en referència a la seva justificació documental.

Bé, una moció que ve a posar de manifest també la importància que tenen aquestes entitats, no en tant que prestadores de serveis, que també, sinó també perquè són entitats que generen riquesa i alhora generen llocs de treball. Recordem que aproximadament són un 3 per cent del PIB de la nostra economia, que ocupen més cent mil llocs de treball, i que alhora donen activitat a més de 245.000 voluntaris; per tant, unes entitats molt i molt importants. I que, en aquests moments de crisi, s'ha posat de manifest com, malgrat la situació econòmica, han hagut de fer front a una demanda creixent de sol·licituds de serveis i lluitar contra una situació econòmica que, a vegades, no sempre els ha acompanyat. Per tant, una moció que intenta, a partir de nou punts, doncs, donar resposta a aquells quatre elements que he dit jo al principi.

Un primer punt de la moció que fa referència a la necessitat d'introduir mecanismes per, diguéssim, incorporar clàusules socials a totes les contractacions i també la valoració de preus finals amb IVA.

Un segon punt que parlava de dissenyar un pla de pagaments de deutes pendents a partir del 2010; que aquí hem transaccionat, hem acceptat, alguna esmena de Convergència, i, per tant, també, en tot cas, en la meua segona intervenció diré quines esmenes he acceptat, però he fet –jo crec que he fet– una proposta d'incorporar gran part de les esmenes amb aquesta voluntat clara que surti una proposta amb una àmplia majoria.

Un tercer punt que parla de la necessitat d'un pla de suport i incentius per al foment de l'economia social.

Un quart punt que parla de la necessitat d'implantar millores amb relació a les necessitats financeres, i que aquí l'Institut Català de Finances hi tingui una certa implicació important.

Un cinquè punt que parla de la necessitat d'impulsar mesures que fomentin la formació del voluntariat, i, per tant, també, doncs, potenciar la solidaritat ciutadana.

Un sisè punt que parla de la necessitat d'intentar, de mica en mica, anar suplint els sistemes de subvencions per anar caminant més cap als contractes programa, perquè això també dona molta més estabilitat a la pròpia activitat de les entitats. I també intentar, doncs, potenciar el que és la responsabilitat social corporativa de les entitats, sobretot amb projectes importants.

Un setè punt que parla de la necessitat d'intentar incrementar la concertació de serveis, perquè d'alguna manera també garanteix aquesta activitat, genera ocupació, genera riquesa. I també va acompanyat de la necessitat, doncs, de garantir les bestretes amb relació al voltant d'un 80-90 per cent, perquè d'aquesta manera també garantim la seva viabilitat econòmica.

Un vuitè punt que parla de la necessitat d'agilitzar els mecanismes per..., diguéssim, el compromís del Pla de suport al tercer sector. Per tant, també impulsar la simplificació administrativa. Són entitats que a vegades no tenen massa recursos administratius, i a vegades l'excés de burocratització implica, doncs, que a vegades veuen bastant limitades les seves pròpies actuacions.

I, per últim, un punt número 9 que parla de la necessitat d'impulsar canvis legislatius que afavoreixin el mecenatge per accés al finançament, i, per tant, també molt lligat al que és la simplificació administrativa.

Per tant, una moció amb nou punts que intenta posar de manifest, primer, el reconeixement de les entitats; segon, donar la resposta a la necessitat de finançament; tercer, potenciar la contractació amb aquestes entitats, i, per últim, també una aposta clara per la simplificació administrativa, perquè d'aquesta manera podem garantir la seva viabilitat econòmica i de gestió.

En la segona part de la intervenció diré quines esmenes he acceptat, perquè crec que el nostre grup ha fet un esforç de consens important, perquè interessa molt que surti amb un ampli acord aquesta moció.

Moltes gràcies, presidenta, consellera, diputats, diputades.

La presidenta

A continuació, per exposar la moció corresponent al punt 21...

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a garantir la viabilitat i l'estabilitat de les entitats socials (tram. 302-00179/10)

...té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera, diputades i diputats, fa quinze dies interpel·lavem la consellera amb un objectiu bàsic. L'objectiu era aconseguir un seguit de mesures concretes i innovadores que significuessin un canvi de paradigma en allò que fa referència a les relacions entre les entitats, entre el teixit associatiu d'aquest país, i l'Administració; en definitiva, promoure allò que el Govern explica tot sovint que vol promoure en l'àmbit de l'empresa també en l'àmbit de la societat civil, i, en definitiva, de les entitats.

Tenim uns antecedents amb mesures genèriques, amb propostes genèriques: tenim el Pla nacional de l'associacionisme i el voluntariat de l'any 2008, tenim també dos plans de suport al tercer sector social, es defineixen tot un seguit de mesures acordades amb el sector. Però volíem anar, en aquesta ocasió, que és resultat, que és fruit d'un treball intens amb algunes entitats que gestionen el dia a dia i que per tant es troben amb un seguit de problemàtiques que s'aborden en el contingut de la moció..., en definitiva, el que volíem és expressar aquí i recollir tot aquest seguit de mesures.

Hem dividit les propostes en quatre blocs principals. El primer, tot un seguit de propostes –ho repeteixo: específiques, concretes– per intentar facilitar les relacions, la tasca de les entitats a l'hora de relacionar-se amb les administracions, a nivell per exemple d'aconseguir una persona o una unitat de referència en allò que fa referència a les seves relacions amb l'Administració; d'intentar forçar que l'Administració sigui el màxim de curosa possible en els terminis, és a dir, en els terminis de publicació de les bases i també d'adjudicació d'aquestes bases; de facilitar a les entitats també el fet de poder fer totes les tramitacions de forma telemàtica; facilitar també nous mecanismes per justificar aquestes subvencions. En definitiva, tot un seguit de mesures que ens han de permetre que avui la tasca de les entitats sigui molt més fàcil.

Un segon bloc amb mesures que pretenen ser el màxim d'innovadores i que el que plantegen és un repetit, no només a l'Administració de la Generalitat, sinó al conjunt de les administracions que operen al nostre país, per intentar coordinar-se mínimament en aquesta tasca de simplificar les relacions amb les entitats. Què plantegen? Doncs, una cosa que hauria de ser possible –tot i que avui sembla que estiguem parlant de ciència-ficció– al principi del segle XXI, que és possibilitar que a una entitat que gestiona diferents subvencions per a un mateix programa li sigui només necessari justificar-la a una única Administració, i que hagin de ser les administracions les que s'hagin de transvasar la informació. Això significa un estalvi enorme –enorme– de feina, no només per a les entitats, sinó també per a les mateixes administracions. O possibilitar, per exemple, que les diferents administracions que donen recursos per a un mateix programa s'hagin de coordinar a nivell de terminis. Tot això són mesures noves, concretes, que el que pretenen fer és la feina més fàcil, la tasca més fàcil, a totes aquestes entitats.

Plantegem també un tercer bloc de mesures per intentar donar estabilitat i suficiència financera al conjunt

d'entitats d'aquest país, perquè sabem que la crisi, que està patint també el Govern de la Generalitat a nivell de liquiditat, no ha de ser excusa perquè intentem donar propostes innovadores, en el sentit per exemple d'avançar cap a convenis pluriennals, en el sentit d'establir automatismes per intentar, doncs, donar estabilitat a les entitats, per agilitzar els certificats de pagament, perquè els sigui possible a aquestes entitats fer front als períodes de manca de liquiditat. En definitiva, mesures que permetin superar la dificultat que poden tenir aquestes entitats.

I també plantegem un altre bloc de mesures encaminades a garantir allò que és l'aplicació de les clàusules socials. L'altre dia ho comentàvem en la interpellació: l'Ajuntament de Barcelona ha ideat una instrucció interna per aplicar de forma decidida aquestes clàusules i un espai de trobada, de diàleg amb les entitats, per tal de fer-ne el seguiment. Volem que allò que ha fet l'Ajuntament de Barcelona, allò que han fet molts ajuntaments del nostre país, sigui també efectiu, sigui també possible, factible, a nivell del que és el Govern del nostre país.

I per últim, demanem també o plantegem una taula específica amb representants dels agents socials per fer seguiment d'aquests acords que es plantegen.

En definitiva, el que plantegem són mesures concretes, fruit d'un treball amb moltes entitats del nostre país, que el que intenten és representar, ho repeteixo, un canvi de paradigma en les relacions entre les administracions i el conjunt d'entitats. Si volem fer un país nou, l'hem de construir també en base a propostes noves que signifiquin, que exemplifiquin, aquest canvi de paradigma.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Passem ara a la defensa de les esmenes, i en primer lloc té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, ens conviden avui a posar en el centre del debat el tercer sector, especialment el tercer sector social, amb dues propostes que s'entenen sobretot amb la intenció inicial de garantir la viabilitat econòmica del sector. Aquesta era la part, diríem, més principal.

Ja els dic que votarem a favor d'ambdues –en alguns casos hem arribat a acords. I ho fem perquè, ho ha dit un dels proposants, certs punts han estat, diríem, també consensuats amb el tercer sector, i el tercer sector ens demana moltes vegades aquest consens. Bé, doncs, ara ja tenim les millores que ens proposava el senyor Bosch, que són en aspectes administratius i de gestió; ara només faltaria garantir que aquesta gestió pugui tenir futur, i crec que aquest és el principal repte de les mocions i crec que en certa manera no l'hem assolit, i diré per què.

És una llàstima que en aquest context no s'hagi acceptat una esmena del meu grup per part d'Esquerra. La moció, i parafrasejant-lo, sí que podia tenir un canvi de paradigma en la situació actual i que estem patint fa cinc anys de retallades, un valor real de transformació, i en canvi es quedaran a moltes i a voltes amb un seguit de mesures que s'aplicaran si el Govern vol.

Per fer palès el que vull dir, llegiré un fragment d'una intervenció de la presidenta de la Taula del Tercer Sector, que va fer a la Fundació Nous Horitzons, on defensava el dret a decidir de Catalunya –pròpiament, el seu càrrec li fa també sempre parlar de drets socials. Deia en un dels paràgrafs: «Si s'utilitzen els nous instruments d'estat per reduir el dèficit públic mitjançant retallades en la despesa pública social i s'abdica de regular el mercat, i en especial el financer, si es fes tot això, disposar de majors estructures d'estat per reduir o contenir la inversió social, un major poder de Catalunya no ens permetria crear un nou estat i societat del benestar, sinó que serviria per abundar més el malestar social. Els rics seran més rics, els pobres més pobres, i tindrem una Catalunya més desigual i des-cohesionada.»

I seguia: «Però el que és més greu és que sota aquesta frase es repeteix de nou el mantra neoliberal “No hi ha diners per a polítiques socials” i es desplaça a un hipotètic futur que només hi haurà recursos per a allò social quan puguem administrar la nostra hisenda nacional. Pretendre deixar a un futur sobre el qual no hi ha certeses la defensa dels drets socials genera una cortina de fum en la qual podria amagar-se una voluntat de no actuar davant la pobresa i la desigualtat que està patint el nostre país, a l'igual que ho fan altres països de l'Europa mediterrània.» I deia: «Com podem lluitar ara i junts pels drets socials?»

Doncs, exacte. Si haguessin acceptat la nostra esmena, estaríem lluitant ara i junts, com se'ns reclama, per garantir els drets socials de la ciutadania i la sostenibilitat del tercer sector. L'esmena a què em refereixo, i que Esquerra també ha dit que no ens la votaria..., no m'estranya per part del PSC, no m'estranya per part de Convergència, perquè ja ho hem plantejat; el que no entenc és com Esquerra ens dirà «no» per segona vegada sobre fer gestions oportunes davant del Govern de l'Estat per derogar la recent modificació de l'article 135 de la Constitució, que és el que permet que ara mateix qui cobri siguin els bancs i caixes i les grans, diríem, empreses mercantils, enfront dels serveis socials de la salut i l'educació. Bé, no entenem si això..., realment sí que seria, diríem, el suport del tercer sector, ja que el tercer sector és el garant dels nostres drets socials, un dels garants, com diu la Llei de serveis socials.

Per tant, tampoc entenem com per part del Grup d'Esquerra no se'ns accepta fixar un sòl d'inversió social en les properes dues legislatures. No entenem com CiU tampoc ens votarà això, si ho van demanar al Govern de l'Estat. Per no dir res ja de les esmenes en què parlàvem de transparència a través d'una web de transparència, i que se'ns digués en quina forma i temps es paga el deute que es deu. Perquè podem parlar molt de gestió, però si no es paga el que es deu, difícilment,

doncs, es pot avançar. Potser avui, senyor diputat, posarem alguna tireta en forma de millorar les qüestions administratives; per cert, algunes d'elles ja haurien d'estar en vigor, de les que vostè avui ha expressat, perquè han estat mil vegades votades i no aplicades pel Govern. Esperem que en el futur es reaccioni i es vegi la visió estratègica i de país del que planteja la senyora Guiteras.

Agrair al PSC la voluntat d'acord en la resta de punts, tot i que no ens han acceptat l'esmena de modificació del punt 1, on demanàvem afegir en aquest disseny del pla de pagaments, òbviament, un calendari. Sí que ens accepten les esmenes d'addició en què demanem ampliar la cobertura pública de programes socials, perquè generen ocupació i per tant enforteixen el tercer sector, i també l'esmena per dotar els serveis socials d'un marc propi on, diríem, el que prevalgui sigui allò tècnic i no allò econòmic, i sobretot que el conveni de les persones que treballen al tercer sector sigui garantit, que s'apliquin els convenis col·lectius.

La part potser més important, on hem fet una transacció –jo crec que sí que això ho podran votar tots els grups–, és una transacció on emplacem a estudiar la metodologia del Social Return on Investment, que mesura el retorn social de les inversions dutes a terme, en aquest cas a la Generalitat de Catalunya. És un mètode concret d'avaluar. Demanàvem nosaltres la seva aplicació ja immediata; entenem que hi han altres maneres, per això, d'avaluar, i per això acceptem, doncs, que s'estudiï. I esperem sobretot, i aquest és el nostre desig, que a l'avaluació s'adonin que l'impacte econòmic de les polítiques socials és altíssim, tant en llocs de treball com com a dinamitzador de l'economia, i que finalment puguem capgirar el mantra que els diners en polítiques socials siguin despesa i a canvi tothom els comenci a considerar ja com el que són: inversió i futur per al nostre país.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades i diputats, farem una explicació breu del sentit de vot de Convergència i Unió en aquestes dues mocions.

La primera, la de viabilitat i l'estabilitat en les entitats socials. Votarem a favor perquè s'ha fet un treball amb el grup proponent, a través de les esmenes del text inicial, que ens permet poder fer els següents enuncis.

En primer lloc, és que compartim la tesi del grup proponent en tant que creiem que cal alleugerir càrrega burocràtica a les entitats, coordinar millor les administracions, valorar col·laboracions pluriennals posant determinats projectes en valor pel fruit que donen al llarg del temps, i avaluar de forma sectorial el retorn social de les convocatòries de subvenció.

En segon lloc, aquesta moció concreta objectius i proposa com arribar-hi, i en aquest sentit la veiem com un pas positiu en la línia de mostrar una Administració més eficaç i més eficient. Així com les lleis òmnibus obrien un camí no acabat, aquesta moció ens recorda i ens fa reconèixer que hi ha molt camp per recórrer en la necessària desburocratització i millora de la coordinació dels diferents àmbits administratius que actuen al país.

També valorem la moció pel fet que posa en valor la important, essencial tasca de moltíssimes entitats del país, que amb ajuda de les subvencions fan una tasca de substitució, de complement, de reforç de la cohesió social del país, en molts àmbits.

I, finalment, la moció proposa millores en el finançament dels projectes per dotar de major estabilitat les organitzacions que els duen a terme, i insta el Govern i les entitats municipalistes a impulsar un acord que les afavoreixi.

Per tant, és en aquesta línia que nosaltres hi donarem suport, en la línia dels acords també que hem decidit entre tots.

Respecte a l'altra moció, presentada pel Grup Socialista, sobre l'economia del tercer sector, en primer lloc també agrair la bona voluntat i predisposició a l'acord, i que lògicament estem, doncs, en el que són els trets que la moció presenta, d'acord. Estem d'acord en allò que cal fer-hi, i per tant a mirar de donar-hi solucions. De fet, és una matèria on s'està fent –considerem des de Convergència i Unió– una bona feina per part del Govern, malgrat les dificultats pressupostàries que es tenen.

Hi han propostes en l'àmbit de la contractació, que tirarem endavant, en l'àmbit del pla AraCoop de foment de l'economia social, que ha funcionat el 2013 i el 2014, i que en cal una nova edició per al 2015; el fet de facilitar –es deia aquí– l'accés al crèdit bancari, però també el paper que l'Institut Català de Finances..., ha de facilitar i facilita el finançament d'aquestes entitats mitjançant l'extensió del Fons de garantia de l'economia social a les entitats del tercer sector –aquest és un àmbit en què hi ha hagut canvis en aquest sentit, i per tant que ha estat positiu–; les mesures orientades a la suficiència econòmica –i per això el Pla de suport al tercer sector–; facilitar el mecenatge, un tema que no cau en les nostres mans, però que lògicament ens n'hem de preocupar.

I hi havia una esmena que ha estat acceptada, sembla, finalment, amb una transaccional del Grup d'Iniciativa, en què es demanava que s'introduís la metodologia SROI, no?, Social Return on Investment, amb la qual el que es pretén en aquest àmbit és valorar, doncs, econòmicament, dels diners que s'hi posen, quin és el benefici, el benefici social però també econòmic que representa..., a l'hora d'invertir. Aquest és un àmbit en què, doncs..., hi han recomanacions en aquest sentit fetes pel mateix CAREC en les quals demana que, de totes les inversions que es facin per part del Govern de Catalunya, s'avalui quin n'és el retorn, no?

Aquest és, evidentment, un tema important. I, de fet, des del 20 de desembre del 2011 va entrar en vigor

l'Acord de Govern pel qual s'aproven les directrius sobre el contingut i el procediment d'elaboració de l'informe pressupostari econòmic i social. I així mateix, doncs, hi ha un nou article a la Llei de finances públiques de Catalunya que el que estableix és que els projectes d'inversió i les intervencions públiques que es prevegi que tinguin un impacte rellevant han d'anar acompanyats d'un informe d'impacte econòmic i social en què se n'avaluin els costos i els beneficis.

Efectivament, aquest és un tema important i rellevant, i no existeix només una metodologia, com vostè mateix citava; el que és important és que això es tingui en compte. I, per tant, podem dir que cal fer nous avenços, que cal estudiar-ho, però que ja a dia d'avui l'Administració de la Generalitat està aplicant aquesta metodologia d'avaluació econòmica dels costos i beneficis de les intervencions públiques.

Nosaltres hi haurà alguns punts de la moció darrera que no podrem votar-hi a favor, que ho anunciarem des de l'escó.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Diputados, diputadas, debatimos conjuntamente dos mociones sobre la economía del tercer sector, y este sector en Cataluña aglutina a unas siete mil entidades de diferente tipología, como pueden ser asociaciones, fundaciones, cooperativas, empresas de inserción, centros especiales de empleo, etcétera, pero que todas ellas comparten una característica muy importante, y es que su principal objetivo o su principal fin, pues, responde a intereses sociales o colectivos.

Es un sector muy importante por dos motivos. Uno es porque económicamente tiene un gran peso en la economía de Cataluña: representa aproximadamente el 3 por ciento del PIB y genera alrededor de cien mil puestos de trabajo; por tanto, ya tiene una importancia como sector económico en sí mismo. Pero también es importante por una segunda característica, y es que son entidades que colaboran directamente en la prestación de servicios básicos a las personas. No podemos entender nuestro estado de bienestar sin la colaboración y participación de estas entidades. Se calcula que en Cataluña hay aproximadamente 1 millón y medio de personas que son atendidas por este tipo de entidades.

El tercer sector está pasando por una situación muy complicada, porque, por un lado, durante la época de crisis ha aumentado el número de personas que han requerido atención por parte de estas entidades, y por otra parte, pues, tienen un problema de recursos muy importante. Se han disminuido los recursos públicos, pero es que también tienen un problema financiero de la deuda contraída con la Generalitat de Catalun-

ya, que hace inviable que puedan en muchos casos seguir llevando a cabo su actividad. Se calcula que en el año 2013 hay una deuda con el tercer sector de unos aproximadamente 600 millones de euros. Esto es una situación insostenible para las propias entidades, pero sobre todo insostenible para las personas destinatarias finales de los servicios básicos que estas entidades prestan.

Nosotros lo hemos dicho en reiteradas ocasiones, y también mi compañero José María Espejo en la Comisión de Bienestar: debe ser una prioridad para el Gobierno, aunque solo sea garantizar el pago de las deudas ya contraídas con estas entidades para que puedan seguir funcionando. Y, por tanto, nosotros lamentamos que en estas dos mociones no se haya podido incluir la obligación tan básica de definir un calendario de pagos por parte del Gobierno a las entidades del tercer sector. No solo que paguen, no, sino un requisito previo, que es informar a las entidades de cuándo van a cobrar, porque eso es fundamental para que ellas mismas puedan organizarse. Y por tanto, no entendemos que al final *Convergència i Unió*, pues, no haya querido aceptar esta obligación, que es una obligación absolutamente básica.

También hay una serie de propuestas –imprescindibles– respecto a mecanismos de financiación y de suficiencia financiera para estas entidades que ya se han comentado. Pero, realmente, estas entidades no tienen únicamente problemas financieros, problemas de dinero, sino que hay otras necesidades que no cuestan dinero. Son propuestas que no costarían dinero a la Generalitat de Catalunya, sino que simplemente requieren de un esfuerzo y de una apuesta. Por ejemplo –ya se ha comentado antes–, la simplificación administrativa. Las empresas en general sufren una excesiva burocracia, pero es que estas entidades tienen la particularidad de que trabajan con la Administración a través de subvenciones, y esto lo que hace es que aumenta la burocracia y los trámites administrativos.

Hay propuestas muy concretas que son fáciles de llevar a cabo o relativamente sencillas, como coordinar la labor de las diferentes administraciones que participan en una misma convocatoria, unificar modelos –a veces es tan sencillo como unificar modelos– de petición de subvenciones o unificar registros o censos de estas entidades, que sin duda, pues, aportarían muchísimo a estas entidades. O hacer convenios plurianuales y no convocatorias anuales, que daría mucha más estabilidad.

Después, hay una serie de propuestas relacionadas con la contratación pública que también nos parecen muy interesantes. Estas entidades, en la medida que trabajan con la Administración pública, pues..., la incorporación en los procesos de cláusulas sociales es muy importante. Aquí también nos gustaría recordar que hace poco se han aprobado dos directivas comunitarias en este sentido y que en la transposición al ordenamiento jurídico, pues, seguro que se seguirá la tendencia europea de poner en valor este tipo de cláusulas.

Y también algo tan sencillo como que en los diferentes programas del Gobierno se tengan en cuenta las parti-

cularidades de la economía del tercer sector –como los programas de formación, de emprendimiento, innovación e internacionalización, etcétera–, porque en la medida en que se garantice la viabilidad de la actividad de estas entidades, se estará garantizando la viabilidad del empleo que generan y también la viabilidad de los servicios que prestan. Por tanto, deben ser tenidas también en cuenta por el Gobierno a la hora de llevar a cabo estas mociones.

En definitiva, se puede hacer mucho trabajo desde el Gobierno de la Generalitat para mejorar la situación del tercer sector. Lamentamos que las mociones al final han quedado, pues, más diluidas y que han rebajado su nivel de exigencia respecto a la propuesta inicial, pero, en cualquier caso, daremos apoyo a todas ellas, porque pensamos que se tiene que poner en valor la economía del tercer sector y se tiene que apostar decididamente, por el Gobierno de la Generalitat y las entidades locales, por darle apoyo.

Muchas gracias, señora presidenta, señores diputados, señoras diputadas.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, senyors... (*L'oradorriu.*) No: senyora consellera. (*Pausa.*) Els veig als dos i... (*Pausa.*) Senyora consellera. Avui parlem del tercer sector social, un sector, com ha dit la senyora Arrimadas repassant l'anuari del tercer sector, doncs, molt important per a Catalunya.

Jo, que ja porto uns anys aquí, tinc la sensació que a vegades ens trobem en allò que es deia «el Dia de la Marmota». No sé si han vist la pel·lícula *Atrapado en el tiempo*, és una pel·lícula molt bona, on un s'aixeca i cada dia és el mateix i passa el mateix, però els personatges saben que està passant absolutament el mateix. Doncs, aquí una mica això, perquè del tercer sector n'hem parlat molt, moltíssim, a bastament, durant tota la legislatura. N'hem parlat en mocions, en propostes de resolució que ha presentat Esquerra Republicana, que ha presentat Iniciativa per Catalunya Verds, que ha presentat el Partit dels Socialistes de Catalunya, que ha presentat Ciutadans i que ha presentat el Partit Popular. I ho hem parlat, hem parlat molt, hem parlat a bastament del tema. En vam parlar el 18 de desembre del 2012, en vam parlar el 20 de desembre del 2012, el 7 de maig del 2013, el 20 de juny del 2013 i el 23 d'octubre del 2013. I la resposta de la Generalitat a totes les peticions que nosaltres li fèiem sempre era la mateixa: «No.» I ens va dir «no» a tots. (*L'orador va assenyalant els escons de diferents grups parlamentaris.*) Va dir «no», va dir «no», va dir «no», va dir «no».

I mentrestant, quin era el deute que tenien les entitats del tercer sector? No ho sabem, perquè si un rellegia, per exemple, la moció del Partit dels Socialistes, ens

deia 435 milions, després altres..., nosaltres dèiem que eren uns 600 milions. Avui la senyora Arrimadas ha utilitzat 600 milions. No ho sabem. I quan li ho preguntàvem a la senyora consellera –no només per parlar del tercer sector, sinó també per parlar de, per exemple, les residències–, també ens contestava, doncs, com dient: «No es sap.» És a dir, això del deute amb el tercer sector és més secret que els informes del Capsif. No ho sabem. I com que no ho sabem –i com que no ho sabem–, aquesta és una realitat..., i això és una realitat que importa.

I actualment, després de tot això, després de tot el que hem fet, després d'un any i mig de legislatura, després de dinou mesos de legislatura, de vuitanta-tres setmanes i de 578 dies, per fi, ve Esquerra Republicana, que fa el mateix de sempre –que és el, diguem-ne, coautor, l'autor necessari en les polítiques que està fent la Generalitat de Catalunya, les polítiques socials–: ens presenta una moció, que nosaltres votarem a favor, i es volen presentar com els grans salvadors de la pàtria. Després d'un any i mig –després d'un any i mig– de polítiques amb el tercer sector.

La pregunta que ens fem: nosaltres estem absolutament d'acord, senyor Bosch, a fer tot el que vostès ens plantegen –absolutament d'acord–, però vostè sap molt bé que hem estat un any i mig amb un pressupost prorrogat que ha impedit moltes subvencions a les entitats socials en un moment molt, diguem-ne, sensible per a les entitats socials. I ara vostès vénen i ens diuen: «Escolti, el que nosaltres volem és al febrer que es facin les convocatòries i a l'abril, com a màxim, que s'hagi pogut fer el pagament efectiu.» Nosaltres... Perfecte, però la situació és la que és, i la situació ha estat la que ha estat.

La pregunta és, senyora consellera: amb les mocions que avui aprovarem –amb les mocions que avui aprovarem– garantirem el pagament del deute que tenen avui en dia les entitats del tercer sector? Sí o no? Perquè a mi em sona que moltes de les propostes que avui vostès ens plantegen són el «farem»: «Farem..., farem...» Però el passat importa i el deute que tenen importa. Perquè si de moment algú ha fet alguna cosa per pagar a les entitats socials catalanes ha estat el Govern de l'Estat amb el pagament del Pla de proveïdors; aquest és l'únic que ha fet alguna cosa per les entitats socials catalanes a casa nostra.

I no ho diem nosaltres. (*Pausa.*) Perquè jo li veia a la senyora consellera que em posava la cara, doncs, escèptica. Jo l'entenc, jo l'entenc, eh? Jo l'entenc. En el seu, eh?... doncs, en la seva literatura, això li costa. (*L'orador mostra a la cambra un full.*) Fixi's: nota de premsa del tercer sector social. Què deia? Deia: «Van començar a cobrar part del deute acumulat fa mesos amb la Generalitat gràcies al segon Pla de proveïdors ICO que va aprovar el Ministeri d'Hisenda el mes de juny.» Aquesta és la realitat. On no fa, on no arriba, on no vol fer el Govern de la Generalitat, ho fa el Govern de l'Estat, com hem demostrat per exemple ara amb la reducció d'impostos, amb l'abaixada d'impostos per als catalans; per cert, aprofito també per demanar al Govern de la Generalitat i a la senyora consellera que

li diguin al senyor conseller d'Economia que abaixi també els impostos als catalans i a les catalanes.

Doncs, sí, tenen sort, tenen sort que tenen un govern de l'Estat que respon. El Govern de l'Estat ha respost. Ara, la pregunta que ens fem: amb aquestes mocions, que nosaltres votarem a favor, el Govern de la Generalitat respondrà a les entitats socials? Sí o no? Es pagarà amb aquestes mocions que avui aprovarem i a les quals nosaltres direm que sí independentment d'on vinguin? Es pagarà a les entitats socials? Sí o no? Aquesta és la resposta que vostès han de donar.

Ja sé que a vostès els agrada plantejar preguntes. A vostès els van votar perquè donessin respostes a la gent i als ciutadans de Catalunya. Aquesta és la resposta que avui s'hauria de fer i s'hauria de donar als ciutadans de Catalunya: sobre si al final els 600 milions que deuen a les entitats socials, que al final són per a la gent de casa nostra, s'aconseguiran pagar. Sí o no?

Gràcies, senyora consellera, senyora presidenta, senyors diputats, senyores diputades.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres i dir que votarem a favor de gairebé tots els punts per un mínim respecte més que merescut a totes les entitats del tercer sector.

L'escenari previ que desdibuixen totes dues mocions és, òbviament, constatar quina és la situació, una situació crítica, que permeti albirar solucions a la crisi més que evident de finançament i de tresoreria, sobretot de manca radical de tresoreria des de fa més de tres anys, que ha provocat en un efecte esglaonat endarreriments, òbviament, en el pagament de les nòmines, endarreriment en el pagament a proveïdors i creditors, l'augment de l'endeutament amb les entitats financeres –que aquestes sí que guanyen sempre–, i finalment, l'execució d'expedients de regulació d'ocupació; i/o podria haver-hi, òbviament, un cinquè escenari, que és que es «finiquitin» projectes socials al nostre parer imprescindibles, o que s'afebleixin moltíssim.

La metàfora és que la teranyina del deute i la teranyina del deute públic, o del deute privat convertit en públic, fa que el tercer sector sigui indirectament part de la banca de la Generalitat de Catalunya –suporta uns nivells d'endeutament indirectament– i que s'hagin transferit al tercer sector, doncs, les dificultats de tresoreria de l'Administració pública.

Grosso modo, s'ha dit tot el que implica un pla de mínims per actuar d'immediat: el pla de pagament, la simplificació i desburocratització –és a dir, eficàcia i eficiència en l'àmbit dels ajuts, dels convenis sobre la prestació de serveis, perquè hi ha diferents realitats–, els canvis en la modalitat d'annual a pluriennal o de subvenció també a altres formes d'acord. I com

s'ha dit també, aquest fet ha estat reiteradament discutit, debatut, rebutat també i irresolt en els darrers dos anys, no? Recordo una proposta d'Iniciativa del gener del 2013, devia ser, també, que exigia eixugar el deute amb les entitats del tercer sector.

Les dades no sé si són misteri o no, precises o imprecises; com a mínim, a l'octubre de 2012 eren 640 milions d'euros –això deia el sector–, 433 amb l'Administració catalana, dels quals 280 amb el Departament de Benestar Social. A la qual cosa s'incorporen altres moltes dificultats, perquè no és només això: l'increment dels tipus de l'IVA pel Govern central, la reducció de la despesa pública en polítiques socials –en nom segurament del rescat bancari–, la restricció del crèdit –i quan no hi ha un pla de pagaments, també dificulta i hipoteca l'accés a nou crèdit–, la inexistència de línies de finançament específiques, i, òbviament, una precarietat financera en l'àmbit de la tresoreria.

Totes dues mocions parteixen d'un punt obvi que és el reconeixement, la reparació i la recerca de solucions. Pel reconeixement no serem nosaltres, no?, els qui tampoc ens hi sumem, o sigui, obertament, per unes entitats –6.800–, 3 per cent del PIB català, més de 100.000 persones treballant-hi, més de 300.000 voluntaris –un autèntic planter de transformació social– i 1 milió de catalans i catalanes que d'una forma o una altra reben la solidaritat i el suport, amb diferents esquemes de necessitat o d'exclusió social. Per tant, ho votarem, malgrat algunes discrepàncies, per mínim respecte i perquè així ho demana el sector.

I sí que és veritat que més enllà, fent un pas més enllà, i sobretot en la defensa de la vigència i del creixement del tercer sector, del seu arrelament i desenvolupament futur, s'hauria de fer també una referència, una mirada retrospectiva, no? En els darrers vint-i-cinc anys, el 70 per cent del finançament han sigut recursos públics. Això, òbviament, genera una dinàmica de termodependència respecte als pressupostos públics, i per tant cal anar cercant, vista també l'orientació de les polítiques europees, estatals i catalanes, alternatives, no?, que passarien per la potenciació de la complicitat social –i no estem parlant només en termes crematístics–; desenvolupar noves competències, habilitats i àmbits –que en tenen moltes, però desenvolupar-ne de noves–, també per respondre a la fallida profunda, des d'un punt de vista social, de la nostra societat –desigualtats, injustícies, etcètera–; construir noves bases de relació amb l'Administració pública –passar de l'esquema de concertació publicoprivada al de la cooperació publicosocial–, i visibilitzar també la innegable aportació quotidiana del tercer sector. I nosaltres som del parer que, també, de nous paradigmes de tercer sector, entre l'espasa del mercat i la paret de l'Estat, per dir-ho així. No pot ser només la crossa de les polítiques públiques. No pot ser només que cobreixi els buits que deixa el poder per incapacitat o per falta de voluntat. La Llei de cooperatives n'és un bon exemple.

I, finalment, sí que hi ha exemples de recursos propis i d'iniciatives fortes, com France Active, que és confiar en les pròpies forces. Com avui hi confiarem

davant de cada ajuntament, a les vuit de la tarda, en defensa de la renda garantida ciutadana.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Bé, moltes gràcies, presidenta. Consellera... Bé, el nostre grup entén que amb les esmenes que s'han presentat i que hem acceptat donem compliment a tres grans objectius que teníem, com he dit abans: el reconeixement de la tasca que es fa, la simplificació i la millora en el finançament.

Vull agrair les esmenes presentades per les tres formacions –Convergència i Unió, Ciutadans i Iniciativa per Catalunya Verds. I ara intentaré, doncs, explicar-les, les que hem acceptat, que han sigut gran part d'elles.

Bé, amb relació a l'esmena número 1 d'Iniciativa per Catalunya Verds, no l'acceptem, perquè hem transaccionat, hem acceptat, una esmena de Convergència i Unió que suavitza un dels nostres punts de la moció. És veritat que les mocions..., jo he intentat sempre que sigui una moció possibilista. Això implica que en alguns casos he hagut d'abaixar algunes de les peticions que hi havien.

L'esmena número 2 d'Iniciativa tampoc l'acceptem. És una esmena d'una càrrega política molt important, el famós article 135 de la Constitució. Però és obvi que aquesta mateixa esmena s'hauria de posar en totes aquelles mocions que impliquin despesa. Però, en qualsevol cas, entenem que el debat que avui era..., en aquest cas, el nostre grup entén que no pertoca. També el nostre grup al Congrés va votar que sí, però vull deixar molt clar que el que realment completa aquesta normativa és la llei orgànica que desenvolupa aquest article, i és la que posa, diguéssim, els límits en el nivell de la gestió pressupostària.

Sí que acceptem l'esmena número 3 d'Iniciativa. Acceptem l'esmena número 4, l'esmena número 5. L'esmena número 6..., fem una transaccional, com s'ha dit abans.

Per la part de Convergència i Unió, l'esmena número 1 la transaccionem, juntament amb l'esmena número 1 de Ciutadans. L'esmena número 2 s'accepta. La 3, també. La 4, també. La 5, també. La 6, no l'acceptem. La 7 també s'accepta, i la 9 també.

Per tant, entenem que és una moció que, pel nostre entendre, és possibilista, i que dona sobretot, diguéssim, d'alguna manera, aquest missatge clar amb aquests tres elements: reconeixement, simplificació i una millora del finançament. Per tant, el nostre grup, amb aquestes esmenes que hem acceptat i que transaccionem..., crec que queda una moció que tindrà un ampli consens.

I ja he dit abans que el nostre grup donarà ple suport a l'esmena presentada per Esquerra Republicana.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula l'il·lustríssim senyor Pere Bosch, també per pronunciar-se sobre les esmenes de la moció 21.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, primer de tot, un agraïment a tots els grups parlamentaris. Crec que la moció al final aconseguirà un ampli suport.

I un agraïment, també, al senyor Rafael López i al Partit Popular i al senyor Cristóbal Montoro per mantenir un deute amb Catalunya de 8.000 milions d'euros; per preservar un dèficit fiscal de 16.000 milions d'euros (*remor de veus*); per, amb els nostres diners, prestar-nos amb un interès del 5 per cent, que no es troba en cap dels bancs de l'estratosfera; per, a més a més, resulta que mantenir-nos un sostre de dèficit que..., és fins a tres vegades superior, el que ell es reserva; i, en definitiva, per ajudar-nos en tot allò que pot, el Partit Popular. Però, de totes formes, amb aquesta ajuda, millor que no ens ajudin. Tant per tant, ens ho farem sols.

Dit això, en tot cas, remarcar que la moció neix i té la voluntat d'aconseguir el màxim de propostes concretes. I vull posar-les en relleu, perquè el que estem encomanant aquí al Govern i estem encomanant també a la consellera és aplicar, en un termini, una instrucció que simplifica de forma notable allò que són les relacions de les entitats amb l'Administració. Estem parlant, per exemple, d'unificar els models d'instància, de requeriments i de modalitats. Estem parlant, també, d'introduir de forma progressiva la justificació econòmica a través d'una auditoria, no a través del sistema actual, com es fa; de concentrar les subvencions que reben el conjunt d'entitats de diferents departaments de la Generalitat; d'incorporar la possibilitat que aquestes entitats puguin destinar un mínim del 5 per cent a despeses de personal o despeses corrents del funcionament ordinari; d'establir una unitat de referència que faciliti la tasca a aquestes entitats; d'incorporar sessions de formació abans de cada convocatòria destinades a les entitats; d'avaluar, i ens sembla també important remarcar-ho, el retorn d'aquestes subvencions a nivell social i també a nivell de les entitats. Per tant, estem parlant de propostes concretes, treballades amb el sector, que tindran al nostre entendre una aplicació, un benefici, en el conjunt d'entitats del nostre país.

En tot cas, l'agraïment, ho repeteixo, a tots els grups parlamentaris. Crec que hem establert, a través d'aquesta moció, un full de ruta prou potent, que va en la línia de simplificar, de fer més fàcil la tasca a les entitats. I, per tant, en aquest sentit, el que fem és encoratjar el Govern a insistir-hi, a perseverar-hi, i a iniciar, a emprendre aquesta ruta, que en aquesta moció queda ben traçada.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Senyor Turull, votarem primer la moció 17.

Jordi Turull i Negre

Sí.

La presidenta

Votacions separades sobre la 17.

Jordi Turull i Negre

Sí. Demanaríem de la 17..., la moció del Grup Socialista, no?

La presidenta

Sí.

Jordi Turull i Negre

Sí. Demanaríem votació separada dels punts 6, 10, 11 i 12.

La presidenta

D'acord. Hi ha alguna petició de votació separada de la moció 17, a part dels punts 6, 10, 11 i 12? (*Pausa.*) Es poden votar conjuntament? (*Pausa.*) Doncs, iniciarem la votació de la moció 17, sobre l'economia del tercer sector.

I votarem, en primer lloc, els punts 6, 10, 11 i 12.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 58 vots a favor i 68 en contra.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots a favor.

Passarem ara a votar la moció 21, sobre garantir la viabilitat i l'estabilitat de les entitats socials. Hi ha alguna petició de votació separada? (*Pausa.*)

Doncs, passem a votar la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots a favor.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i nou minuts.